13. Uçan Süpürge
Uluslararası Kadın Filmleri Festivali
13. Flying Broom
International Women's Film Festival

6-13 Mayıs / May 2010
Ankara

Kızılırmak Sineması / Kızılırmak Movie Theatre
Goethe Enstitüsü Ankara / Goethe Institut Ankara

Bilet Fiyatı / Tickets
6 TL

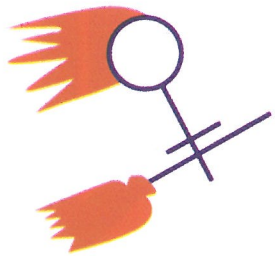

Büyükelçi Sokağı 20/4 Kavaklıdere Ankara
T: +90 312. 427 00 20(16)
F:+90 312. 466 55 61
E: festival@ucansupurge.org

www.ucansupurge.org

Bu festival 5224 sayılı Yasa gereğince
Sanatsal Etkinlikler Komisyonu'ndan alınan izinle düzenlenmiştir.

T.C. KÜLTÜR VE TUR ZM BAKANLIĞI

T.C.
BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

ÇANKAYA BELEDİYESİ

"Yeni Toplumcu Belediye"

Konaklama Sponsoru

bosfor
TURİZM İŞLETMECİLİK A.Ş.

Outdoor Medya Sponsoru

STRÖER • KENTVİZYON

OUTDOORTV

Ulaşım Sponsoru

ANADOLUJET
UÇMAYAN KALMASIN

Kurumsal Sponsor

açılım inşaat
TİC. VE SAN. LTD. ŞTİ.

letişim Sponsoru

MYRA

"Made in Europe" Tema Sponsoru

Avrupa Birliği
Türkiye Delegasyonu

trío.es

EMBAJADA
DE ESPAÑA
EN TURQUIA

"Her Biri Ayrı Renk" Tema Sponsoru

24

Mekan Sponsoru

GOETHE-INSTITUT
ANKARA

Büyükelçilikler

Liberté • Égalité • Fraternité
RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

BRITISH COUNCIL

MÉXICO 2010

Basın Sponsorları

AGOS

BİRGÜN

HABER TÜRK

Hürriyet

Hürriyet DAILY NEWS ECONOMIC REVIEW

Milliyet

Radikal

star

SKY TÜRK

radyo odtü 103.1

altyazı

BİR+BİR

express

ANKARA İSTANBUL KÜLTÜR SANAT HARİTASI

arda pencere

CİNEDERGİ

Beyazperde

bianet bağımsız iletişim ağı

COSMOTURK.com

sadibey.com

Sinema.com

Sinemalar.com Türkiye'nin lider sinema sitesi

Hizmet Sponsorları

HOME STORE

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

Uçan Süpürge Kadın letişim ve Araştırma Derneği /
Flying Broom Women's Comunication And Research Association

Yönetim Kurulu /
Board Of Administration
Yıldız Ecevit
Halime Güner
Selen Doğan
Aydan Akas
Sündüz Haşar

Denetim Kurulu /
Auditors
Ayşe Ürün Güner
Özlem Kınal
Müzeyyen Aytaç

Festival Danışma Kurulu /
Advisory Committee
Ahmet Gürata
Andreas Treske
Aslı Ekici
Berrin Balay
Burcu Aykar Şirin
Cemal Akyüz
Deniz Türkali
Eren Yüksel
Fatih Özgüven
Gülden Treske
Lale Mansur
Leyla Alaton
Necip Sarıcı
Oğuz Onaran
Övgü Gökçe
S. Ruken Öztürk
Seçil Büker
Şükran Yücel
Umut Tümay Arslan

Festival Koordinatörleri /
Festival Coordinators
Bilge Taş
M. Uğur Yüksel

Film Trafik /
Print Traffic
Özlem Kınal

Medya Koordinatörü /
Media Coordinator
M. Uğur Yüksel

Program Danışmanı/
Programme Advisor
S. Ruken Öztürk

letişim Koordinatörü / *Communication Coordinator*
Hande Erdil

Proje Koordinatörleri /
Project Coordinators
Ayşe Ürün Güner
Sevna Somuncuoğlu

Sponsor Koordinatörü /
Sponsorship Coordinator
Nilay Öğün

Festival Afişi /
Festival Poster
MYRA

Festival Tanıtım Filmi /
Festival Trailer
Deniz Kader
Candan Şişman

Festival Fragmanları /
Festival Promotion Films
Selda Taşkın
.Olgu Demir

Tanıtım Filmi Ses Tasarımı /
Festival Trailer Film Sound
Alican Okan

Festival Web Sitesi /
Festival Webpage
Ülkü Sayılan
Sinan Solmaz
Ömürhan Soysal
Filiz Altun
Ezgi Sarıtaş

Basılı Malzemeler Uygulama / *Printed Materials' Design*
Ceren Tekin
brahim Karagöz

Basılı Malzemeler Çeviri ve Redaksiyon / *Printed Materials Translation & Editing*
Aynur Demircan
Ebru şeri Erdoğan

Editör / *Editor*
Selen Doğan

Konuk Ağırlama / *Guest*
Hande Erdil

Stajyerler / *Trainee*
Erinç Taş
Irina Inostroza

Festival Gazetesi "Cadı Postası" /
Festival Newspaper "Witch Post"
Damla Okay
Defne Kırmızı
Mutlu Kendir
Sinem Aydınlı
Serhan Mersin

Ofis Trafiği
Cennet Kaman

Festival Fotoğrafları
Cüneyt Nasır
Gizem Bayıksel
Merve Akdoğan

Kısa Film Yarışması Jürisi /
Short Film Competition Jury
Burcu Aykar Şirin
Gülden Treske
Seçil Büker

Diyalog Çevirileri ve Altyazı /
Film Translation
FİLMARTI

Festival Mekanları /
Festival Venue
Goethe Enstitüsü Ankara /
Goethe Institut Ankara
Kızılırmak Sineması /
Kızılırmak Movie Theatre

Açılış Töreni – Oyun: "Kadınların Macbeth'i" / **Opening Ceremony**
W. Shakespeare'in Macbeth adlı eserinden
Uyarlayan ve yöneten / Director:
Levent Suner
Metin / Script:
Beliz Güçbilmez, Sündüz Haşar
Dramaturji: M. Elif Tüfekçi
1. Cadı-Lady Macbeth: Ebru Özkan
2. Cadı-Lady Macbeth: Feray Darıcı
3. Cadı-Lady Macbeth: Sezin Akbaşoğulları
Macbeth: Taner Rumeli
Vurmalı Çalgılar-Efekt: Serkan Gülsoy, Tamer Yılmaz
Cadıların Kostümü: Burak Talı
Proje Yardımcıları: Füsun Ataman, Zeki Tüzün
Işık Tasarımı: Osman Uzgören

Heykel Tasarımı
Ödül Işıtman
Mehmet Ali Uysal

Anı Plaketi
Özlem Kristal

Gönüllüler/*Volunteer*
A. lker Kocatepe
Ahmet Sarıtaş
Aynur Tekin
Başak Baştürk
Buket Aytemir
Cansu Kaya
Ceren Kocaman
Derya Agiş
Dilara Ibuğa
Duygu Gezik
Fatma Ayhan
Gizem Aydın
Gizem Urallı
Gökçeçiçek Çalışkan
Güneş Ünal
Hazal Koç
nan Çıtak
Merve Özkan
Nur Kader Uçar
Onuray Topaklı
Onur Can Sümen
Özgün Özder
Pelin Teymur
Sedef mrek
Selen Atar
Sezer ri
Sinem Kömürcü
Tuğçe Arslan
Uğur Alpaslan
Yıldız Koca

Sözel Bölümler Çeviri / *Translation for Discussion*
Derya Agış

Abbas Bozkurt
Ahmet Kuşhanoğlu
Ahmet Sarıtaş
Alin Taşçıyan
Altyazı
Arda Aba
Aslı Kaptan
Asu Maro
Ayça Çiftçi
Ayça Damgacı
Ayça Güney
Aylin Koyuncu
Aynur Demircan
Azize Tan
Bahar Sakarer
Banu Bozdemir
Başak Baştürk
Batu Ekmekçi
Berna Pomak
Binnur Feyizli
Buket Aytemir
Burcu Baştürk
Burçin Yalçın
Bülent Tanık
Canan Zorel
Candan Şişman
Selda Taşkın
Cansu Kaya
Cansu Tokatlıoğlu
Cenk Babaeren
Ceren Kocaman
Çağrı Yılmaz
Çiler Çetin
Deniz Çakır
Deniz Kader
Deniz Sun
Derya Agiş
Dilara İbuğa
Duygu Gezik
Ebru Baç
Ebru şeri Erdoğan
Ebru Özkan
Ece Sükan
Elif Elyıldırım
Emel Akal
Emel Öztürk
Emine Korkmaz
Engin Ayça
Engin Doğan
Enver Özüstün
Esra Erol
Ethem Torunoğlu
Eylem Atakav
Eylem Deniz Durgun
Fatih Özgüven
Fatin Kanat
Fatma Ayhan
Fatmagül Berktay
Feray Darıcı
Fethi Yaşar
Gizem Aydın
Gökçeçiçek Çalışkan
Gözde Onaran
Güneş Ünal
Hakkı Devrim
Hale Soygazi
Halil Ergün
Hande Sönmez
Hasan Cömert
Hasan Tecimer
Hazal Koç
Humayun Ebrişim
.Olgu Demir
Alican Okan
dil Yalçın
lker Aksum
nan Çıtak
Klaus Eder
Kürşat Kayral
Lemi Bilgin
Levent nce
Levent Suner
Leyla Demir
Leyla Özalp
Leyla Welkin
Lora Baytar
Mavi Sahne
Mehmet Şahin
Meriç Bilaçeroğlu
Merve Erol
Merve Genç
Merve Muhterem
Merve Özkan
Meryem Demirli
Muammer Yanmaz
Müge Atala
Natali Yeres
Nazik Işık
Nihan Kolçak
Nur Kader Uçar
Nuray Muştu
Nurten Yüksel
Oktay Evsen
Onur Can Sümen
Onuray Topaklı
Orkun Ülgenalp
Özge Çelikaslan
Özgün Özder
Özgün Ulusoy
Pelin Teymur
Pınar Evrenosoğlu
Pınar Öğünç
Pınar Şenel
Pınar Yıldız
Rauf Kösemen
Rengim Gökmen
Sadi Çilingir
Sedef mrek
Selen Atar
Selen Uçer
Selin Sirer Eron
Senem Aytaç
Senem Erdine şmen
Serkan Arıuçar
Serpil Durgun
Sevin Okyay
Sezer ri
Sezin Akbaşoğulları
Sibel Asna
Sibel Özdemir
Sinem Kömürcü
Sinema Sanat Merkezi Derneği
Siren Uludağ
Soysal Demir
Şenel Demirağ
Şükrü Küçükşahin
Taner Rumeli
Thomas Lier
Tuğçe Arslan
Tülay Demircan
Banu Yılmaz Ocak
Canan Kılıçaslan
Nergis Korkmaz
Tayfun Dursun
Harun Yılmaz
Gülderen Rençber Erbaş
Uğurhan Betin
Uğur Alpaslan
University of East Anglia
Uygar Şirin
Ülkü Sayılan
Veysel Tiryaki
Yalçın Otağ
Yaşar Sökmensüer
Yekta Kopan
Yeşim Tabak
Yıldız Koca
Yılmaz Batıbay
Yudum Yontan
Zelal Mevlütoğlu
Zeynep Atılgan
Zeynep Dadak
Zeynep Yüksel Aktaş

Festival hazırlıklarının çeşitli aşamalarına düşleri, yaratıcılıkları ve emekleriyle destek veren herkese teşekkür ederiz. / *We would like to thank all who shared their dreams, creativity and effort with us, in every step of the festival perparation.*
Unuttuğumuz kişilerden özür dileriz. / *Apologies to anyone we have unforgivably missed.*

13.KEZ MERHABA!
HELLO FOR THE 13th TIME!

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, 13. yılında "kötülük" temasıyla seyircisinin karşısında!..

Bu yıl da dopdolu bir program hazırladık. Letonya'dan Yeni Zelanda'ya, Meksika'dan Filistin'e, Almanya'dan ran'a 28 ülkeden ve elbette Türkiye'den de 95 yönetmenin toplam 100 filmi sinemaseverlerle buluşacak.

Filmlerin yanı sıra söyleşi, panel ve atölyelerle de kadınlara atfedilen kötülüklerin yaşamda ve sinemadaki karşılıklarını sorgulamak, Türkiye'de ve dünyada kapitalizmden cinsiyetçiliğe, militarizmden ırkçılığa her türlü kötülüğün kadınları nasıl etkilediğini tartışmak ve tartıştırmak istiyoruz.

Kadınların kötülük kaynağı olarak görüldüğü bir dünyaya doğduk hepimiz. Direndiğimiz, itaati reddettiğimiz, uyumsuz da olabildiğimiz için kötü sayıldık. Kutsiyet atfedilen rollerimizi kusursuzca yerine getirip başımızı eğdiğimizde azize, bedenimiz üzerinden üretilen cinsiyetçi politikalara karşı durduğumuzda fahişe, kötülüklere karşı kendimizi savunurken katil damgası yedik. Çoğu kez de seyirlik fantezilere dönüştürüldü mecbur bırakıldığımız kötülükler; birer kötülük çiçeği oluverdik. Dedikoduculuk, iffetsizlik, uğursuzluk bize yakıştırıldı, şeytanlaştırılan da bizdik. Savaşlar bizim yüzümüzden çıktı, kıyametler iffetsizliğimizden koptu. Şimdi bütün bu etiketleri üzerimizden söküp atmanın, bu eğreti kimliklerimizden sıyrılmanın, kadınları kötülükle özdeşleştirmenin kötülüğün ta kendisi olduğunu haykırmanın zamanı!

yilik gibi, kötülük de kurmaca. Tıpkı filmler gibi... 13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali baharın en güzel zamanında beyazperdeyi geleceği göstermek için kuruyor ve dünyanın dört bir köşesinden kadın yönetmenlerin neşeli, hüzünlü, öfkeli, komik, acılı, isyankar, şaşırtıcı, yepyeni, klasikleşmiş birbirinden kaliteli filmlerini başkente getiriyor.

Uçan Süpürge bir kez daha umutla, heyecanla Ankara'dan havalanıyor. Tüm seyircilerimize, ve festivale katkıda bulunarak bize iyilik yapan tüm destekçilerimize sonsuz teşekkürlerimizle...

yi seyirler.

Uçan Süpürge International Women's Film Festival meets the audience with the theme of "evilness" this year for the 13th time.

We have prepared a rich festival program this year as it was in the previous years. A programme ranging from the countries Letonia to New Zealand, Mexico to Palestine, Germany to Iran and including Turkey for sure, a total of 100 films from all over the world that were shot by a number of 95 film directors will be shown during the festival.

Besides the film presentations, we would like to discuss and open the subject of evilness into discussion to question the "evilness" that attributed to women in the real life and movie screen and how women are effected by the oppressions of militarism and racism within the framework of panels, workshops and some activities.

We are born into a world where the main source of evilness is considered simply as being a woman. When we reject to be obedient or become incompatible to the system, we are admitted as evilish creatures. When we carry out the "holy" roles that associated with us as a task and accomplish them fully, we are considered to be the "saints"; when we stand against the sexist politics that is built on our bodies, we are considered to be "prostitutes" and labeled as "murderers" if we define ourselves against the evilness pointed to us. The evilness that we are subjected to turned out to be spectacular fantasies for men and we, women are transformed into the evilish flowers! Bad habits like gossiping, impurity or inauspiciousness ascribed only to us. All the wars broke out because of us and all the disasters are a product of us! Now it is time to get rid of all the labels that stick on to our shoulders and to reveal the fact that the real evilness is to put the blame on women whenever it is possible to do so.

As it is for goodness, the evilness is also a fictious concept. Like the movies.. Uçan Süpürge International Women's Film Festival sets the stage to reflect the expected good future for women from every corner of the world in the most beatiful days of the spring with the company of many directors' joyful, sad, furious, surprising, comic, tragic, new and classical examples of the world cinema in the capital city of Turkey, Ankara.

Uçan Süpürge is flying once again in Ankara with a great enthusiasm and hope. We would like to thank everyone who participated in the preparation of the festival and supported us sincerely with all our hearts. And we don't forget to thank our spectators too.

Hope to see you all at the cinemas!

T.C. KÜLTÜR VE TUR ZM BAKANLIĞI/*MINISTERY OF CULTURE AND TOURISM*

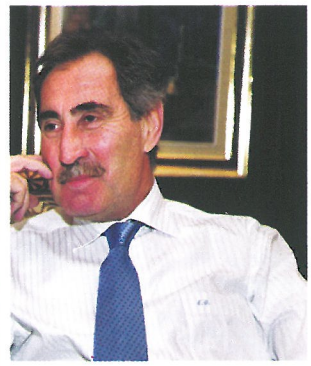

Sinema sanatı tarihe tanıklık eden, gerçekleri sanatın estetik anlayışı içinde kuşaktan kuşağa aktaran ve meydana getirdiği toplumsal bilinçle ortak bir bellek oluşturan örnekleri içermesi bakımından özel bir etkiye sahiptir.

Son yıllarda sinemamız çekilen film, izleyici sayıları ve de uluslararası düzeyde kazanılan ödüller bakımından önemli bir gelişme içindedir.

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, 1998 yılından günümüze kadar özveriyle üstlendiği dünyada kadın temalı film festivallerinin öncüsü ve birkaç örnekten biri olması sıfatıyla önemlidir. Her yıl aşama kaydederek yetkinleşen Uçan Süpürge, salt bir film etkinliği olmanın ötesinde, belirlediği temalarla günümüzde toplumumuzda kadın temelinde yaşanmakta olan her türlü çarpıklık ve sorunu gündeme taşıyarak çözüm yolu bulunması yönünde önemli bir misyonu üstlenmiş bulunmaktadır. Sağlıklı ve gelişmiş bir toplum yaratmanın yolunun kadın sorunlarının çözümünden ve toplumdaki konumunu güçlendirmekten geçtiği günümüzde bu düşünce artık tüm toplum katmanlarında kabul görmektedir.

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin, ürettiği projelerle, birçok alanda kadınlara karşı ayrımcılığın yaşandığı, yer yer sömürüldüğü, bazen de sömürü aracı olarak görüldüğü, yasalardan doğan haklarını kullanılamaması gibi olumsuzluklara en etkili iletişim araçlarından biri olan sinema yoluyla dikkat çekmesini önemsiyorum. Ayrıca, sinemamızda da kadın emeğinin ve entelektüel birikiminin daha çok yer alması konusunda önemli katkılar sağladığını düşünüyorum.

Uçan Süpürge'nin ülkemizin kültür sanat yaşamına gelecekte de katkıda bulunmaya devam etmesi dileklerimle emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım.

Ertuğrul GÜNAY
Kültür ve Turizm Bakanı

The art of cinema, includes some very important works in its genre, has a special effect on people since it expresses the reality in a cinematographic aesthetic language and transforms that knowledge from generation to generation that creates a collective consciousness among them.

Turkish cinema tradition is in a noteworthy improvement in the last years because of the increasing numbers of film shooting, the rising number of the audiences and the international awards that are won by the Turkish directors.

Uçan Süpürge International Women's Film Festival is one of the pioneer festivals that has the privacy of being one of the few women's films festivals in the world. It has been going on with the great efforts of the participants and organizers since 1998. Every year the festival becomes more and more professionalized and defining some themes that would help to discuss the problems and deformities that are concerned with women in the society, Uçan Süpürge also carries an important mission of finding proper solutions for them.

In order to create a better and modernized society, women play as a key role and it is a widely accepted idea among all the members of the society from the different social classes that to solve of the problems of women is a must and the place of women in the society should be strenghtened.

I do care about Uçan Supurge Women's Films Festival's effort to attract attention- by means of the strong, artistic language of cinema- to the oppressions and discriminations that women come across every day in the society; how they are used and abused by the others and women who are not even capable of exercising their legal rights. In additon to all these, i would like to add that the festival makes great contributions to see and recognize the value of the women's effort and intellectual accumulations in our national cinema too.

I would like to congratulate everybody who endeavored and contributed to the festival and enabled it to have an exceptional place in the world of cinema with my best wishes for many years to come.

Ertuğrul GÜNAY
Kültür ve Turizm Bakanı

Dünyada ve ülkemizde film festivallerinin önemi her geçen gün artmakta, genellikle belli bir tür veya konuya odaklanan filmlerin bir arada sunulduğu bu festivaller toplumsal hayatımıza önemli bir zenginlik katmaktadır. Ülkemizde düzenlenen çeşitli film festivalleri arasında, bu yıl 13'ncüsü düzenlenecek olan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin çok özel bir yeri bulunduğuna inanıyorum. 1998 yılından beri düzenlenen bu festival, cinsiyet ayrımcılığına karşı toplumsal duyarlılığı artırmayı amaçlayan uzun ve kısa metrajlı filmlere ve belgesellere yer veriyor. Bunun yanı sıra, festival boyunca düzenlenen atölye çalışmaları, konferanslar, paneller ve söyleşiler de festivale ayrı bir zenginlik katıyor.

Bu yıl 28 ülkeden 95 kadın yönetmenin toplam 100 filmini sinemaseverlerle buluşturacak olan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, hiç kuşkusuz ki, kadın sorunlarının dünyanın farklı bölgelerinde ve farklı kültürlerde nasıl algılandığını görmek bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Öte yandan, bütün yerel farklılıklara rağmen, dünya kadınları arasında bir dayanışma oluşturabilmek, ortak bir dil, ortak bir söylem geliştirebilmek için de önemli bir iletişim ortamı sağlamaktadır.

Toplumsal bir sorumluluk anlayışıyla hareket eden Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, ülkemizden dünyaya çok özel bir pencere açmasının yanı sıra, ülkemizin tanıtımı açısından da iyi bir imkân sunmaktadır. Biz de hükümet olarak değerine ve önemine inandığımız bu festivale elimizden gelen her türlü desteği gösterdik, gösteriyoruz. Ülkemizdeki ve dünyadaki bütün kadınların çok daha özgür, çok daha mutlu oldukları yarınlar umuduyla, bu festivalin düzenlenmesinde emeği geçen herkesi kutluyor, tüm katılımcılara en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Hayati YAZICI
Devlet Bakanı

The importance of film festivals in our country and in the world increases day by day and these festivals in which the films that focus on a certain topic are shown altogether and enrich our social life.

I give a special credence to 13th Flying Broom International Women's Film Festival which is among various film festivals organized in our country. The festival has been arranged since 1998, gives way to feature, short films and documentaries which aim to improve social consciousness against sexism. In addition to that, the workshops, conferences, panels and discussions that are held throughout the festival add an exceptional meaning to the festival.

This year, The Flying Broom International Women's Film Festival in which 95 woman director from 28 countries with 100 films, definitely holds a key for an understanding how women problems in different cultures and various parts of the world are perceived. The festival, in like manner sustains an important communication platform in order to create a solidarity among women from worldwide, a common language and discurse in spite of all local diversities.

The Flying Broom International Women's Film Festival considering a sense of social responsibility, opens new prospects from our country to world, the festival also contributes greatly to tourism sector and the promotion of Turkey.

We strongly believe in this festival's value and significance also has provided support for it and will continue to do it.

We as the representatives of the government congratulate everyone who have endeavored for the festival. With the hope that women in our country and abroad will be much more independent and happier years to come, I present my sincere regards to all participants.

Hayati YAZICI
Minister of State

Sevgili Sinemaseverler,

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nin bu yıl on üçüncüsü düzenleniyor. 13 yıldır kadın ve sinema ilişkisini irdeleyen Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali her yıl olduğu gibi bu yıl da toplumsal cinsiyet rollerini ve kadının toplumsal yapı içerisindeki yerini gündeme taşıyor.

Türkiye'de kadınlar Cumhuriyetin kuruluşunda başlayan modernleşme projesinin önemli bir bileşeni olarak görülerek, aile yaşamından kamusal alana kadınların eşit ve özgür olarak kendilerini ifade edebilme, gelişme ve yaşayabilme hakları bir dizi yasal mevzuatla güvence altına alınmıştır. Ancak, yasal mevzuatla eşitlik yönünde atılan önemli adımlar, toplumsal pratiklerimiz, hakim ideolojiler ve yaşanan ekonomik krizlerle birlikte kadını kamusal alandan soyutlayan, evine hapseden bir yapıyla gündelik hayatta çoğu zaman uygulanamamaktadır.

şte tam da bu ortamda kadına atfedilen toplumsal rollerin deşifre edilmesi ve eşitlik yolunda önemli girişimlerde bulunulması gerekmektedir. Bu çerçevede üretilen önemli adımlardan birisi de şüphesiz Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'dir.

Festival 1998 yılından bu yana medyada kadına dair üretilen ve yaygınlaştırılan kavramları kadın bakış açısıyla ele alarak sorguluyor ve hepimizin gündelik hayatta karşılaştığı kadına yönelik sorunları yeniden ele almamızı sağlıyor. Bir yandan sinemanın gelişimine katkıda bulunurken, bir yandan da kadın bakış açısıyla yeni bir sinema tarifinde bulunuyor. Böylece Festival gündelik hayatın içinden çıkan temalar ve kavramlarla tüm izleyicilerde toplumsal farkındalık yaratmada önemli bir atılım olarak değerlendirilebilir.

'Yeni Toplumcu Belediyecilik' anlayışımız gereği, kadın mücadelesinde sivil bir inisiyatif olan Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'ne destek olmaktan mutluluk duyuyor, tüm bireylerin eşit, özgür ve adil bir ortam içerisinde yaşamalarını diliyorum.

Bülent TANIK
Çankaya Belediye Başkanı

Dear Cinephiles,

Flying Broom International Women's Film Festival is being organized for the 13th time this year. The festival puts issues of gender roles and the status of women in society on the agenda this year as it has been in the previous thirteen years.

In Turkey women had been regarded as an important part of the modernization project during the proclamation of the Turkish Republic in 1923. Their rights which were to take active roles in the public life and to come out of the closed family circles as well as expressing themselves as equal and free individuals of the newly-established Republic had been protected by a number of laws and legislations. Despite those positive legislative steps, the implementations are being largely ignored due to the social structures, dominant ideologies and current economic crisis. Unfortunately, women are still being locked in their homes and marginalized from public sectors.

At that point serious initiatives should be taken to decipher the role of women in public life to maintain the gender equality. On that frame, one of the very important of these steps is certainly Flying Broom International Women Films Festival.

Since 1998, the Festival questions the media's approach to the place of women in the society and widely accepted opinions about them which allows all of us to tackle on these matters once again. In one hand it contributes to the development of cinema, in the other hand it brings a new meaning to the concept of cinema from the perspectives of women. Therefore the festival can be seen as an important step to create an awareness of roles of gender in the society at the audiences with the demonstrations of many films taking its themes and issues from the real life matters about women.

According to our new collectivist municipality policy we are pleased to support Flying Broom International Women's Film Festival which is a civilian initiative for the women cause and once again I express my profound wishes for all individuals to live in an equal, free and just environment.

Bülent TANIK
Mayor of Çankaya

UÇAN SÜPÜRGE ONUR ÖDÜLÜ
FLYING BROOM HONORARY AWARD

LALE BELKIS

HAKKI'NIN GÖZÜYLE LALE
LALE, THROUGH THE EYES OF HAKKI DEVR M

HAKKI DEVR M

Türkiye Turizm Kurumu yeni kurulmuştu. Başkan, Eski stanbul Valisi Lütfü Kırdar, ikinci Başkan ise *Son Saat* gazetesinin sahibi ve stanbul DP milletvekili Cihat Baban'dı. 1950'lerin başı. Turizm kelimesi yok henüz dilimizde; 'turist'e 'seyyah' diyoruz. stiklal Caddesi'nde uçak bileti de satılan yerlerin adı 'seyahaat acenteleri'. Hostes gibi, defile gibi yabancı dilden kelimeleri pek işitmişliğimiz yok.

Turizm Kurumu'nun can damarı, Cihat Baban. Gazetesinde çalışıyorum. Kurumun müdür muavinliği görevine de o getirdi beni. Bir şey bildiğimden değil; gazeteden aldığım cılız ücrete üç beş lira daha eklensin diye herhalde. tici güç Cihat Bey'in arkadaşları var yönetim kurulunda. Bankacılar (Fahrettin Ulaş, Reşit Egeli), işinsanları (Nihat Hamamcıoğlu, Semih Tanca) gibi. Turizm'i Türklerin de bilip benimsediği bir kavram haline getirmeye çalışıyoruz. Büyük savaş ertesi yıllar. Turizm de bütün dünyada belini doğrultmaya çalışıyor.

Örnek gezilere stanbul ve çevresinde başladık. Şile, Abant, Uludağ derken sıra yurtdışı gezilere geldi. lkin 1952'de Yunanistan'a götürdük üyelerimizi ve misafirlerimizi. Ertesi yıllar Deniz Yolları'nın uzak yol yolcu gemilerinden *Tarsus*'u kiralayarak Kıbrıs ve Mısır'a, Akdeniz Avrupası limanlarına turistik geziler düzenledik. 1954 yazı Cebelitarık sınırını da aşarak Atlantik Okyanusu'na açıldık. ki aylık uzun bir geziydi. Lizbon, Kanarya ve Küba adaları, sonra ABD liman şehirleri: Miami, Charleston, Baltimore, New York.

Bu boyutta dış gezilere yalnız çıkmaya cesaret edemeyecek üyelerimizi ve geminin salonlarında, güvertelerinde kurulmuş bir Türkiye sergisini de birlikte götürüyorduk gittiğimiz yerlere. Limanlarda kaldığımız günler boyunca, o şehirlerin halkı da bizim sergimizi geziyordu. Duvarlarda Türkiye'den büyük boy fotoğraflar, salonlarda Mısır Çarşısı, Kapalıçarşı esnafı ve çıngıl çıngıl tezgahları; Amerikan barda bir tür meyhane ve Türkiye'den yiyecekler, içecekler. Fonda oynak halk müziği parçaları. Ve sergimizi gezip görmeye gelen

At those times, Turkish Tourism Association was just founded. The president, was the former governor of Istanbul, Lutfi Kırdar and the vice president was the owner of the newspaper called "Son Saat" and a member of the parliament Cihat Baban. It was the beginning of 1950s. We were not familiar with the word of 'tourists'; we call them 'travellers'. We used to buy air tickets from the places located in Istiklal Street which were known as 'travel agents'. We did not hear some words such as 'stewardess', 'fashion show' at those times.

Cihat Baban was the heartland of Tourism Association. I was working in his newspaper and was assigned to be an executive officer by him. He probably, did assign me to increase my salary that i get from the newspaper not just because I was efficient enough. Mr. Cihat's friends were on the board of directors are the repulsive power such as bankers (Fahrettin Ulaş, Reşit Egeli), businessmen (Nihat Hamamcıoğlu, Semih Tanca). We worked to make Turks know and internalize the concept of Tourism which was hardly recovering abroad at those times.

We started to make trips in Istanbul and its environs. Şile, Abant, Uludağ then abroad. First we took our members and guests to Greece. In the following years, we rented Tarsus, one of the cruises then we visited Cyprus, Egypt and some European Mediterrenean cities. In summer of 1954, we acrossed through Gibraltar border and sailed through Atlantic Ocean. It was a two months trip: Lisbon, Canary and Cuban Islands, then USA seaports such as Miami, Charleston, Baltimore and New York.

We took some of our members who could not dare to go on a big trip like that. Also we took an exhibiton on Turkey that was installed on the ship's deck and halls. While we anchored on some harbours, we had local visitors came for the exhibition. There were Turkey pictures hanging on the walls, an atmosphere

misafirlerimizi ağırlayan, yerel kıyafetler içinde güzel kızlarımız, hostesler. Ve defile ekibimiz.
Avrupa ve Amerika şehirlerindeki tanıtım faaliyetine, başında müdürleri Refia Övüç olmak üzere stanbul Olgunlaşma Enstitüsü de katıldı. Yola çıkmadan önce 1953 yazında -ve yanılmıyorsam Türkiye'de herkese açık- ilk defileyi ben düzenledim. *Lütfi Kırdar Spor ve Sergi Sarayı*'nda. Bir podyum kurdurmak kolay da, elbiseleri taşıyacak nitelik ve cesarette genç kızlar, hanımlar bulmak zor oldu doğrusu. Tanıdığımız ailelerin, bir elbiseyi podyum denen o boy göstermesi güç yerde taşıyabilir, eli, yüzü, yapısı bu işe elverişli kızlarına haberler saldık. Mankenler hâlâ, uzaktan uzağa da olsa ilgilendiğim güzel, zarif, çoğu zaman canlı, hareketli çocuklardır. Adaylar belirmeye başladı. Refia Övüç Hanım ve diğer öğretmenlerle birlikte, seçme eleme buluşmalarına görevim gereği, elbette hiç şikayet etmeden ben de katılıyordum. Yürümenin, estetik açısından insan için en hassas, en önemli davranış alanlarından biri olduğunu, ben ve çoğumuz o günlerde fark etmişizdir.

Hayret etmemek mümkün değildi. Nişantaşı'nın eski konaklarında büyümüş cânım kızlar podyumda kaskatı ve sakil bir hal alırken, gözünüzün önünden yarış atı gibi gelip geçenler de oluyordu stanbul'un çevre semtlerinde büyümüş. Kız çocukların bale derslerine götürüldüğü yıllar değildi. Kaldı ki sağlıklı, ahenkli, tempolu ve güzel yürümek, sırtındaki sanat eseri giyecekleri hakkıyla taşımak da, hemen görüldü ki herkesin işi ve çevreyle, görgüyle kazanılacak bir yetenek de değildir. Allah vergisinin belirlediği bir yetenek olduğunu, defilenin adını ilk defa işiten bizler bile hemen anlamıştık. Öğretmenlerle birkaçımız:

–Şu çocuk kim, diye sorma ihtiyacı duyduk. Eyüplü bir ailenin kızıymış; on dört-on beş yaşında olmalı; Enstitü'nün öğrencilerindenmiş.

– Adı ne peki?
– Belkıs Durmaz, dediler.

Böyle iki üç genç kızda hemen karara varıldı. Güçlük de çekilmedi doğrusu. Fark o kadar çarpıcıydı ki. Ikin yürüme tarzı etkiliyor insanı. Ama boy bos ve beden yapısı, hareketin temposu ve ahengi de etkiliyor seyredeni.

Yalnız dışarıdan çağrılanlardan ve okulun öğrencilerinden değil, genç öğretmenlerden de seçilenler oldu. Birinin adı Belkıs idi öğretmen-mankenlerin. ki Belkıs olmaz, öğrenciyi başka bir adla analım geziler boyunca dediler. Lale adını ben teklif ettim. Neden derseniz, Turizm Kurumu'nun da amblemi olduğu için aklıma geldi zahir. Aramızda bir çeşit yakınlık anlamına geldi ve bir ömür boyu unutulmadı: Lale Belkıs'ın isim babasının da ben olduğum.

Mankenlikten ibaret değildir Lale'nin hayatında başarı. Aranan bir oyuncu oldu, sahnede ve sinemada. Yıldız Kenter'le aynı sahnede seyrettim ben onu. Sinemanın ödüllü oyuncularındandır. Şarkı söyledi pekala, altı yedi albümü var. Sergilerinin hepsine yetişip de gidemedim. Kendi kendime "Sıra bu kızın roman yazmasına da gelecek" derdim. Meşguldün, pek geç kalmış da sayılmazsın.

of spice and grand bazaar craftsmen and also benches were created on the halls. A tavern and Turkish food and beverages were served on the American bar while Turkish folk music was playing at the background. Moreover air hostesses and beautiful girls in Turkish local costumes hosted our visitors. And of course our fashion show crew were there too. Istanbul Olgunlaşma Institute (a technical school for girls in which they are trained on sewing, embroidery, fashion design, house keeping and nutrition etc) whose head was Refia Övünç joined that presentation publicity was held in some European and American cities. Before we start that trip in summer of 1953, as far as I remember I was the one who organized the first public fashion show in Lütfi Kırdar Sport and Exhibiton Hall. It was easy to install a platform but it was not that easy to find brave young girls who would carry the clothes. So we called some acquainted families' young girls whose physical appearance are so fit that she could exhibit clothes on a platform. I find models still as interesting and beautiful, elegant, mostly active and lively children. The canditates to be a model gradually appeared. I was participated in the selection meetings with Refia Övüç and other teachers. During the picking of the girls we must have recognized that walking is one of the most important and artistic attitudes for human being.

How amazing to see lovely girls grown in historical mansions of Nişantaşı, were walking rigidly and tediously. Some of them grown in stanbul neighbourhood were just going by like race horses on the platform. Young girls did not attended to ballet courses in that period of time. Besides that it is not a talent thing to walk well, right and rhytmic. We realized that carrying the clothes properly does not get to do with any kind of experience. We heard the name of fashion show for the first time conceived it was an innate feature. While we were watching the girls, I and some teachers had a conversation like below:
-Who is that girl? She was fourteen or fifteen years old and from a family from Eyüp; she also was a student at the Institute.
-What is her name?
-'Belkıs Durmaz'.

We at once decided on two or three girls who would be our models. To tell the truth, it was not hard to decide, because the difference was so clear. Firstly you are impressed with her walking then her figure and her acting in rhythm affects the audience.

We did not chose not only the girls from outside and from institute but also young teachers.
One of teacher's name was Belkıs. They said it was not proper to have two girls whose names are Belkıs so we could call the student with a different name. I offered the student to take the name Lale which comes to mean "Tulip" in English. The reason why I chose that name that it was the emblem of our Tourism Association. That was received as if we had a kinship and never forgotten that I was Lale Belkıs' denominator.

Lale's success does not consist of only being a model. She became an actress in request both on stage and in cinema. I watched her once she was playing with Yıldız Kenter on the stage. Belkıs is one of the most awarded actresses in cinema, she also sang and had six or seven records. But I could not attend all of her painting exhibitions. I was saying to myself that 'Her next step will be writing a novel'. She was busy, however it's not pretty late to write one.

LALE!/*LALE!*

M. UĞUR YÜKSEL

- Oyalanacak hiçbir şey bulamıyorum. Bir köpek alalım diyorum.
- Oyalanmak için mi?
- Çocuğumuz gibi bakarım ona.
- Oysa bir çocuğumuz olabilirdi.
- Çocuktan nefret ettiğimi bilirsin.
- Sen söyledin de... hıh... Çocuk yerine bir köpeğimiz olacak!
- Dokuz ay beni sömürecek bir et yığınından daha sevimli.

Senaryosunu Selim İleri'nin yazdığı, Zeki Ökten'in yönettiği *Bir Demet Menekşe* filminde evliliği çatırdayan bir çifti oynayan Lale Belkıs ve Kartal Tibet arasında geçen bu diyalog Türkiye sinemasının en sıra dışı senaryolarından birinden sızıyor aramıza. Lale Belkıs'ın filmlerde giyindiği kötülüğünün belleğimizdeki yerini de anlamlandırıyor bu sözler. Yeşilçam'ın kadınlara sunduğu iyi, saf, namuslu ve fedakar kadın rollerini değil, sevgilisi elinden alınınca deliye dönen, varoluşunun farkında olan, görev diye değil, kendi istediği haliyle kadın olan rollerin kadını Lale Belkıs bir kez daha gözlerimizin önüne geliyor.

1940 yılında Durmaz ailesinin yedinci çocuğu olarak dünyaya geldi Belkıs. Savaş sonrası yıllarda geçti çocukluğu. Kamuran ve Gönül Akkor kardeşlerle birlikte, babasının evlerinin bahçesine sığınak olarak yaptığı ikinci evi oyun evine dönüştürüp Aşık Veysel'in "Çiçeklerin Dili"ni oynarlardı. Çoğunlukla 'Lale' rolü Belkıs'ın olurdu. Yıllar sonra 'Lale' adını alacağını bilmeden... Şarkı söylemek, ayna karşısına geçip Vogue dergisinde gördüğü mankenler gibi poz vermek... Bir şey olmayı isteyen çocuğun halleri: "Daha o günlerden sezinliyordum hiçbir şeyi kolay elde edemeyeceğimi. Var olmak istiyordum. Üretmek, önemsenmek. Güzel şeyler yapmak istiyordum. Sevilmek. Hayranlık uyandırmak..." Akşam Sanat Okulu'na devam ederken diktiği bir elbisenin notunu almak için sınava gittiği gün, öğretmenleri Beyoğlu Olgunlaşma Enstitüsü'ne devam etmesi gerektiğine karar verir. Akademi ya da konservatuar eğitimini düşünürken kendini Enstitü'nün koridorlarında bulur Belkıs.

Aykırı görüntüsü ve güzelliği hemen fark edilir. Fransız yazar ve düşünür Georges Duhemer'in okulu ziyareti nedeniyle düzenlenen defilede mankenlik yapması istenir. Geleneksel kıyafetleri tanıtacaktır Belkıs, hayatının ilk ipek çoraplarını da o gün giyecektir. "Hiç tanımadığım, tuhaf duygular uyandıran, kandıran, baştan çıkaran, okşayan. Belkıs Durmaz'ın yeni bir yolun eşiğine getiren bir çift ipek çorap" diye anlatır bu duyguyu, yıllar sonra anılarını yazdığı " pek Çoraplar" adlı kitabında. Ve bu defile, ertesi gün bütün gazetelerde yer alır, onun fotoğrafları süsler sayfaları.

Hayatını değiştirecek teklif de çok geçmeden gelir. Defilede giydiği bu kıyafetler iki aylık bir geziyle dünyanın pek çok ülkesinde sergilenecektir ve Belkıs'ın da bu kıyafetleri tanıtması istenir. Babasından gazete kupürlerini saklayan Belkıs, 63 gün sürecek bu yolculuğu ona nasıl kabul ettireceğini düşünür. Sonunda kardeşlerinin de yardımıyla babasından gizli, bu gemi yolculuğuna çıkar. 1954'te Sevim Burak, Hakkı Devrim, Orhan Boran, Özdemir Asaf'ın da aralarında bulunduğu dört yüz kişiyle çıktığı bu yolculuk 14 yaşındaki Belkıs'ın dünyasını

- I can't find anything to amuse me. Why don't we have a dog?
- A dog?
- I can take care of it as it was our own child.
- Why don't we get a child of our own then?
- You know very well that I hate children.
- But you just said that... Will we have a dog instead of a child!?
- It is much cuter than a chunk of meat that would suck my blood for nine months.

Bir Demet Menekşe is a film directed by Zeki Ökten and the scenario of the film is written by Selim İleri which is still recognized as one of the most distinguishing movies in the history of Turkish cinema as it is also very obvious in the dialogue that takes part between Lale Belkıs and Kartal Tibet above. Those "unconventional" words reach a more meaningful level in our minds when we as spectators realize and admire the roles of femme fatale characters played artistically by Lale Belkıs on the screen. Whereas Yeşilçam Cinema tradition is more likely to depict women as good, virtous, self-sacrificing ones, Lale Belkıs' roles bring an alternative woman model who is aware of her existence, turns mad when her lover is stolen from her or "being a woman exactly like herself" in front of the audiences' eyes.

Born as the seventh child of Durmaz family in 1940, Belkıs witnessed the Second World War Era. Accompanied by Gönül and Kamuran Akkor sisters, they changed the second cabinet that their father made in the garden as a shelter into a play house and played some games like "the languages of flowers" under the effect of famous poet and traditional folk singer Aşık Veysel Şatıroğlu. Belkıs usually played the role of "Lale/Tulip" without knowing that she would be called with that name in the future ever then.

Singing songs and imitating the poses of the models she saw in fashion magazines like *Vogue* in front of the mirrors were the two major dreams of a young girl who wanted to be "someone" on earth. " Even those days, i perceived that nothing would be very easy for me to get. I wanted to exist. I wanted to create nice things so that i would take the other people's attention. I wanted to be loved and raise the others' admirations for me". While having education at the Art School, one day she made a visit there in order to get her grades and her teachers declared her that she would better continue her education in Beyoğlu Olgunlaşma Institute (a technical school for girls in which they are trained on sewing, embroidery, fashion design, house keeping and nutrition etc). She was dreaming for academy of arts or conservatory for further education but she surprisingly ended up in the corridors of the institution.

Her eccentric physical features and beauty could be easily seen from the outside. During a visit made by French writer and philosopher Georges Duhemer to her school, she was asked for modelling at the fashion show organized in the honour of Duhemer's visit. She would demonstrate traditional clothes and it was the first time that she ever wore silk stockings. Many years later, she wrote her memories in the book *Silk Stockings* as "It was the first time that i felt things that i never tasted before,

değiştirecektir. Adını da. Müdire Refia Hanım ve Hakkı Devrim, hayran kaldıkları bu genç kadına, mankenlik kariyerine daha yakışacağını düşündükleri bir isim verirler: Turizm Kurumu'nun da sembolü olan 'Lale'.

Geri döndüğünde, Beyoğlu'nda manken Lale Belkıs rüzgarı esiyordur artık. ran Şahı, Kraliçe Elizabeth, Prenses Süreyya, Eisenhower Türkiye'ye geldiklerinde Lale Belkıs defilelere ilk çağrılan isim olur. Bu dönemde ona aşık adamlar, oğluna onu isteyen anneler de çoğalır. Ama o, evliliği istemez; "Bu kadar çabalamıştım ve bunları evlilik için yapmamıştım" der. *Bir Demet Menekşe* filmindeki Banu'dur sanki: "Kendimi hiçbir zaman ülke nüfusuna bir katkı malzemesi olarak düşünmedim, yapacak işlerim vardı."

Gelen film ve oyunculuk tekliflerine de hep "hayır" der Lale Belkıs. Sonunda Lale Oraloğlu'nun ısrarlarına karşı koyamaz ve 1960'da Pangaltı Altı Tiyatrosu'nda sahnelenen 'Evlilik Dolabı' oyununda sveçli kadını oynamayı kabul eder. Eleştiriler olumludur. Cumhuriyet gazetesinden Lütfi Ay, "Böyle bir role pek uygun düşen cazip fiziği, serbest oyunu ve zarafetiyle Lale Belkıs Pangaltı Altı Tiyatrosu'nun güzel bir keşfidir. Çok ümit verici bir istidattır" diye yazar. Mankenlikten oyunculuğa geçişi kimilerince, hatta tiyatro dünyası içinde bile yargılanıp eleştirilse de o bunlara kulaklarını tıkar ve devam eder.

Lale Oraloğlu da onun kadar ısrarcıdır. Onda gördüğü ışığa inanmıştır ve ona emek verir. Diksiyon dersleri, oyunculuk... 'Ağaçlar Ayakta Ölür', 'Kötü Tohum', 'Kadınlar I-ıh Derse' gibi pek çok oyunda rol alır. Çıktıkları bir turnede Pekcan Koşar'la tanışır Lale Belkıs ve evlenirler. Bir oyunla başlayıp biten bir evliliktir ama bu. Grupla yollarını da ayırıp kendi tiyatrosunu kurar sonra. 1963'te Fitaş sinemasının bulunduğu binanın birinci katında bir saz salonunu tiyatroya dönüştürür. Kazandığı bütün parayı buraya yatırır ama Gong Tiyatrosu yalnızca iki oyun oynar, kapanır. Ama o, tiyatrodan kopmaz, daha da büyüyen açlıkla oyunculuğa devam eder ve başrollere uzanır.

Bir süre pek Film Stüdyosu'nda dublaj yapar. Sophia Loren, Ava Gardner, Cahide Sonku'yu seslendirir. 1966'da *Ölüm Tarlası* filminde oynayacak arkadaşı Kamuran Yüce'nin peşine takılır ve kumaş almak için gittiği Kilis'te ilk filminde oynar Lale Belkıs. Kilis'te geçen bir kaçakçılık hikayesini anlatan ve yönetmenliğini Atıf Yılmaz'ın yaptığı filmin senaristi Yaşar Kemal ondan çok etkilenir ve Falcı Emine rolünü oynaması için ısrar eder.

Sanki Yeşilçam onun gelmesini bekliyormuşçasına film teklifleri yağdırır Belkıs'a. Aynı yıl, *Bitmeyen Korku* ve *Fatih'in Fedaisi* filmlerinde oynar. Bir yıl sonra, yine Atıf Yılmaz'ın yönettiği *Harun Reşid'in Gözdesi* filminde Ajda Pekkan'ı kırbaçlayan kötü Butri rolündedir. Yeşilçam ona 'kötülük'ü vermiştir bir kere, geri almak da istemez. Batılı görüntüsü, sert yüz hatları ve kalın sesiyle Yeşilçam'ın kötülük anlayışına çok uygun düşer Lale Belkıs. Metin Erksan,

provocative, seductive, caressing. It was a pair of stockings that made Belkıs Durmaz reach a new crossroads in her life". And that fashion show held place in all the newspapers the following day. Naturally Belkıs' photos too.

The offer for her to make a big change in her life arrived quickly. The clothes that she wore on the fashion show would be exhibited in some countries around the world for two months and she would be the one to display those clothes as a model. Hiding the news in the magazines from her father, Belkıs started to think about how it would be possible for her to ask for his permission. With the help of her sisters, she managed to set off a sailing. Setting off a journey with some important names of the time like writer Sevim Burak, journalist Hakkı Devrim and Orhan Boran, poet Özdemir Asaf in the year 1954, changed the 14 year old girl's life completely. Even her real name too. Hakkı Devrim and Principal of her school Refika Hanım renamed her as "Lale" (Tulip), the symbol that stood for the Tourism Institution those days, since they thought that that would be more appropriate for a girl who was at the beginning of her modelling career.

Lale Belkıs turned out to be a very popular name especially in Beyoğlu within a short period of time. Persian Shah Pehlevi, Queen Elizabeth, Princess Soraya or USA president Eisenhower, whomever the stately guest was, it was always Lale Belkıs that name came to the mind for modelling at first. There were a crowded number of men who fell in love with her or some mothers that propose her instead of their sons! But she neglects them. "I was struggling with life and marriage was out of question for me". She was expressing herself like Banu in the film *Bir Demet Menekşe*: "I had never imagined myself as a person to raise the birth rate of the country, i had better things to do".

Lale Belkıs kept on rejecting all the offers that had been made to her for acting in the movies at those times. Finally, she could no more resist her friend Lale Oraloğlu's insistence and accepted to play the role of a Swiss woman on stage in the play "Marriage Case" at Pangaltı Theatre in 1960. Comments about her acting were positive. Lütfi Ay declared in his article in Cumhuriyet Newspaper as 'Lale Belkıs' acting with confidence, her alluring beauty and elegance which is very suitable for her role in the play shows that she is a nice discovery of Pangaltı Theater. She is a promising young talent.".

Although her new situation was criticized and regarded as strange by many people from the circle of Turkish theater, she preferred not to hear them and kept her own way. Lale Oraloğlu was very determined too. She believed in the talent that Belkıs had and she trained her. Intonation lessons, acting lessons. She took many roles in the plays as 'Ağaçlar Ayakta Ölür', 'Kötü Tohum', 'Kadınlar I-ıh Derse'. In one of the tours, she met with Pekcan Koşar and they got married. However, it was not a long lived coupling that no more

Memduh Ün, Ertem Eğilmez, Ülkü Erakalın kötülük yapması için onu tercih ederler filmlerinde. Hülya Koçyiğit-Ediz Hun, Emel Sayın-Engin Çağlar, Zeynep Aksu-Kadir nanır gibi iyi kız-iyi oğlanları ayırması için oyuna dahil edilen 'kötü kadın' artık odur. Suna, Şermin, Firüzan, Reyhan adlı burjuva kötü kadınlarının yeni yüzüdür.

80'lerin ikliminden Yeşilçam'la birlikte Belkıs'ın filmografisi de olumsuz etkilenir. Yine de sinemadaki yolculuğu sürer. 1984 tarihli Atıf Yılmaz klasiği *Dağınık Yatak* o dönemde rol aldığı filmlerin en önemlisidir. Senaryosunu Murathan Mungan'ın yazdığı filmde sosyeteden Tiraje adlı kadını canlandıran Belkıs, Yeşilçam'ın ona sunduğu kadınların toplamını oynar sanki. yiliğiyle kötülüğüyle bir kadındır o, olduğu gibi...

17 sene sonra, 2007'de yeniden beyazperdede göründüğünde artık tanıyamadığımız, imgelerimizi yerinden oynatan bir rolle çıkar karşımıza Lale Belkıs. Mahsun Kırmızıgül'ün yönettiği ve huzurevindeki yaşlıların trajik hayatlarını anlatan *Beyaz Melek* filminde eski pavyon şarkıcısı Jale'yi oynar. Yeşilçam'ın kötü kadınlardan öcüdür sanki bu rol, Lale Belkıs elinden kadehini, dudağından alaycı gülümsemesini bırakmış, düzenle uyumunu sağlamış bir kadına dönüşmüştür. Bu yüzden de anlamlıdır Uçan Süpürge'nin ödül gerekçesi: " deal iyi, uslu kadınları değil uyumsuz kadınları oynamayı seçtiği, Yeşilçam sinemasında kötülüğü zarafetle taşıdığı, mankenlikten tiyatro ve sinema oyunculuğuna, müzikten resme pek çok sanat alanında kendine özgü bir duruş yarattığı ve 1961'de başlayan oyunculuk kariyerini bugünlere dek taşıdığı için Uçan Süpürge Onur Ödülü Lale Belkıs'ın..."

than ten months, they broke up. After leaving the theatre company, she established a theatre of her own at the building in which Fitaş Cinema took place and turned some chambers into a theatre hall in 1963. She spent all her money into that job but it all fled away because only two plays were performed in Gong Theatre and then it was closed. Nonetheless, Belkıs never broke away from the theatre and continued to act with a big desire that gave her a way to the leading roles on stage.

For a period of time, she dubbed films in pek Film Studio. She dubbed Sophia Loren, Ava Gardner, Cahide Sonku and such names. In 1966, she joined her friend Kamuran Yüce in his way to Kilis/Gaziantep to play a role in "Ölüm Tarlası" and there she took her first role in the cinema all by chance. The film's scenario was about clandestine trading and it was written by Yaşar Kemal who was impressed by Belkıs and insisted her to play the role of "Falcı Emine" (Fortuneteller Emine). The film's director was Atıf Yılmaz.

After that role, movie makers offered her so many new roles. She played in *Bitmeyen Korku* and *Fatih'in Fedaisi* that year. The following year, she acted the role of "Butri" who whipped Ajda Pekkan in the film "Harun Reşid'in Gözdesi" which was directed by Atıf Yılmaz. Yeşilçam presented her the gift of evilness somehow and did not want to take it back. With her Westerner look, exquisite facial features and deep voice, she suited to Yeşilçam's needs for the roles of evilness in the films. Metin Erksan, Memduh Ün, Ertem Eğilmez, Ülkü Erakalın prefered her to act the villain roles in their movies. She was the newly found antagonist, the femme fatale to seperate the "good girls and good boys" pairs like Hülya Koçyiğit-Ediz Hun, Emel Sayın-Engin Çağlar, Zeynep Aksu-Kadir nanır. She turned out to be the new face of bad bourgeois women: Suna, Şermin, Firüzan or sometimes Reyhan.

Her filmography was badly effected by the climate of Turkish cinema in 1980s. Neverthless her journey in Yeşilçam continued too. A legendary film by Atıf Yılmaz, *Dağınık Yatak* was one of the very important films that she took place. The scenario of the film was writen by Murathan Mungan. Belkıs was performing the role of "Tiraje", a woman who is from the high society in that film and that role was like the sum of all her previous roles. First and foremost, she was acting like a natural woman again.

17 years after that film, in 2007, Lale Belkıs appeared her spectators someone who changed a lot and her new role on the screen caused to reverse all the long-established ideas about her image in the minds. Shot by Mahsun Kırmızıgül, *Beyaz Melek*, which treated the tragic life of the old people in the rest homes, Belkıs played an old, cheap night club's singer in the film. *Beyaz Melek* reminds the phobia of Yeşilçam towards the "bad woman's myth" and steals the ironical smile from her mouth and drinking glass from her hand as a revenge. By doing that, film seemed to serve to domesticate femme fatale legend and reverse the rebellious woman myth into a submissive and obedient one to the patriarchal system.
That is why the meaning of this year's award is more meaningful than ever: "Instead of portraying good women roles, playing the "bad" ones skilfully with great graciousness on the screen, creating a unique presence from modelling to acting in cinema and theatre and carrying all her career starting in 1961 to these days with a great success, this year's Honour Award goes to Ms. Lale Belkıs".

B LGE OLGAÇ BAŞARI ÖDÜLLER
B LGE OLGAÇ ACHIVEMENT AWARDS

DEN Z ÖZEN

SANAT YÖNETMEN
ART DIRECTOR

NATALI YERES

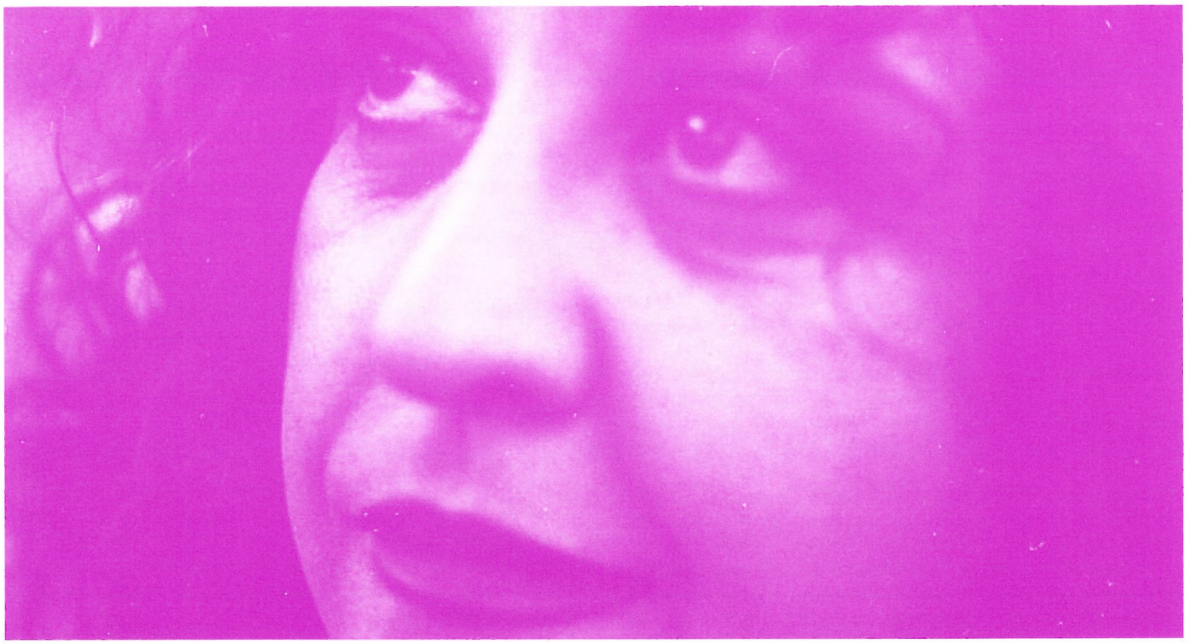

Tek bir cümleyle özetlersek; bir filmin görsel kimliğini oluşturan kişidir, diyebiliriz. Yani, filmin mekan tasarımından karakterlerin görsel olarak oluşmasına, gördüğümüz her aksesuarın nasıl olacağına, öykünün neden ve niçinlerine uygun görsel detaylarla, filmin alt metnini de ortaya çıkaracak şekilde yanıtlar bulup uygun dokunuşları yapan kişidir. Yani filmin bütününde bir karakterin ilgi alanlarını, geçmişini film öyküsü ilerlerken göremeyebiliriz ama karakter analizinden ve senaryonun alt metninden yola çıkarak sanat yönetmeni, karakterin yaşam alanlarında, örneğin evinde, ofisinde vb. mekanlarda o karakterin geçmişine ait fotoğraflarını, hobileriyle ilgili aksesuarları yerleştirdiğinde biz seyircilerin bilinç altına kodlanan o karakterin uzun geçmişiyle ilgili fikir edinebiliriz. Her birimiz hafızalarımızı şöyle bir yoklarsak bu tür örneklerin çoğalması mümkün. Yönetmenliğini Nesli Çölgeçen'in yaptığı 'Züğürt Ağa'nın hepimizi hemen kavrayan Haraptar köyünün ağasının şalvarı, poşisi, ev düzeni bizi sanal bir âlemden ziyade gerçeği gözler gibi izlememizi sağlar, veya Gani Müjde'nin yönetmenliğini yaptığı 'Kahpe Bizans' filmindeki saraylar, köyler bizi masal âlemine alıp götürürken yarı komik unsurları besleyen çevre düzeni, dekor–kostüm-aksesuarlar bir dönemin gaklarından yola çıkarak kendi gerçeğini yaratır. 1994 yılında Ziya Öztan'ın çektiği 'Kurtuluş' filminde çatışmalar yaşanırken, Atatürk'ü Rutkay Aziz, smet nönü'yü Savaş Dinçer yorumlarken, bizler o dönemi sanki içindeymişiz gibi izleriz. Her ayrıntının adeta röprodüksiyonu yapılmıştır. Arabalar, çadırlar, ilk Meclis binası gibi. Ve tüm bunların dekor olduğunu unutup binaların gerçek olduğunu düşünürüz; arabaların yeniliğini ve kurulan çadırların yeniden tasarlanıp dikildiğini aklımıza bile getirmeyiz. Yusuf Kurçenli'nin yönetmen koltuğuna oturduğu 'Gramofon Avrat' filminde Türkan Şoray'ı çengi olarak izlerken, 1930'ların Konya'sında olup bitenlere de tanıklık ederiz. Sanat yönetmeninin, bu filmde folklorik ve dönemsel özellikleri süzgecinden geçirip bugünün anlayışına angaje etmiş olduğunu düşünmeyiz; kendimizi kaptırıp izleriz. Kuşkusuz yönetmenin bakış açısı, görüntü yönetmeninin titiz çalışması tartışılmaz ama geriye kalan her şeyden sorumlu olan kişi bir sette yönetmen sıfatı taşıyan üç kişiden biri olan sanat yönetmeni değil de kimdir? Az önce bahsettiğim birbirinden farklı dört filmin başarılı sanat yönetmeni de Deniz Özen'den başkası değildir!

If we are to summarize this with one sentence, we can simply say that s/he is the one who forms the visual identity of a motion picture. In other words s/he is the person who decides how film's location design, visualization of the characters and all the accessories should be. She also finds the answers to visual details in accordance with the story's needs through exposing the subtexts of the script. So we cannot see a character's fields of interest, her past by seeing the whole film however, we can get a clue of her past thanks to an art director who puts the accessories such as the character's photographs, the objects of her fields of interest on her living spaces like her home, office etc.

If all of us check out our minds, we can remember many films in which the art director's work is remarkable. In Nesli Cölgecen's *Zugurt Aga*, Haraptar town's landlord (agha) shalwars, local scarf and the setting of his house helps us to see almost a reality rather than a virtual world. Another example is Gani Müjde's *Kahpe Bizans*; while the palaces, villages take us to a fairyland, setting of the location, scenery-costume-accessories reinforce the movie's comic elements coming out from that period's gags create its own reality.

When Ziya Öztan shot *'Kurtuluş'* in 1994, some disagreements occured. Atatürk was played by Rutkay Aziz and Ismet Inonu was played by Savas Dıncer in that movie. We watch the film as if we were in that period. All details seem to be reproduced such as cars, tents, the first Parlimentary building. We also, forget all these are settings and think of if they are real. We never recognize the new cars and the tents are planned and sewed again. In Yusuf Kurcenli's film *Gramofon Avrat*, while we watch Turkan Soray as a danseuse, we witness the things that happened in Konya in 1930s. We do not consider that the art director skimmed all the folkloric and characteristics of that time and she adapted them to the concept of our time, we just get caught in watching it. The director's point of view, cinematographer's meticulous work cannot be discussed, however who else could be responsible for all the rest on the set apart from an art director? Deniz Özen is the succesful art director who worked in these four different movies that I mentioned above.

1968 yılında stanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nden mezun olur Deniz Özen. Resim çalışmalarına birkaç sergi açarak devam ederken 1983 yılında sinemaya adım atar. Sinemayla tanışması Feyzi Tuna sayesindedir. Mezun olduktan sonra 1970'li yılların en popüler tutkusu fotoroman setlerinde dekor-kostüm sorumlusu olur. Peşi sıra pek çok fotoromanın çekiminde görev alır. Hürriyet gazetesinde yayınlanan on ayrı fotoromanın sanat yönetmenliğini üstlenir. Bunlardan biri de Feyzi Tuna'nın çektiği 'Ağrı Dağı Efsanesi'dir. Akabinde yine aynı yönetmenin 'Tutku' ve 'Kuyucaklı Yusuf' adlı sinema filmlerinde sanat yönetmenliği yapar. Sinemada sadece sanat yönetmenliğiyle yetinmez. Halit Refiğ'in 'Ölüm Yolu' filminde ve Kartal Tibet imzalı 'Keriz'de yönetmen yardımcısı olarak da görev alır. Daha sonra uzun yıllar TRT ile, Dudaktan Kalbe'den Kırık Hayatlar'a sayısız edebiyat uyarlaması, dizi, televizyon filmleri ve yanı sıra reklam filmlerinde sanat yönetmenliğini sürdürür.

Özel kanalların kurulmasıyla çalışmalarını buralara da taşıyan Özen, 'Ruhsar', 'Bütün Çocuklarım', 'Kırık Kanatlar', 'Karaoğlan', 'Üzgünüm Leyla', 'Hırçın Kız' gibi birçok yapımda çalıştı.

Onun imzasını taşıyan ve hafızalarımızdan silinmeyen sinema filmleri arasında Ali Özgentürk'ün yönettiği 'Su da Yanar', Atıf Yılmaz'ın unutulmazlarından 'Dağınık Yatak' ve Handan pekçi'nin 'Saklı Yüzler'i de bulunuyor.

Türk sinemasında Sohban Koloğlu, Niyazi Er, Duygu Sağıroğlu, Zeki Alphan, Ihan Arakon gibi ustaların başlattığı, Deniz Özen'in de dahil olduğu kuşak sayesinde sinema dünyasında dekor-kostüm birimleri bir bütüne dönüşüp 'sanat yönetmenliği' kavramını ortaya çıkardı. Bu alana adım atan gençlerin de önünü açtı bu çabalar. Sanat yönetmenliği erkeklerin tekelinde sürüp giderken sinemaya cadıların da dahil olduğu bu kuşak, süpürgesi üzerinde çoğalarak uçmaya devam ediyor.

Ankara'da dünyaya gelen, eğitim ve iş hayatına stanbul'da devam eden ve şimdilerde Assos'ta yaşayan Deniz Özen, 1983'te başladığı sinemayı hiç bırakmadı. Birlikte çalıştığı pek çok asistanını sanat yönetmeni olarak yetiştirdi ve yetiştirmeye devam ediyor.

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, 1983'te başladığı sinema yaşamında Dağınık Yatak'tan Züğürt Ağa'ya, Deniz Bekliyordu'dan Kahpe Bizans'a pek çok filmin perde arkasında incelikli işlere imza attığı, sinema ve televizyon için çekilen edebiyat uyarlamalarında ustalığını ayrıntılara gizlediği, sektördeki pek çok gence esin verdiği ve onları teşvik ettiği için sanat yönetmeni Deniz Özen'e Bilge Olgaç Başarı Ödülü vermeyi kararlaştırdı.

She graduated from Istanbul Fine Arts Academy Painting Department in 1968. Deniz Özen continued to open exhibitions, she took a step into film industry in 1983. Feyzi Tuna introduced her to cinema. After her graduation she was in charge of the position for scenery and costumes in photoromances which were very popular in 1970s. Following that, she took in charge of many photoromance shootings and became the art director for ten different of them were published in Hurriyet newspaper. One of them is Agrı Dagı Efsanesi directed by Feyzi Tuna. Immediately afterwards she worked as the art director in Tuna's films namely Tutku and Kuyucaklı Yusuf. She was not contended with only being an art director so she became the assistant director in Halit Refig's *'Ölüm Yolu'* and Kartal Tibet's *'Keriz'*. Özen continued to be the art director in numerous film adaptations such as *'Dudaktan Kalbe'* and 'Kırık Hayatlar', Tv series, television films and tv commercials with TRT (Turkish Radio and Broadcasting Association).

After private TV channels were established, she worked in many productions like Ruhsar, Bütün Çocuklarım, Kırık Kanatlar, Karaoğlan, Üzgünüm Leyla and Hırçın Kız. Some of the cinema movies that are kept in our minds such as are Ali Özgentürk's *'Su da Yanar'*, Atıf Yılmaz's unforgettable film *'Dağınık Yatak'* and Handan pekçi's *'Saklı Yüzler'* marked by Deniz Özen.

In Turkish cinema a generation including artists like Sohban Koloğlu, Niyazi Er, Duygu Sağıroğlu, Zeki Alphan, Ihan Arakon and Deniz Özen maintained that scenery-costume sections to become integrated to 'art directing'. So these efforts pave the way for the following generations. Although men are the monopolists in art directing section, a generation of witches increase in numbers and continue to fly on their own brooms.

Deniz Özen was born in Ankara, continued her education and career in Istanbul. She lives in Assos now. Özen started her career in 1983 never lost her ties with cinema and she educated her assistants to be an art director, she is still doing it.

13th Flying Broom International Film Festival determined to give Bilge Olgaç Achievement Award to the art director Deniz Özen who worked skillfully in *'Dağınık Yatak'*, *Zugurt Aga*, *'Deniz Bekliyordu'* and *'Kahpe Bizans'*. She also inspires and motivates young people to be art directors.

ADALETL TANRIYI BEKLEYEN BAHÇE CADISI
A GARDEN WITCH: WAITING FOR THE JUST LORD

SELEN DOĞAN

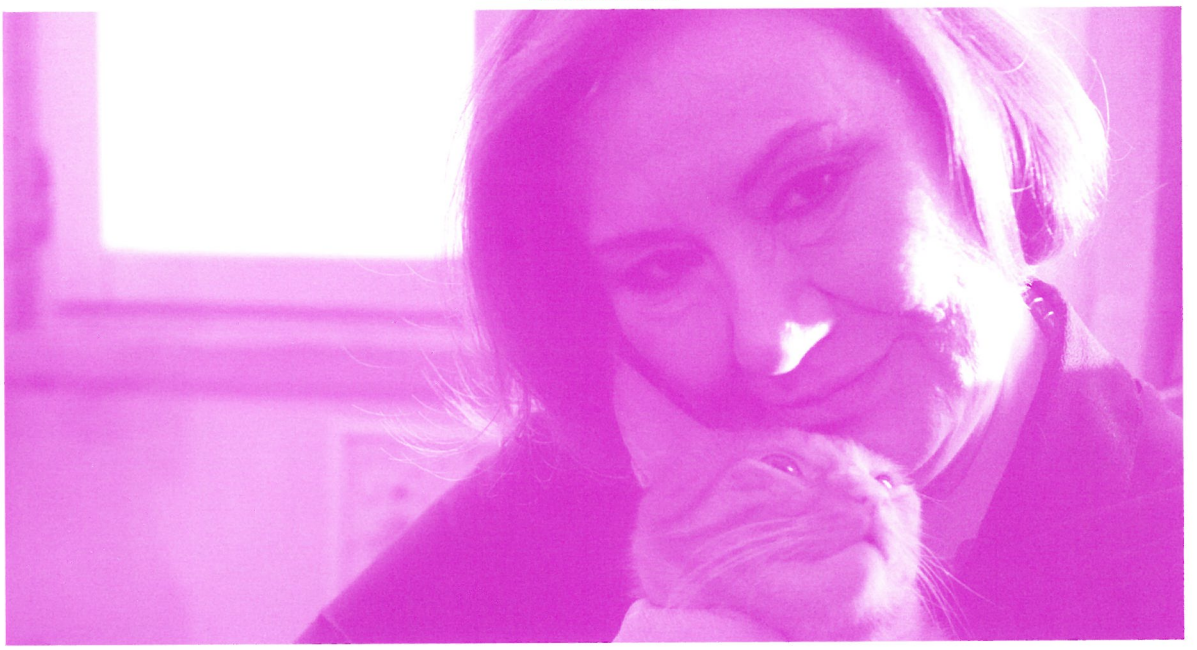

O bir cadı. Sinemayla nasıl politika yapılacağını, film işinin nasıl bir sanat olduğunu gösteren en iyi filmlerde onun da emeği var. Emek onun için anahtar sözcük. Yaşamın kapılarını böyle erdemli sözcüklerle aralamaya kalkışmanın benzersiz hazzı yüzünden okunuyor. O yüzü, kötülüklerin dünyasında iyiliğin berrak sularına tuttuğu için seviyor olmalıyız onu. Zaten başka türlü nasıl var olur insan? Hikmetler biriktirecek denli dik yaşayan herkes, elbet biliyordur varoluşun o ipek nezaketi ile o demirden leblebi halini. Bir o yana bir bu yana savrulmanın bile nasırlaştıramadığı insanların bilgeliğini de tabii.

Yaşam incelikli bir kavgalar filmidir daima. Gülsen Tuncer de –ne iyi ki- o kavganın bir ucundan tutuyor. Evet, o bir cadı. Haksızlık karşısında sesini kısmayan, emeği gözeten, hepimizin özlediği adaletli tanrıyı umutla bekleyen, durmadan üreten, üretmezse ölüverecekmiş gibi yaşayan bir acayip kadın… Zihni görkemli, sözleri seçkin… Elinde bir tabak kurabiyeyle zili çalan komşu kadın kadar sahici ve samimi, nefesini üflediği o unutulmaz rollerdeki kadar serin ve mesafeli.

Gülsen Tuncer'in yaşamı güney sıcağının kavurduğu Çukurova'da başladı. Doğum belgesine '1945, Adana, Bahçe' yazıldı. Ilk gençliği stanbul'da geçti; ortaokulu Kız Lisesi'nde, liseyi Tarhan Koleji'nde tamamladı. Belediye konservatuarının tiyatro bölümünden mezun oldu. Öğrenci temsilciliği yaptı. Politik aurası, öğrenci temsilciliği de yaptığı bu dönemde şekillendi. Konservatuarın ardından, Muhsin Ertuğrul, Haldun Taner, Yıldız Kenter, Ayla Algan gibi ustaların da ders verdiği LCC Lisan ve Kültür Merkezi'nde eğitim aldı. Dönemin en meşhur okullarından LCC pahalıydı. Sahne derslerine burslu katıldı ama çalışması gerektiği için üç yıl devam edebildi.

Profesyonel tiyatro oyunculuğu 1968'de başladı. Gülriz Sururi-Engin Cezzar Tiyatrosu'nda sahnelenen Zilli Zarife oyunu, tiyatro perdesine ilk çıkışıydı. Deniz Türkali'nin de aralarında bulunduğu, konservatuardan beş arkadaşıyla, Ayla Algan'ın da desteğiyle Grup Altılı Tiyatrosu'nu kurdu. Kenterler, Yeditepe Oyuncuları, Ulvi Uraz

She is a true witch. She has put a great effort on the best films which are genuine, valuable works that have the power to make politics with the stength of art. "The value of labour" is the key word for her life. Her face is like a mirror that reflects the courage and gratification of her character that is already opened to the gates of life with honour and morality. We like that face maybe because in an evilish world like this, she prefers to turn her face into the river of clearness and good deeds. How can a person come into a real being if we think just the opposite? Everbody who has enough experince to become a wise person also has an understanding about the double face of existence that oscillate between the unpalatable and silky nature of it. Also, it must be a kind of wisdom that those come and go's would not spoil the good nature of this high character. Life is always a sophisticated collision of struggles which reminds a feature film. And, how beautiful it is to know that Gülsen Tuncer takes position with goods in this warlike circumstances. Yes, she is a witch never keeps silent during an injust event.

Standing as a stone against all the unjust occurences; taking care of the value of labour and waiting for the same just Lord that we all wait with full of hope; Tuncer is a strange woman who produces all the time and living as if she will immediately die if she will not produce something! Her ideas are high, her words are sophisticated... She is so sincere like the next door neighbour, but so cool and remote at the very same time, reminding the unforgerttable roles she has performed in her acting career.

Gülsen Tuncer's life is started in Çukurova where it is so hot in the south of Turkey during the summer. In her birth certificate, it is written as Adana/Bahçe in 1945. Her childhood and youth days pass in stanbul. She is educated in Kız Lisesi (Girls' High School) and Tarhan College and then graduated from stanbul Municipality Conservatory, Theater Department. She acts as the represantative of students' union. Her political stand is taken shape during this period.

B LGE OLGAÇ BAŞARI ÖDÜLLER
B LGE OLGAÇ ACHIVEMENT AWARDS

GÜLSEN TUNCER

Çevre Tiyatrosu, Sadri Alışık ve daha birçok tiyatroda çalıştı, Ankara Çağdaş Sahne'de yöneticilik yaptı. Gogol'ün 'Palto'sundan Çehov'un 'Üç Kızkardeş'ine, bütün zamanların en keskin hikayelerinden 'Kurban'dan 'Teneke'ye birçok oyunla tiyatro perdesine taşıdı kendini.

Gülsen Tuncer sinemaya ilk adımı asistanlıkla attı. Tiyatrolar prodüksiyon tiyatrosuna dönüyordu ve iş bulmak giderek zorlaşıyordu. Lütfi Akad'ın 'Yaralı Kurt' filminde çalışmaya başlayan Tuncer, yıllar sonra, sinemanın ne olduğunu bu sette öğrendiğini söyleyecekti.

Oyuncu olarak beyazperdede seyircisine ilk selamı ise 1967'de 'Zürafe Sokağı' adlı filmle oldu. Boğaziçi Film Festivali'nde birincilik ödülü olan bu filmi, Türkiye sinemasının en özgün, çoğu kendi janrında en iyi örneklerden olan 60'a yakın film izledi. En uzun çalıştığı yönetmen Süreyya Duru oldu. Kadın yönetmenlerle de çalıştı Tuncer. 1994'te Fide Motan'ın 'Cadı Ağacı'nda Gönen Bozbey, Macide Tanır ve Füsun Demirel'le birlikte rol aldı. Kızını bir kazada kaybettikten sonra kocası tarafından da terk edilen, daha sonra aşık olduğu adamı da kaza sonucu yitiren bir doktorun mutsuzluğu üzerine bir öyküydü bu. 1987'de Bilge Olgaç'la ' pekçe'yi çekti. Perihan Savaş ve Berhan Şimşek'le birlikte kamera karşısına geçtiği bu film yaban(cı)lık, yazgı ve ahlaka dair etkileyici bir yapımdı.

Atıf Yılmaz'ın unutulmaz 'Berdel'i, Yusuf Kurçenli'nin Sabahattin Ali uyarlaması 'Gramofon Avrat'ı, rfan Tözüm'ün 'Çağdaş Bir Köle'si, Başar Sabuncu'nun 'Asılacak Kadın'ı, Orhan Aksoy'un yine bir Sabahattin Ali uyarlaması olan 'Hasan Boğuldu'su, Reha Erdem'in hiçbir kategoriye sıkıştırılamayan anlatısı 'A Ay', Atıf Yılmaz'ın 'Dağınık Yatak'ı Gülsen Tuncer'in filmografisinde öne çıkan filmlerindendi. Eşi Engin Ayça'nın yazıp yönettiği 'Suna', Süreyya Duru'nun Vedat Türkali'nin senaryosundan çektiği 'Fatmagül'ün Suçu Ne?' ve daha birçok filme kendine has oyunculuğuyla can verdi. Ne ki, yönetmenliği hiç düşünmedi.

Televizyonda da unutulmaz rollerle karşımıza çıktı Gülsen Tuncer. 'Üç stanbul', 'Çalıkuşu', 'Bugünün Saraylısı' gibi dizilerle seyircisine kendini hep hatırlattı. Ta ki Aşk-ı Memnu 35 yıl sonra yeniden televizyona çekilene dek. Halit Ziya Uşaklıgil'in bu eşsiz eseri ilk olarak Halit Refiğ tarafından televizyona uyarlanmış ve TRT'nin siyah-beyaz zamanlarında yayınlanmıştı. Dizi vesile oldu, kitabın da yeni baskıları yapıldı. Kitapçı raflarında bu yeni baskıları görüp "Aaa Aşk-ı Memnu'nun kitabı da çıkmış!" diyenleri bir kenara bırakırsak roman kadar dizinin oyuncuları da daha çok tanınır oldu. Gülsen Tuncer de bu dizide Ahsen Hanım olarak çıktı karşımıza, o role çok da yakıştı.

Televizyon olur da radyo olmaz mı? TRT stanbul Radyosu'nda birçok şiir, radyo tiyatrosu ve kültür programı seslendirdi. Metnini kendi yazdığı tek kişilik okuma tiyatrolarıyla Avusturya, Belçika, ngiltere gibi birçok ülkeyi dolaştı.

Oyunculuk tamam da, ya politika? 1999'da stanbul'da Beyoğlu belediye başkanlığına aday oldu. Milletvekili olmaya da niyetlendi, adaylığını koydu: "Bir şeylerde en azından alternatif olmaktan kaçınmamak lazım, bu yüzden aday oldum."

70'li yıllardan bugüne 300'den fazla politik kitlesel gösterinin sanat yönetmenliğini ve sunuculuğunu yaptı. Türkiye'de ilk kez bu gösterilerde senaryolu akış ve dia gösterimini gerçekleştirdi. Bu yeniliği ilk uyguladığı etkinlik, 1974 yılında Ümit Tiyatrosu'nda kutlanan Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ydü. lerici Kadınlar Derneği, Sinematek Derneği, Barış Derneği gibi birçok demokratik kitle örgütünün de üyesiydi Gülsen Tuncer.

nsan hakları, barış, adalet, eşitlik gibi kavramları yakasından hiç düşürmedi, demokrasiye inancını hiç yitirmedi. Savaşsızlığı, şiddetsizliği hep savundu. Bunları yaparken hiçbir zaman ben

After her years in conservatory, she attends as a student in LCC Language and Culture Center where some very important names of Turkish Theater like Muhsin Ertuğrul, Haldun Taner, Yıldız Kenter, Ayla Algan give lectures. That school is really one of the most expensive ones during these times in the country and Tuncer could attend the stage lessons only for three years since she has to work as well.

She starts her career in 1968. *Zilli Zarife* which is performed in Gülriz Sururi-Engin Cezzar Theater is also the first theater play that she takes steps to the stage. Including Deniz Türkali, among a six friends circle, she and her friends are supported by Ayla Algan, and they built their own theater: "Grup Altılı Theater". She worked in many theatre groups like Kenterler, Yeditepe Oyuncuları, Ulvi Uraz Çevre Tiyatrosu, Sadri Alışık and etc. She worked as a director in Ankara Çağdaş Sahne. Diversing from Chekhov's *Three Sisters* to the very serious and dramatic works of Turkish drama like *Kurban* (*The Victim*) and *Teneke* (*Tin*), she has performed in many significant plays.

Gülsen Tuncer works as an assistant director in the world of cinema in the beginning. Since all the theatres evolve into production theatres, it turns out to be really difficult for someone to find a job in theatres those times. Starting to work in Lütfi Akad's *Yaralı Kurt* (*The Wounded Wolf*) film, Tuncer declares after many years that in this director's film set she has learnt actually what cinema is. She performs as an actress in *Zürafe Sokağı* (*Zürafe Street*) film for the very first time in 1967. The film gets the best film award and during this festival she has the chance to watch almost sixty films that are the best and unique kinds of their genres. Süreyya Duru is the director that she works for the longest time. In 1994, she takes part in Fide Motan's film *Cadı Ağacı* (*Witch's Tree*) accompanying Gönen Bozbey, Macide Tanır and Füsun Demirel. The scenario of the film is about a woman doctor's unhappy story who is abondaned by her husband after they lost their daugher in a car accident and after that losing her lover in another accident. In 1987, she performs in the movie *pekçe* which is a film by Bilge Olgaç. In *pekçe*, the leading performers are Perihan Savaş and Berhan Şimşek and it is an effective production about alienation, fate and morality.

Atıf Yılmaz's unforgettable film *Berdel*, Yusuf Kurçenli's Sabahattin Ali's story adaptation into film *Gramofon Avrat*, rfan Tözüm's *Çağdaş Bir Köle*, Başar Sabuncu's *Asılacak Kadın*, Orhan Aksoy's Sabahattin Ali' story adaptation into film *Hasan Boğuldu*, Reha Erdem's out of categorization movie *A Ay*, Atıf Yılmaz's *Dağınık Yatak* are the major films that could be counted as primary works in Gülsen Tuncer's filmography. She acted in her husband Engin Ayça's film *Suna*, Süreyya Duru's Vedat Türkali's novel adaptation into film *Fatmagül'ün Suçu Ne?* and she also takes part in many other precious films. However, she never thinks about film directing.

In the TV screen, Gülsen Tuncer acts in marvellous roles as well. In some productions like 'Üç stanbul', 'Çalıkuşu', 'Bugünün Saraylısı', she always reminded herself to her spectators. After 35 years, today *Aşk ı Memnu* is shot again for TV. Halit Ziya Uşaklıgil's masterpiece was once shot by Halit Refiğ and it was first put out during the times of TRT's black and white broadcast days. As a result, the book has made many prints again. On the bookstores' shelves some people seem to be surprised to see the novel *Aşk ı Memnu* and replies it with a cry: "Humm, *Aşk ı Memnu*'s book is published!" without knowing that the famous TV series is an adaptation from the book. The cast of *Aşk ı Memnu* is also turned out to be very popular names in the country. Under these conditions, Gülsen Tuncer takes part in the serial as "Aunt Ahsen" of the Ziyagil Family and she perfectly plays her role.

tarafsızım demedi. Ürettiklerini paylaştı, paylaşarak üretmeyi seçti. Ne ki bağıra çağıra yaşamadı hiç. Öğrencilerine söyledikleri onun yaşam ilkesiydi: "En iyisini yapacaksın ama alçakgönüllü olacaksın."

Gülsen Tuncer, oyunculuğu kıymetli bir yadigarı taşır gibi özenle, incelikle taşıyor. Onu farklı kılan da bu: Bir misyon. Bir susmama biçimi. Bir varoluş önceliği. O, yaşamı anlamlandırma yolculuğunda bir serüvenci. Zira o, politik kapların biçimini almak yerine kendi kalıbına uygun kaplar yapmaya çalışan biri. Edip Cansever'in o harikulade dizesi onun için yazılmış olabilir mi: "Bahçede bir kız çocuğu, erik ağacını sallıyor boyuna!" Gülsen Tuncer yıllardır o ağaçtan umut düşürmeye çalışıyor işte, o umudu eteğinde biriktiriyor.

O halen beş kedisiyle stanbul'un orta yerinde, türlü kargaşaya inat, sade bir hayat sürüyor. 12 Eylül'den sonra evlenme teklif ettiği, hayat arkadaşı Engin Ayça ile huzuru başköşede tutmaya çalıştıkları bir hayata her gün yeniden selam veriyor Gülsen Tuncer. 'Mutlu insanlar kulübü' dediği dostları olmadan hayattan tat almıyor. Deneyimlerini aktarmak için ise sekiz yıldır TÜRSAK'ta oyunculuk seminerleri, Sadri Alışık Kültür Merkezi ve Marmara Üniversitesi letişim Fakültesi'nde de tiyatro tarihi, beden dili ve oyunculuk dersleri veriyor.

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, Bilge Olgaç Başarı Ödülü'nü; Afife Jale'den Dağınık Yatak'a, Asılacak Kadın'dan pekçe'ye, Berdel'den Gramofon Avrat'a sinemada oynadığı karakterlere kattığı derinlik, rollerinden bağımsız kılınamayan politik kimliği ve toplumsal belleğin uyandırılmasını dert edinmiş kişiliğiyle Türkiye sinemasına hep umut vermiş oyuncu Gülsen Tuncer'e veriyor.

Well, it is not only TV programmes or serials that Tuncer appeared in but also radio is another broadcasting industry service that she takes place. She records the sound for many poetry works, radio plays and cultural programmes for TRT stanbul Radio. Writing the texts of solo pieces for reading theatre by her own, she travelled to Austria, Belgium, England and many other different countries of Europe.

Well, she is so good at acting but how about the politcs? In 1999, she stands as a canditate for Beyoğlu Municipality Mayoral elections. She also runs for a parlimentary canditate in the elections because she thinks that it is good to stand for representing an alternative point of view and winning in the end is not a problem at all. Since 1970s, she acted as an activitist and art director in more than 300 political public gatherings. The first scripted flux and slide demonstrations happen in Turkey by her efforts at that time too. The first time those activities occur is the International Women's Day Greetings in Ümit Theatre in 1974. She also becomes a member of Activist Women's Association, Sinematek Association, Peace Organization and many other democratic public unions.

She never gives up her hope for the human rights, peace, justice and equality and always believes in democracy. She defends peace and compassion instead of war and violence. Never, ever she says that she is unbiased. She always produces something new and shares it with all the people all the time. What she advices her students stands as a motto in her life: "You will do the best you can but remain modest every time".

Gülsen Tuncer carries her playing talent gracefully as a precious present for herself. That is what makes her different from the others: Her mission. A mission that she never keeps silent as an existence *a priori*. An adventuresome on the road to reach a full meaning in life. She is a person that rejects to adjust the political patterns but tries to create the patterns of her own. May the famous Turkish poet Edip Cansever's wonderful lines be written for her: "A young girl in the garden/shaking the plum tree all the time". That girl tries to gather "hope" from the tree and hides it on her skirt.

Now that, Gülsen Tuncer lives with her five cats in the middle of stanbul against all the turmoil in the city and leads a modest life. After 1980 Turkish Coup D'etat, she proposes Engin Ayça and gets married to him and still they are trying to keep peace in their lives together every day. She takes pleasure out of life with the company of her so-called "Happy People's Club". For the last eight years, she is giving acting lessons in TÜRSAK and Sadri Alışık Kültür Merkezi and teaches history of theater, body language and role playing in Marmara University, Faculty of Communications.
This year, 13th Uçan Supurge International Women's Films Festival presents the Flying Broom Bilge Olgaç Achievement Award for her succesful performances in the films starting from *Afife Jale* to *Dağınık Yatak*, *from Asılacak Kadın* to *Berdel* or *Gramofon Avrat*; her inseperable political character from the roles she performs on the stage and screen to the actress and artist Gülsen Tuncer who feels herself responsible to recall the common memory of the Turkish society by her works of art all her lifetime.

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

S NEMAMIZ
OUR CINEMA

DAĞINIK YATAK
UNMADE BED

TÜRK YE/TURKEY, 1984, betacam, renkli/color, 80'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Atıf Yılmaz
SENARYO/SCREENPLAY: Murathan Mungan
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Salih Dikişçi
KURGU/EDITING: Nevzat Dişiaçık
MÜZ K/MUSIC: Yalçın Tura
SANAT YÖNETMEN /ART DIRECTOR: Deniz Özen, Metin Deniz
OYUNCULAR/CAST: Müjde Ar, Ümit Belen, Lale Belkıs, Gülsen Tuncer, Tuluğ Çizgen
YAPIMCI/PRODUCER: Kadri Yurdatap
YAPIM/PRODUCTION CO.: Mine Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Mine Film

Yanılmıyorsam, üç yıllık bir zamana yayıldı senaryonun yazılması. Senaryodaki birçok sahneyi defalarca yazmak durumunda kaldım.

Anlatmak istediğim, yalnızca ünlü sosyete fahişesi Meryem ile melek yüzlü, komi smail'in "imkânsız aşk"ı değil, aynı zamanda insanların dil, din, ırk ve cinsiyet esası üzerinde bölündüğü "sınıflı toplumda" aşkın ne olduğuydu... Bu anlamda, Dağınık Yatak, aşk kadar, sınıftan da söz eder. Yeşilçam geleneği içinde, o güne değin yapılan bütün filmlerde, burjuva sınıfının yoz değerlerine karşı, yoksul halkın saf ve temiz aşkı karşılık gösterilirken, *Dağınık Yatak*, paranın yalnızca "burjuvaları" değil, bütün sınıfları kirlettiğini söyler. Satılabilir ve satın alınabilir bir "meta" olarak aşkın da, seksin de bütün imkânları, aynı güneşin altındaki paranın gölgesinde bütün sınıflar için aynı değer kaybına uğrar. Paranın dolaşımında olan bir toplumun bütün kesimleri az ya da çok bu kirlilikten payını alır. Bu yanıyla kara bir filmdir *Dağınık Yatak*. nançsız değildir, ama aşk kadar, sınıf gerçeğine de inanır. Dikkat edilecek olursa, Meryem ile smail'in ilişkisinin çevresinde, farklı kesimlerden, farklı insanların irili ufaklı hikâyeleriyle bir "büyük resme" çalışırken, hep bunun diğer yansımalarını, izdüşümlerini gösterme gayretindedir. Genç/yaşlı, zengin/yoksul, eşcinsel/karşıcinsel olsun, süreç herkes için aynı olmasa da benzer çalışmaktadır. Senaryo, kimsenin tek başına, haklı ya da haksız olmadığı, herkesin birbirinin çaresizliğini sömürdüğü bir ilişkiler ağının haritasını çizmeye çalışırken, giderek Türkiye'nin de dışına taşar.

Murathan Mungan

(Dağınık Yatak, Metis Yayınları. "Dağınık Yatak çin Birkaç Söz", s. 13-22)

Dağınık Yatak which stands as an important piece of Turkish cinema brings together the three women performers of art who would be awarded in Flying Broom International Film Festival this year. The film demonstrates the impossible love between the angelical and beautiful high society prostitute, "Benli Meryem" and waiter " smail" in a world where there is a bloody clash between the social classes on the issues of language, religion, race and gender.

Lale Belkıs playing as a high society woman"Tiraje", Gülsen Tuncer playing as the mother of "Benli Meryem" and Deniz Özen working as the art director, *Dağınık Yatak* is the first film that this trio worked together. The film is also considered as one of the best productions of Atıf Yılmaz whose scenario is written by Murathan Mungan and the leading role performed by Müjde Ar. The film is also one of the bests of Yılmaz who started to shoot films focused on women issues in1980s.

Atıf Yılmaz 1925'te Mersin'de dünyaya geldi. stanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Güzel Sanatalar Akademisi'nin Resim bölümünde öğrenim gördü. Bir süre film eleştirmeni, ressam ve senaryo yazarı olarak çalıştıktan ve iki filmde yönetmen yardımcılığı yaptıktan sonra, 1951'de ilk konulu filmi *Kanlı Feryat*'la yönetmenliğe başladı. Hemen her türde film yaptı. 121 filme yönetmen olarak imzasını attı. 51 filminin senaryosunu yazdı ve 27 fimin yapımcılığını üstlendi. 2007'de yaşama veda etti.

He was born in 1925 in Mersin. He studied law at stanbul University's Faculty of Law at the Academy of Fine Arts. After having worked as a painter, film critic, script writer and assitant directed two films, he began as a director with his first feature called Bloody Scream. He made movies in almost every genre and experimented with various artistic movements. He directed 121 films. He passed away on the 5th May in 2007.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography

Eğreti Gelin (2004), Gece Melek ve Bizim Çocuklar (1993), Berdel (1990), Aaahhh Belinda (1986), Bir Yudum Sevgi (1984), Mine (1982), Adak (1979), Selvi Boylum Al Yazmalım (1977), Cemo (1972), Ah Güzel stanbul (1966), Şimal Yıldızı (1954)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

KÖTÜLÜK

EVIL

FEST VAL TEMASI: KÖTÜLÜK
FESTIVAL'S THEME: EVIL!

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali başlıyor! Festival, bu sene Letonya'dan Yeni Zelanda'ya, Meksika'dan Filistin'e, Almanya'dan ran'a 28 ülkeden ve elbette Türkiye'den de 95 yönetmenin toplam 100 filmini sinemaseverlerle buluşturacak.

Festival bu yıl temasını 'kötülük' olarak belirledi. Festival filmlerinin yanı sıra söyleşi, panel ve atölyelerle de kadınlara atfedilen kötülükleri tartışmayı ve tartıştırmayı amaçlayan Uçan Süpürge, kötülüğün yalnızca sinemadaki karşılığını değil hem Türkiye'de hem de dünyada kapitalizmden cinsiyetçiliğe, militarizmden ırkçılığa her türlü ayrımcılığın kadınları nasıl etkilediğini de sorguluyor.

Tarih kadınları hep kötü yazdı, kötü anlattı. Uğursuzluk, lanet, çevre felaketleri, tanrıların cezaları hep kadınlardan kaynaklı bilindi. Savaşların kadınlar yüzünden çıktığı, kıyametlerin kadınların iffetsizliğinden dolayı koptuğu söylendi. Kadınlara dedikoduculuk, iffetsizlik, şeytanlık yakıştırıldı.

Şimdi bütün bu etiketleri üzerimizden söküp atmanın, bu eğreti kimliklerimizden sıyrılmanın zamanı! Bu bölümde yer alan filmler, kadınların bu etiketlerle nasıl 'kötü'leştirildiğini anlamaya ve anlatmaya yetecek nitelikte.

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali baharın en güzel zamanında dopdolu bir programla dünyanın dört bir köşesinden kadın yönetmenlerin neşeli, hüzünlü, öfkeli, komik, isyankar, şaşırtıcı, yepyeni ve klasikleşmiş birbirinden kaliteli filmlerini başkente getirdi.

13th Flying Broom International Women Films Festival is starting! We have 100 films of 95 directors from 28 countries such as Latvia, New Zealand, Mexico, Palestinian State, Germany and Iran.

This year's theme of the festival is 'Evil'. Festival will discuss all the badness which is attributed to women. and will do that not only with films but with panels and workshops. It will question the direct effects of all kind of discrimination via capitalism, militarism, sexism and racism in Turkey and in the world. History always defamed women and attributed all the evil to women. Bad omens, curses, natural calamities, God's punishments all were women's faults. They were believed to start wars, and doom day was soon due to women's impurity. Women were blamed with being gossippers, being impure and responsible of witchcraft.

Now it is time to tear all those labels off and come out of our makeshift identities.All the films in that section is good enough to understand and show how women were degraded to the level of Evil.

13th Flying Broom International Women Films Festival is starting with the best days of spring in Ankara with a full program and bringing brand new or classical women films from all over the world with all the anger comedy revolt, surprise and fun!

NAR AĞAÇLARI
AL-MOR WA AL RUMMAN
POMEGRANATES AND MYRRH

FİLİSTİN/PALESTINE, 2008, 35 mm, renkli/color, 95'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Najwa Najjar
SENARYO/SCREENPLAY: Najwa Najjar
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Valentina Caniglia
KURGU/EDITING: Bettina Bohler, Sotira Kyriacou
MÜZİK/MUSIC: Mychael Danna, Amritha Fernandes Bakshi
OYUNCULAR/CAST: Hiam Abbass, Ali Suleiman, Yasmine Al Massri, Ashraf Farah, Yousef Abu Wardeh, Samia Kuzmoz Bakri
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Hani E. Cort
YAPIM/PRODUCTION CO.: Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF), Ustura Films Palestine
ÖDÜLLER/AWARDS:
San Sebastián Film Festival "Cinema in Motion Ödülü"/*San Sebastián International Film Festival "Cinema in Motion Award"*, **2008**
Amiens Film Festivali "Senaryo Yaratma Fonu"/*Amiens International Film Festival "Screenplay Creation Fonds"*, **2004**

Bir tutuklunun karısı olmak, kadın olmanın üstüne yüklenen bir ton ağırlık daha demektir. Tutuklu içeride umudunu kaybetmemekle yükümlüdür. Dışarıda olan karısı hem umudunu kaybetmeyecek, hem diğer yakınlarını teselli edecek, hem hukuk öğrenecek, hem kocasının yapamadığı işleri yapıp aileyi geçindirecek hem de defalarca umudu kırılsa da umut etmeye devam edecektir. Üstelik kendi yaşamından da vazgeçecektir. Çünkü kocası hapiste olan kadının yapması gerekenlere çok önceden karar verilmiştir. Kocasının serbest olduğu günlerdeki yaşamını özlemeye kalksa, hele bir de o eski günlere dönmeye niyetlense önce en yakınları uyarır onu: "Sen tutuklunun karısısın!" Sonra çemberin diğer halkaları sıraya girer. Kamar, bir dansçı, kocası Zaid ise zeytinyağı üreticisidir. Kocaman bir aşkları vardır ama daha evliliklerinin ilk günlerinde zeytinliklerinin bir kısmına İsrail askerleri el koyar. Askerlerin niyeti oraya üs kurup yerleşmektir. Buna itiraz eden Zaid tutuklanır. Kamer ve Zaid'in büyük aşkı, aynı büyüklükte bir mücadelenin içine yuvarlanır. Tıpkı ülkeleri gibi yaşamları da bölünmüştür artık. Film boyunca, araziye çekilen dikenli teller, her köşede kontrol noktaları, şehrin içinde öteki tarafa geçmeyi engelleyen sınırlar bize bu bölünmüşlüğü hatırlatır. Kamar, dışarıda olandır. İçeridekinin umudunu yitirmemesi için uğraşır durur. Günler geçmiş, her yol denenmiştir. Beklemekten başka yapacak şey kalmayınca Kamar ayakta kalabilmek için tekrar dansa döner. Yeni dans öğretmeni Kais'in yakın ilgisi, bir aşk üçgenini mi ortaya çıkaracaktır, yoksa bu sayfa hiç açılmadan kapanmak zorunda mıdır? Nar ağaçları bir Filistin filmi. Yönetmen bir söyleşinde Filistin'de film yapmayı şöyle tanımlıyor: "Filistin'de film yapmak, kumar gibidir. Derin bir nefes alıp kendinizi boşluğa bırakmadan önce aylarca hazırlanmak gerekir. Sonra da sonunda ne olacağını görmek için beklemek..."

Sevna Somuncuoğlu

Being the wife of a prisoner adds a ton of extra weight on top of being a woman. The prisoner is only obliged to keep his hopes high. However the wife has to keep her hopes high, has to console the relatives, has to keep on her law degree, has to earn the bread for the table and mend her million times shattered dreams and hopes. The choice of her duties has been made already by others. If she dares to miss her days when her husband was free, the warning mechanism starts to work immediately: "You are the wife of prisoner!" and the other ring of the chain follows. Kamar is a dancer and her husband Zaid is an olive oil producer. They have a tremendous love but in the first days of their marriage, Isareli soldiers capture their olive groves. They intend to settle a military base there and Zaid is arrested after objecting. The love of Kamar and Zaid rolls into an even bigger struggle. Their lives are divided now just like their country. Barbed wireand crossing checkepoints reminds us that division throughout the film. Kamar is the one who is outside. She tries hard so that the one inside will not lose his hope. Days pass, everyoption has been tried. When nothing else is left but to wait, Kamar returns to dance. Will the attention of the new dance teacher Kais lead to a love triangle or will that page close without being opened?
Pomegranates and Myrrh is a Palestinian film. The director says in an interview: "So yes, making a feature film in Palestine is a gamble, it's months and months of preparation before taking a deep breath and jumping... and then waiting to see if you come out on the other end."

Najwa Najjar
Yazar ve yönetmen. Belgesel ve kurgu dallarında çalıştı. İlk uzun filmi *Nar Ağaçları* Amiens Senaryo Yazarlığı Ödülü'ne değer bulundu. Sundance Ortadoğu Senaryo Yazarları Laboratuvarı ile Sınırları Aşan Akdeniz Filmleri Atölyesi'ne katıldı.

Writer/director Najwa Najjar has worked in both documentary and fiction genres, and her first feature film, Pomegranates and Myrrh, won the Amiens Scriptwriting Award and was included in Sundance's Middle East Screenwriters Lab and the Mediterranean Films Crossing Borders workshop in Cannes.

Filmleri/Filmography
Al-mor wa al rumman (2008), Yasmine's Song (2005), Naim and Wadee (1999)

KUSURSUZ AŞK
PARFAIT AMOUR!
PERFECT LOVE

FRANSA/FRANCE, 1996, 35 mm, renkli/color, 110'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Catherine Breillat
SENARYO/SCREENPLAY: Catherine Breillat
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Laurent Dailland
KURGU/EDITING: Agnès Guillemot
MÜZİK/MUSIC: Jean Minondo, Jacques Thomas-Gerard
OYUNCULAR/CAST: Isabelle Renauld, Francis Renaud, Laura Saglio, Alain Soral
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Georges Benayoun
YAPIM/PRODUCTION CO.: Dacia Films, La Sept Cinema
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Dacia Films, La Sept Cinema
TÜRKİYE HAKLARI/TURKISH RIGHTS: İrfan Film
ÖDÜLLER/AWARDS:
Acteurs à l'Écran "En İyi Kadın Oyuncu" (Isabelle Renauld)/*Acteurs à l'Écran "Best Actress"*, **1997**

Şeytanın sinemasını yapmakla dahi suçlanan Catherine Breillat, ilişkiler üzerine yapılmış en gerçekçi filmlerden biriyle karşımızda. Breillat ilişki oyunlarındaki yıpratıcı, yok edici savaşların hem erkekleri hem de kadınları nasıl derinden yaraladığını anlatıyor *Kusursuz Aşk*'ta. Film, yirmili yaşların ortasındaki genç Christophe ile otuz beş yaşında iki çocuklu Frederique'nin tüketici aşk ilişkisini anlatır. Film boyunca çift sürekli birlikte yatmalarına rağmen asla gerçek anlamda sevişmez. Birbirlerine asla teslim olmazlar. Frederique başka bir kadın veya erkekle birlikte oturdukları ortamlarda kıskançlaşırken Christophe ise Frederique'in aşağılamaları ve alaycı tavırları karşısında kendisini öfkeli ve reddedilmiş hissetmektedir. Film Breillat'nın her filminde görüldüğü üzere uzun diyaloglar, cinsellik, kadın-erkek karşıtlığı ve ölüm temaları üzerine kuruludur. *Kusursuz Aşk*'ta bütün bunların üzerine aile kurumunun temsil ettiği mekanizmalara hizmet ederken, bireyleri ittiği mutlak mutsuzluk da eklenir. Frederique çocukların "her halükarda çiftleri ayırdığını" söylerken, hem Christophe hem de Frederique'nin 18 yaşındaki kızı Emmanuel aileleri konusunda hüsran içindedir. Christophe, Frederique'i bütün erkeklerini mahvetmekle suçlar ve onu mahvetmesine izin vermemeye çalışırken başından iki evlilik geçen Frederique'in tecrübesini küçümsemektedir. Catherine Breillat, sinema tarihinin cinsellik ve ölüm üzerine gerçeğe en yakın filmler yapan yönetmenlerinden biri olarak bedenimizin etle, kanla, kokularla ve sıvılarla dolu olduğunu ve ilişkilerimizin kokuşmuşlukla doldurulduğunu anlatır. İnsanın ilişkilerindeki kokuşmuşluğu parfüm kokuları ve evcilik oyunları gizleyememektedir dolayısıyla Breillat da insanları kokularıyla, sıvılarıyla, çaresizliği ve korkularıyla yüzleştirmelidir. O sinemada seyirciye istediğini vermeyi reddeden başka bir coğrafyaya ait Şehrazat olarak bize ilişkiler üzerine hikayeler anlatır.

Bilge Taş

Catherine Breillat, who is blamed for being the director of evilness in cinema, is welcoming us with one of the most realistic films she has ever created. In her film *Perfect Love*, she tells the story of how women and men are wounded deeply by the destructive wars in their relationships. The film' story is about the love affair between young Christophe and his 35 years old lover Frederique, who has two children. In the film, the two lovers never really make love, although they always sleep together. They never resign themselves. Frederique becomes jealous when they are with other men and women and Christophe feels himself rejected and anxious because of her insults and humiliations. Very common themes from all Breillat's filmssex, gender clashes and death are the subjects of *Perfect Love*. It is composed of long dialogues. In the film Frederique claims that in one way or another children always cause couples to separate. On the other hand Emmanuel, the 18 years old daughter of the family, is in an anxiety about her parents. Christophe blames Frederique for ruining all the men in her life and tries to deminish all her experiences about marriage. Catherine Breillat, who is accepted as one of the most realistic directors of cinema history, demonstrates to us that we human beings consists of flesh, blood and secretions. Besides that our relationships are stinky. Those stinky smells cannot be be covered up by nice perfumes or children's games like marriages in real lives. So we can easily say that Brelliat confronts us with all our humanly fears and bodily features in our relationships. The director prefers to tell different stories of one to one relationships belonging to the different geographies, like a tale telling Scherezade to her spectators."

Catherine Breillat
1948'de dünyaya geldi. Paris'teki Oyunculuk Stüdyosu'nda eğitim aldı. 17 yaşındayken ilk kitabını çıkardı. Kitap, Fransa hükümeti tarafından 18 yaşından küçüklere yasaklandı. Filmlerinde cinsellik ve toplumsal cinsiyet rollerine odaklandı. Çok satan kitaplara, çok izlenen ve tartışılan filmlere imza attı.

She was born in 1948. She started her career after studying acting at Yves Furet Studio d'Entraînement de l'Acteur in Paris. At the age of 17, she wrote her first editing book: l'Homme facile, 1965 (Easy Man). The book was censored for at least 18 years by the French government. Breillat is known for films focusing on sexuality, gender conflict and sibling rivalry. Her novels have been best-sellers.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
Blue Beard (2009), The Last Mistress (2007), Anatomy of Hell (2004), Sex Is Comedy (2002), Brief Crossing (2001), Fat Girl (2001), Romance (1999), Sale comme un ange (1991), A Real Young Lady (1976)

UÇ UÇ BÖCEĞİM
LADYBIRD LADYBIRD

İNGİLTERE/UK, 1994, 35 mm, renkli/color, 101'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ken Loach
SENARYO/SCREENPLAY: Rona Munro
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Barry Ackroyd
KURGU/EDITING: Jonathan Morris
MÜZİK/MUSIC: George Fenton
OYUNCULAR/CAST: Crissy Rock, Vladimir Vega, Sandie Lavelle, Mauricio Venegas
YAPIMCI/PRODUCER: Sally Hibbin
ÖDÜLLER/AWARDS:
Berlin Uluslararası Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu" (Crissy Rock), "Ekümenik Jürisi Ödülü"/Berlin International Film Festival "Best Actress", "Prize of the Ecumenical Jury", **1994**
Londra Film Eleştirmenleri Birliği Film Ödülleri "Yılın İngiliz Kadın Oyuncusu"/London Critics Circle Film Awards "British Actress of the Year", **1995**
Sant Jordi Ödülleri "En İyi Yabancı Kadın Oyuncu"/Sant Jordi Awards "Best Foreign Actress", **1995**
Valladolid Uluslararası Film Festivali "En İyi Erkek Oyuncu" (Vladimir Vega)/Valladolid International Film Festival "Best Actor", **1994**

"Uç uç böceği" Anglosaxon etkisindeki kültürlerde, Kanada'dan Avusturalya'ya kadar geniş bir coğrafyada tekrarlanan folklorik bir şarkıdır. "Uç uç böceği/Kaç yuvandan/Evini alev almış/Çocukların kaçmış/Bir tanesi dışında/Onun da adı Anna/Saklanmış tavan arasına".

Bu yarı belgesel nitelikli dramatik filmde Ken Loach, çocuklarının velayeti için savaşan dört çocuklu bir ailedeki annenin hikayesini anlatıyor. Maggie, hor kullanıldığı bir ilişkiden öbürüne doğru sürüklenip durmaktadır. Dört çocuğunun babaları da farklı kişilerdir ve bu durum bir yangında yaralandıkları zaman Sosyal Hizmetler kurumunun dikkatini çeker. Olaylar ilerledikçe Maggie'nin çocukları için 'uygun' olmayan bir anne olduğuna karar verilir ve çocuklar bakıma alınmak üzere ondan koparılmak istenir. Maggie bu olaylar sırasında rüyalarının adamı diyebileceği Paraguaylı bir sürgün olan Jorge ile aşk yaşamaya başlar ve onunla 'normal' bir aile düzeni kurar. Ancak, Sosyal Hizmetler yeniden ortaya çıkar ve Maggie'nin hayatını gerçekten değiştirdiğine inanmaz. Sonuçta onu yeni doğan çocuklarından ayırır. Bu sebeple Jorge ve Maggie, birlikte ve birbirlerinden ayrı her platformda Sosyal Hizmetlere, göçmenlik yasalarına ve diğer bürokratik engellere karşı ailelerini yeniden toparlayabilmek için bir mücadeleye girişirler. Tıpkı uç uç böceklerinin öyküsünü anlatan o eski tekerlemede olduğu gibi.

Lady Ladybird' is a folkloric song that is sometimes known as 'Ladybug Ladybug.' The song is known from continental Europe to the continent of America and spread to the Australian mainland under the domination of Anglosaxon culture, saying: "Ladybird, ladybird fly away home/Your house is on fire and your children are gone/All except one/And her name is Ann/And she hid under the baking pan".

This Ken Loach docu-drama relates the story of a British woman's fight with Social Services over the care of her children. Maggie has a history of bouncing from one abusive relationship to another. She has four children, of four different fathers, who came to the attention of Social Services when they were injured in a fire. Subsequently, Maggie was found to be an 'unfit mother' and her children were removed from her care. She finally meets the man of her dreams, a Paraguayan expatriate, and they start a family together. Unfortunately, Social Services seem unwilling to accept that her life has changed and rends them from their new children. She and Jorge together, and separately, fight Social Services, Immigration, and other government bureaucrats in a desperate battle to make their family whole again. Very much like the story that is narrated in that very famous traditional song "Lady Ladybird".

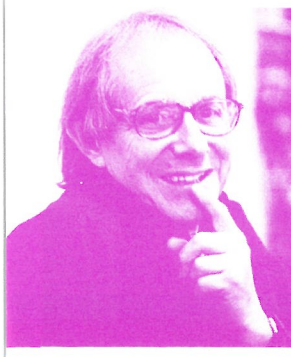

Ken Loach

1936'da dünyaya geldi. Naturalist, toplumsal gerçekçi film çekim tarzı ve sosyalist görüşleriyle biliniyor. Kendine özgü sinemasında evsizlik, işçi ve kadın hakları gibi konuları da işledi. Televizyona çektiği *Cathy Come Home* o kadar etkili oldu ki ülkedeki evsizlik yasaları değişti. Çağdaşlarının tersine Hollywood'un sihirli dünyasına kendisini kaptırmadı, bağımsız işler yaptı. Kıta Avrupa'sının en önemli yönetmenlerinden.

He was born in 1936. He is known for his naturalistic, social realist directing style and for his socialist beliefs, which are evident in his film treatment of social issues such as homelessness, labour and women rights. Unlike virtually all his contemporaries, Ken Loach has never succumbed to the siren call of Hollywood. He produced a series of docudramas, most notably the devastating Cathy Come Home (1964), whose impact was so massive that it led directly to a change in the homeless laws.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography

Looking for Eric (2009), It's a Free World. (2007), A Fond Kiss... (2004), Sweet Sixteen (2002), Bread and Roses (2000), My Name Is Joe (1998), Carla's Song (1996), Land and Freedom (1995), Raining Stones (1993), Kes (1970), Poor Cow (1967)

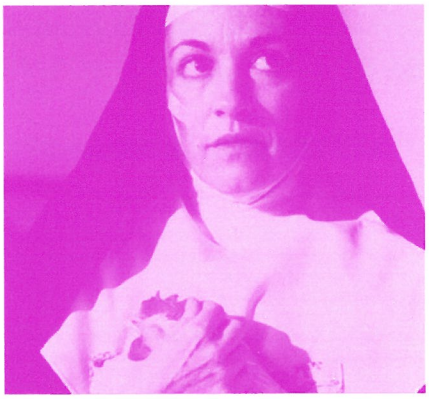

KARANLIK ARZULAR
ENTRE TINIEBLAS
DARK HABITS

İSPANYA/SPAIN, 1983, 35 mm, renkli/color, 114'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Pedro Almodóvar
SENARYO/SCREENPLAY: Pedro Almodóvar
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Ángel Luis Fernández
KURGU/EDITING: José Salcedo
MÜZİK/MUSIC: Cam España
OYUNCULAR/CAST: Cristina Sánchez Pascual, Will More, Laura Cepeda, Marisa Paredes, Carmen Maura, Cecilia Roth
YAPIMCI/PRODUCER: Luis Calvo
ÖDÜLLER/AWARDS:
Sant Jordi Ödülleri "En İyi İspanyol Kadın Oyuncu" (Cristina Sánchez Pascual)/*Sant Jordi Awards "Best Spanish Actress"*, **1984**

Karanlık Arzular, Festival'in 'Kötülük' teması altındaki başlıklardan herhangi birine uyabilirdi: Azizeler, Fahişeler, Katiller. Kahramanları arasında hepsi mevcut; zaten bazıları, birkaç başlığa birden uyuyor. En önemlisi de, birbirlerine duydukları ihtiyaçla bir araya gelmiş olmaları. Manastırlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir avuç rahibe, uyuşturucu bağımlısı bir pavyon şarkıcısının kendilerine sığınmasıyla, neredeyse neşeye boğuluyor ve başrahibe, gözleri parlayarak umut dolu geleceği hayal ediyor: "Çok yakında burası yeniden katiller, fahişeler ve uyuşturucu bağımlılarıyla dolacak!" Kaldı ki halihazırda manastırı ayakta tutanlar da, aşağı yukarı aynı kişiler. Rahibelerden biri, bir adamı öldürdüğü için kokain ve eroini tercih ediyor; bir diğeri, ucuz zevklere dair romanları kaleme aldığı takma adıyla meşhur. *Karanlık Arzular*, kurtarmak ile kurtarılmak, kullanmak ile kullanılmanın hassas dengeleri, trajik biçimde birbirlerini bütünleyişleri ve tüm bunların aşkın doğasıyla ilişkisi üzerine bir komedi. Pedro Almodovar'ın üçüncü uzun metrajlısı, yönetmenin ilk döneminin nispeten az görülmüş, bir yandan da tipik örneklerinden. 'Genç Almodovar'ın naiflikle 'ahlaksızlık'ı, hayatın gerçekçi tarafından hiç de uzak olmayan bir hüzünle saçmalığın önünde saygıyla eğilen bir mizahı bir araya getirdiği tatlı anarşisi, filmin ruhuna tamamen hakim. Üstelik bir ustanın tüm marifetlerinden çok, alelacele çekilivermiş gibi duran haliyle onun birçok takıntısını yansıtıyor olması, bu eğlenceyi daha da görünür kılıyor.

Yeşim Tabak

Dark Habits, in the Festival's 'evil' theme, could be categorized under the section of "Saints, Prostitutes and Killers." Among the heroes more than one of these titles fit. The most crucial thing is that they gather because they need each other. A few sisters/nuns who are in danger of losing their monastery, become mesmerized after a drug addicted night club singer is taken under protection in the monastery. The mother superior dreams of the hopeful future, and with her eyes shining full of joy and excitement says: 'This place is going to be filled with killers, prostitutes and drug addicts again!' Besides, those who sustain the monastery are more or less the same people. One of the nuns becomes an acid addict and dedicates herself to masochism after she killed a man. The mother superior, whose walls are covered with the biggest sinners of the century, claims that 'Jesus sacrificed himself to save those people' and she prefers cocaine and heroine too. The other nun is known for her nickname she used in her trashy novels. *Dark Habits* is a comedy about saving and being saved, the delicate balance between being used and abused and these issues' affinity with the nature of love. Pedro Almodovar's third feature film is one of the rare examples of his first films and is typical of his style. Almodovar's movies combine naïve with immoral, a kind of gloomy reality that is combined with humor paying homage to absurdity. His soft anarchical approache dominates the essence of the film. In addition the film's clumsy shooting reflects the director's obsessions which make this fun more visible and show his master's skill.

Pedro Almodóvar
1949'da Castilla-La Mancha'da dünyaya geldi. 1972-78 yılları arasında kısa filmler yaptı. Filmleriyle faşizm sonrası İspanyol kültürünün simgelerinden biri haline geldi. Cesar, Oscar, Altın Küre gibi uluslar arası pek çok ödül aldı. Luis Bunuel'den sonra uluslararası alanda adını en çok duyurmuş İspanyol yönetmendir.

He was born on 1949 in Castilla-La Mancha, Spain. From 1972 to 1978, he devoted himself to make short films. He won several awards such as Golden Globe, Oscar, Ceasar. The most internationally acclaimed Spanish filmmaker since Luis Bunuel was born in Castilla-La Mancha in 1949.

Filmleri/Filmography
Broken Embraces (2009), Volver (2006), Bad Education (2004), Talk To Her (2002), All About My Mother (1999), Live Flesh (1997), Kika (1993), High Heels (1991), Tie Me Up! Tie Me Down (1990), Women on the Verge of a Nervous Breakdown (1988), Law of Desire (1987), Matador (1986), What Have I Done to Deserve This (1984), Pepi, Luci, Bom (1980)

HAZİNEM
OR
OR, MY TREASURE

FRANSA-İSRAİL/FRANCE-ISRAEL, 2004, 35 mm, renkli/color, 100'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Keren Yedaya
SENARYO/SCREENPLAY: Sari Ezouz, Keren Yedaya
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Laurent Brunet
KURGU/EDITING: Sari Ezouz
OYUNCULAR/CAST: Ronit Elkabetz, Dana Ivgy, Meshar Cohen, Katia Zinbris
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Emmanuel Agneray, Jérôme Bleitrach, Marek Rozenbaum, Itai Tamir
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
İsrail Film Akademisi Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu" (Dana Ivgy)/*Awards of the Israeli Film Academy "Best Actress"*, **2004**
Cannes Film Festivali "Eleştirmenler Haftası Ödülü", "Altın Kamera", "Le Label regard jeune – En İyi Film", "SACD Senaryo Ödülü", "Genç Eleştirmenler Ödülü"/*Cannes Film Festival "Critics Week Grand Prize", "Golden Camera", "Le Label regard jeune - Best Feature Film", "SACD Screenwriting Award", "Young Critics Award "*, **2004**

Hazinem, tersyüz edilmiş bir anne-çocuk hikayesi. Geçimini seks işçiliğiyle sağlayan, hayatı üzerindeki tüm kontrolünü yitirmiş ve bu anlamda çocuklaşmış Ruthie'yle, annesini sokaklardan kurtarmak isteyen, ona 'doğru düzgün bir iş' bulmaya çalışan 16 yaşındaki Or'un hikayesi. Filmin hemen başındaki birkaç sahne Ruthie ve Or'un anne-kız rollerini değiş tokuş ettiğini gösteriyor: Or, Tel Aviv sokaklarından boş içki şişeleri toplayıp satarken, küçük bir lokantada bulaşıkçılık yaparken Ruthie bir bankta oturmuş onu bekliyor. Okuldan çıktıktan sonra, annesi gelsin de alsın diye bekleyen bir çocuk gibi. Or gelip annesini alıyor. Ruthie, her çocuk gibi, taksiye binmek istiyor. Dahası var: Or annesine annelik yapmakla kalmıyor, onun vicdanıymış gibi davranıyor (Annesinin "Bana öyle bakma!" demesinden belli). Çok çalışıyor. Yalan söylemiyor. Derslerini aksatmıyor.

Yönetmen/senarist Keren Yedaya hikayesini anlatırken kamera hareketi ve müzik kullanımından uzak durmuş. Filminde kesme de yok denecek kadar az. Belli ki ne karakterleri ne de seyircisi üzerinde tahakküm kurmak istiyor. Kamerası hep uzakta; köşebaşlarında, odaların eşiklerinde. Dinleyicilerine "işte böyle" demekle yetinen ve onlardan hikayesine tanıklık etmelerini isteyen alçakgönüllü bir öykü anlatıcısı gibi.

Üstelik Yedaya, kimilerinin aksine, minimalist sinemada senaryonun ne kadar önemli olduğunun da farkında. Bu nedenle, 'olay örgüsü' ve 'entrika' gibi temel kavramlardan uzakta görünse de ağır ağır ısınan, kurulduğunu belli etmeyen, ince ve ustalıklı bir senaryo yazmış. Aklımızı çalmak *ve* bizi kuyruğuna takıp götürmek isteyen filmler çoğu zaman amaçlarına ulaşamazken, konusu, karakterleri ve izleyicisiyle arasındaki mesafeyi ısrarla koruyan *Hazinem* seyircisini yanına çekiveriyor. Ama gelirken aklını yanına almasını istiyor. Ve birçok iyi hikaye gibi, hikayenin bitmediği, daha yeni başladığı bir yerde sona eriyor. Şehrin gürültüsüyle başlayan film, elektronik müzik eşliğinde eğlenen bir grup erkeğin çığlıklarıyla kapanıyor. Bu gürültünün ortasında 16 yaşındaki bir kızın sesini kim duyar?

Uygar Şirin

Or is a story of mother/daughter role reversal. Ruthie eams her living through prostitution and has lost all control of her life, thus becoming childlike Her 16 year old daughter, Or, wants to save her mother from the streets by trying to find her a 'real' job. The young director and scenario writer, Keren Yadaya, shows in the first few minutes of the film that Ruthie and Or have reversed the roles of mother and daughter. Or collects empty drink bottles from the streets of Tel Aviv and sells them to a market. Or goes to work in a small restaurant where she washes dishes while Ruthie sits on a bench waiting for Or. She is like a child who has gotten out of school waiting for her mother to pick her up. Like every child, Ruthie wants to take a taxi. Or, like a poor and frugal mother, asks, 'Why don't we take the bus?" Or takes her mother home and bathes her; Or prepares her mother breakfast; Or finds her mother a job. There's more: Or not only acts like a mother to her mother, she acts like her conscience, (Her mother tells her "Dont look at me like that!') She works hard. She doesn't lie. She studies hard and she gets along well with everyone. Without being dishonest, she acts like herself without putting on different masks

Keren Yedaya has created a very clear message through this character about Israel's continued occupation and continuous involvement in war. The arrival of the soldier and what he does, 'poisons' Or and throws her on the other side of the line. It is obvious that Yedaya believes the same to be true of her country.

Yedaya is one of the few who is successful because instead of making an aesthetic preference, she makes a choice about the expression of the film. She doesn't try to fit her cinematography into a story; she believes that minimalism is the best form in which to tell the story.

Furthermore, in spite of what some people think about minimalist cinema, Yedaya is aware of how important the scenario and actors are. That is why, Yedaya wrote a delicate, exquisite scenario that appears to be outside of the realm of such basic scenario rules as 'plot and 'intrigue' but that is sound, slow and not obviously stable. Thus like so many good stories, the story in the film is unfinished; it ends just when it is about to begin. Beginning with the noise of the city, it ends with the shouts of a group of men enjoying themselves with electronic music. Who could hear a 16 year old girl's voice in the midst of this noise?

Keren Yedaya

1972'de ABD'de dünyaya geldi. 1975'ten beri İsrail'de yaşıyor. Kamera Obscura sinema okulundan mezun oldu. 1993'ten beri sokak çocukları için atölye çalışmaları düzenliyor. *Lulu* filmi aracılığıyla psikologlara, psikiyatrlara ve yetkililere seks işçiliği hakkında eğitim veriyor.

She was born in 1972 in the United-States and has been living in Israel since 1975. She graduated from the cinema school Camera Obscura. From 1993, she organized workshop with homeless children. She has been giving lectures about prostitution to psychologists, psychiatrists and members of the government through the medium of her film Lulu.

Filmleri/Filmography

Jaffa (2009), My Treasure (2004), Underwear (2000), Lulu (1999), Elinor (1994)

DÜZ BENİ
BAISE-MOI
FUCK ME

FRANSA/FRANCE, 2000, 35 mm, renkli/color, 87'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Virginie Despentes, Coralie Trinh Thi
SENARYO/SCREENPLAY: Virginie Despentes, Coralie Trinh Thi (Virginie Despentes'in aynı adlı kitabından/*adapted by Virginie Despentes's novel*)
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Benoît Chamaillard, Julian Pamart
KURGU/EDITING: Aïlo Auguste, Francine Lemaitre, Véronique Rosa
MÜZİK/MUSIC: Varou Jean
OYUNCULAR/CAST: Karen Bach, Raffaëla Anderson, Delphine McCarty, Lisa Marshall
YAPIMCI/PRODUCER: Philippe Godeau, Alain Sarde
YAPIM/PRODUCTION CO.: A Pan-Europeenne
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Wild Bunch

Kışkırtıcı adı, yapım ve dağıtım koşulları, pazarlanma şekli göz önüne alındığında filmin yapılma amacı fazlasıyla ortada: Şok etmek. Artık yaşadıklarına dayanamadıkları bir noktada yolları kesişen ve birlikte geri dönüşü olmayan kanlı bir yolculuğa çıkan iki kadının tecavüz-intikam öyküsü, beklendiği üzere sansasyon yarattı, 'X' damgası aldı, Catherine Breillat ve Jean Luc Godard gibi yönetmenlerin normal salonlarda vizyona girebilmesi için adına mücadele verdiği bir fenomene dönüştü. 'Thelma ve Louise' bunun yanında Merchant-Ivory filmi gibi kalıyor, deniyor. Öyle de oluyor gerçekten; 'Thelma ve Louise' ne kadar şeker-şurupsa, bu o kadar acı-acıtıcı. O ne kadar masalsıysa, *Düz Beni* o kadar 'gerçek'.

Filmin ilk yirmi dakikası boyunca Manu ve Nadine'in maruz kaldığı işkenceye, çoğunlukla kameraya bakıp konuşan yakın plan yüzlerle şahit oluyoruz. Ve sonunda bu iki kadın onlara bağıran, emreden; onları ezen, dinlemeyen, görmezden gelen, döven, iten, kakan, hor gören; taciz ve tutumlarını tecavüze, sözlü ve fiziksel saldırıya vardıranlara 'dur' diyorlar. Artık dayanamayacakları, dayanmak istemedikleri, gözlerinin hiçbir şey görmediği bir noktadalar. Ve tam bir özgürleşme yaşıyorlar. Dilediklerini gibi sevişiyor, erkekleri, kadınları istedikleri gibi kullanıyor, onlarla işleri bitince de canları isterse öldürüyorlar. Birbirlerinden aldıkları güçle ve 'kötü kız' olmanın sonsuz enerjisiyle, hayatlarında ilk defa tam anlamıyla kendileri oluyorlar.

Düz Beni, entelektüel bir derinlik ya da etkileyici bir sinema dili peşinde değil. Hoş bir izleme deneyimi de vaat etmiyor. Mahareti, kadınların korkusuzca zevk aldığı, son hücrelerine kadar özgürleştikleri ve gücü ele geçirdikleri bir hikayeyi, porno oyuncuları ve estetiğiyle, ancak bu işlevi tam da tersine çevirerek, görüntüden zevk alınmasını önleyerek anlatması. İstismar sinemasının postmodern yorumlarına göz kırparken, kendi yolunun ayrı olduğunun altını çiziyor. Burada süs, fazlalık, zeka gösterisi, stilize etme çabası yok, çıplaklık ve banallik var: "Bizden bir şey olmaz. Hani nerede zekice laflar? İnsanlar ölüp duruyor, ona göre davranmalıyız" diyor Manu, Nadine'e. Dilini ve araçlarını kullandıkları her tür sistemi, düzeni alaşağı eden, kötüleştikçe özgürleşen kadınlar olarak sinema tarihinde yerlerini alıyorlar.

Burcu Aykar Şirin

If we consider the film's seditious name along with its production and distribution conditions, the aim to shoot *Baise-Moi* is clear: to shock the audience! Two women's lives intersect at the point where they can no longer stand the harsh conditions in which they try to survive and they set out on a bloody journey with no return. As it could be easily predicted, Manu and Nadine's rape and revenge story created a sensation. The film got an 'X' rating and turned into a phenomenon as other directors such as Catherine Breillat and Jean Luc Godard struggled to make the authorities show the film in normal theaters. It is said that *Thelma and Louise*, which has more in common with *Merchant Ivory*, is incomparable with *Baise Moi*. Thelma and Louise is so sugary, on the other hand *Baise Moi* is much more bitter. The first is so unrealistic, the latter is so real. We witness Manu and Nadine being subjected to torture through close-up camera shots as they look and talk to the camera in the first twenty minutes of the film. In the end of the movie, the two women say 'enough' to the ones who shout, command, overwhelm, ignore, beat, push, scorn them and lead their sexual harassments through rape, verbal and physical attacks. Manu and Nadine reach a point that they cannot stand those tortures any more. In that sense, they experience a complete freedom. In the end, when Manu and Nadine are done with those, they kill these people if they want to. For the first time in their lives, they find themselves with the power stemming from their bondage and with the full energy of being 'bad girls'. *Baise-moi* does not aim at an intellectual depth or an impressive cinematic language. It does not promise pleasant viewing either. The film's dexterity lies in the deceptive story in which women are liberated, get full satisfaction out of authority. The story is told by using porno actresses and aesthetics and it reverses the whole function mentioned above in order not to get a visual taste. *Baise-moi* utilize some exploitation movie elements as well as it underlines that it differs from the genre's other examples. Conversely, it holds nudity and banality. In one scene, Manu tells Nadine: 'We are good-for-nothing. Where did all the clever words go? People are dying. We have to consider and behave according to this reality'. Manu and Nadine, who use the system's language and mediums in order to free themselves from the system, turn out to be the evil the system obliged them to be and consequently find a privileged place for themselves in cinema history.

Virginie Despentes
1969'da dünyaya geldi. 'Tecavüz ve intikam' olarak bilinen türün örneklerinden Düz Beni, yönetmenin aynı adlı kitabından uyarlandı. *King Kong Theory* adlı biyografisi İngilizceye çevrildi
Her most famous novel and film of the same name is Baise-moi, a contemporary example of the exploitation films genre known as rape and revenge films. Her most recent biographical, non-fiction work, King Kong Theory has also been translated into English.

Coralie Trinh Thi
1976'da dünyaya geldi. Yazar ve eski bir porno film oyuncusu olarak ülkesinin yanı sıra Almanya ve Vietnam'da da tanındı.
Born in 1976. A French author and former pornographic actress of French/German and Vietnamese ethnicity famous for her acting, writing and for directing the film Baise-moi (2000). She received a Hot d'Or Honorary Award in 2009.

Filmleri/Filmography
Virginie Despentes: Mutandes (2009), Fuck Me (2000) **Coralie Trinh Thi:** Fuck Me (2000)

SEREMONİ
LA CÉRÉMONIE
JUDGEMENT IN STONE

FRANSA-KANADA/FRANCE-CANADA, 1978, 35 mm, renkli/color, 124'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Claude Chabrol
SENARYO/SCREENPLAY: Claude Chabrol, Caroline Eliacheff (Ruth Rendell'ın kitabından/*based on a book by Ruth Rendell*)
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Bernard Zitzermann
KURGU/EDITING: Monique Fardoulis
MÜZİK/MUSIC: Matthieu Chabrol
OYUNCULAR/CAST: Isabelle Huppert, Sandrine Bonnaire, Jean-Pierre Cassel, Jacqueline Bisset, Virginie Ledoyen
YAPIMCI/PRODUCER: Marin Karmitz
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
César Ödülleri "En İyi Kadın Oyuncu" (Isabelle Huppert)/César Awards "Best Actress", 1996
Toronto Uluslararası Film Festival "Metro Medya Ödülü"/Toronto International Film Festival "Metro Media Award", 1995
Venedik Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncular" (Isabelle Huppert, Sandrine Bonnaire)/Venice Film Festival "Best Actress", 1995

Seremoni, sınıflar arasındaki gerilimin filmin sonunda ayyuka çıktığı ve yönetmenin 'Marksist olmamasına karşın' "Son Marksist filmi çektim. Ama sınıf mücadelesi bütün şiddetiyle sürüyor" dediği bir film. Ruth Rendell'in *A Judgement in Stone* adlı romanından yola çıkan Chabrol, burjuva bir ailenin yanında çalışan hizmetçi kadının (Sophie) postanede çalışan arkadaşıyla (Jeanne) ilişkilerini, bu ikilinin şaşırtıcı ve yıkıcı sonlarını anlatıyor. Filmde avlanmaktan söz edenler filmin sonunda avlanacaklar. Sophie, keskinleşen sınıf ayrımlarını bilinç düzeyinde değil, neredeyse sezgileriyle, duyum aşamasında fark eder, sınıf bilinci taşımaz. Yaşamını değiştirmeye ya da dönüştürmeye yönelik hiçbir düşüncesi ve istemi de yoktur. Sınıf bilincine sahip olmayan emekçi Sophie'nin karşısında konumlanan ve her fırsatta kitap okuyan Jeanne'ın da sınıf bilincine sahip olduğuna yönelik ipuçları elde edemeyiz. Yalnızca Jeanne, Sophie'den farklı olarak kendisinden daha iyi yaşam standartlarına sahip olan burjuvalara karşı öfke duyar, Sophie'nin tersine yaşam dolu, kıpır kıpır ve meraklıdır. Sınıfsal konum, giysi düzeyinde abartılmadan gösterilir. Sophie'nin yün eldivenleri vardır, işveren kadının (Catherine'in) ise deri. Postanede çalışan ve sonradan Sophie'nin arkadaşı olan Jeanne'ın ise kırmızı bir başlığı, kırmızı eldivenleri, kırmızı kazağı vardır. Zaten Jeanne tıpkı Kırmızı Başlıklı Kız gibi merak eder ve sorular sorar. Sophie'nin sakladığı sır, önce izleyiciyi sonra da burjuva aileyi şoke edecektir. Jeanne, Sophie'den çok farklıdır. Çok okur, burjuva sınıfının yaşamına yönelik büyük bir merakı ve özlemi vardır. Onları küçümser aynı zamanda. Ona göre Catherine fahişedir, adam faşist, oğlan deli. Küçük arabası bozulup da evin genç kızı ona yardım ettiğinde küçümseme doruğa çıkar. Genç kadın "arabalardan anlarım" dediğinde, Jeanne tepeden bakar: "Bense şiirden" der. Hiç şaşırtıcı değil; Jeanne, Isabelle Huppert'dir.

S. Ruken Öztürk

La Cérémonie is a film where the tension between classes explodes at the end and despite the director is 'not a Marxist', depicts his film as: "I shot the last Marxist film. However, the class struggle continues with all severity." Adapted from the novel *A Judgement in Stone* by Ruth Rendell, *La Cérémonie* tells the relationship between domestic servant Sophie, who works for a bourgeois family and her friend Jeanne, a post office employee, and their intriguing and catastrophic ends. In the film those who talk about hunting become prey. Sophie does not realize sharp distinctions between classes consciously but with her intuitions, on the sensational level. She does not have a class consciousness. Neither does she have a purpose nor a will to change or transform her life. In her relationship to labourer Sophie, we cannot either get any hint that book worm Jeanne has a class consciousness or not. However, Jeanne, more different than Sophie, is angry with the bourgeois class members who have a higher life standards than her. On the contrary to Sophie, she is lively, restless, and curious. The class position in the film is demonstrated in context of clothes, without exaggarating. Sophie has got wool gloves, the employer Catherine has leather ones. Sophie's friend Jeanne has got red cap, red gloves, and red sweater. Besides, Jeanne is curious just like Little Red Riding Hood she always asks questions. The secret of Sophie will astound first the spectator and then the bourgeois family. Jeanne is very much different than Sophie. She reads often, has got a big curiosity and aspiration for bourgeois life. At the same time, she despises the bourgeois. For her, Catherine is a prostitute, the husband is fascist, and the son is crazy. The despise reaches its maximum when the younger daughter helps son as his small car is broken. When the young girl says that she knows about cars, Jeanne disdains her: "I know poetry". It is not suprising that Jeanne is Isabelle Huppert.

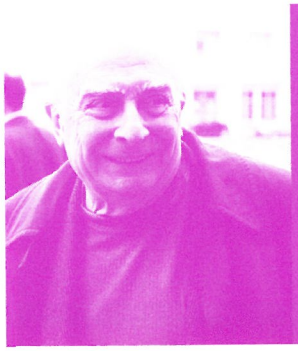

Claude Chabrol
1930'da Paris'te dünyaya geldi. Üniversitedeyken Godard, Truffaut, Bazin ve Rohmer'le tanışarak Fransız sinema çevresiyle ilişki kurdu. Sinemaya 1956'da Jacques Rivette'nin bir kısa filminin yapımcısı ve senaristlerinden biri olarak girdi. İlk filmi *Yakışıklı Serge* (1958) Fransız Yeni Dalgası'nın da ilk filmi olarak kabul edilir.

Born in 1930 in Paris. During his studies at the university he began his first contacts with the French cinema environment meeting with Jean-Luc Godard, François truffaut, Andre Bazin and Eric Rohmer.He made his cinema debut in 1956 as producer and co-writer of a short film by Jacques Rivette. His first film, Le beau Serge (1958), is now widely regarded as the first feature of the French nouvelle vague.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
Bellamy (2009), La fille coupée en deux (2007), La fleur du mal (2003), Merci pour le chocolat (2000), L'enfer (1994), Betty (1992), Madame Bovary (1991), Une affaire de femmes (1988), Le cheval d'orgueil (1980), Folies bourgeoises (1976), Nada (1974), Les biches (1968), Le scandale (1967), Les bonnes femmes (1960), Le beau Serge (1958)

BİR KADIN MESELESİ
UNE AFFAIRE DE FEMMES
STORY OF WOMEN
FRANSA-1988, 35 mm, renkli/color, 108'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Claude Chabrol
SENARYO/SCREENPLAY: Claude Chabrol, Colo Tavernier (Fransiz Szpiner'in kitabından/*based on a book by Francis Szpiner*)
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Jean Rabier
KURGU/EDITING: Monique Fardoulis
MÜZİK/MUSIC: Matthieu Chabrol
OYUNCULAR/CAST: Isabelle Huppert, François Cluzet, Nils Tavernier, Marie Trintignant, Lolita Chammah
YAPIMCI/PRODUCER: Marin Karmitz
ÖDÜLLER/AWARDS:
Los Angeles Film Eleştirmenleri Birliği "En İyi Film Ödülü"/*Los Angeles Film Critics Association "Best Film"*, **1988**
New York Film Eleştirmenleri Ödülü/*New York Film Critics Award*, **1990**
Valladolid Uluslararası Film Festivali, İspanya "En İyi Kadın Oyuncu" (Isabelle Huppert)/*Valladolid International Film Festival "Best Actress"*, **1988**

Marie, 1940'lı yıllarda Nazi işgali altındaki bir Fransız kasabasında kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır. Kocasının İkinci Dünya Savaşına katılması nedeniyle zor savaş koşullarında tek başına mücadele etmeye çalışan bir kadındır. Üstelik kocası Almanlara esir düşmüş bu yüzden geri dönebilme ihtimali azalmıştır. Büyük bir geçim sıkıntısı içinde olan Marie, bir gün komşusuna kürtaj yapar. O dönemlerde kürtaj yasak olmasına rağmen çaresizlikten ötürü Marie, bunu bir geçim kaynağı olarak kullanmaya karar verir. Ama zaman içerisinde toplumun ve yargının bu olaya bakışı sebebiyle zorluklarla karşılaşacaktır...

Chabrol, sinema tarihinde az sayıda filmde işlenen kürtaj sorununu diğer filmlerinde de rastladığımız üzere olabildiğince sert ve gerçekçi bir biçimde sorguluyor. Vichy hükümetinin baskıcı politikalarından nasibini bu sefer günah keçisi seçilen bir kadın alıyor! Film kürtajın yanı sıra, cinsiyet eşitsizliği ve dönemin Vichy hükümetinin çürümüş ataerkil ahlak kurallarını baskı altındaki halka dayatması üzerine bir hikaye anlatıyor. Marie karakterini bir kahraman gibi göstermeyi reddeden Claude Chabrol'ün ahlakçı bir yargıda bulunmaması filmin en güçlü yanlarından sayılabilir. "Erkekler... Erkekler bunu nasıl anlayabilir?" Marie filmin sonunda, Paris'e mahkemeye giderken yanındaki kadına böyle derken aslında kürtajın 'bir kadın meselesi' olduğunun altını çiziyor.

Marie, lives with her husband and two children in a French town during Nazi Occupation in 1940s. As her husband joins the army, she has to survive in these hard times. Since her husband is taken hostage by Nazis, he may not come back home. Having economic difficulties, Marie performs an abortion to her neighbour. Then she decides to be an abortionist to live on. However, she faces difficulties because of society's regard of this subject. Chabrol, questions the problem of abortion which has rarely been told in cinema history, in a pretty realistic and solid way. This time a woman who is chosen to be a spacegoat who gets her share from Vichy Government's opressive policies. It's not really a film about abortion but about sexual inequality and the corrupt patriarchical 'morality' of the Vichy government and the way they impose their moral values on people. The movie takes it's power from the fact that Claude Chabrol does not choose to show his character Marie as a heroine and judges any moral value. 'Men... How could men understand?' While Marie goes to a court in Paris, she utters these word to a woman beside her. Which also underlines abortion is indeed *'Une Affaire de Femmes'*.

Claude Chabrol
1930'da Paris'te dünyaya geldi. Üniversitedeyken Godard, Truffaut, Bazin ve Rohmer'le tanışarak Fransız sinema çevresiyle ilişki kurdu. Sinemaya 1956'da Jacques Rivette'nin bir kısa filminin yapımcısı ve senaristlerinden biri olarak girdi. İlk filmi *Yakışıklı Serge* (1958) Fransız Yeni Dalgası'nın da ilk filmi olarak kabul edilir.

Born in 1930 in Paris. During his studies at the university he began his first contacts with the French cinema environment meeting with Jean-Luc Godard, François truffaut, Andre Bazin and Eric Rohmer.He made his cinema debut in 1956 as producer and co-writer of a short film by Jacques Rivette.His first film,Le beau Serge (1958),is now widely regarded as the first feature of the French nouvelle vague.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
Bellamy (2009), La fille coupée en deux (2007), La fleur du mal (2003), Merci pour le chocolat (2000), L'enfer (1994), Betty (1992), Madame Bovary (1991), Une affaire de femmes (1988), Le cheval d'orgueil (1980), Folies bourgeoises (1976), Nada (1974), Les biches (1968), Le scandale (1967), Les bonnes femmes (1960), Le beau Serge (1958)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

KISA FİLM YARIŞMASI "İYİ KÖTÜ KISA"

SHORT FILM COMPETITION "THE GOOD, THE BAD AND THE SHORT"

Kısa Film Yarışması

Kötülüğün bazen öznesi, bazen de nesnesi olarak tarif edilen kadınlar... Büyücü, cadı, iffetsiz, muhteris, lezbiyen, dedikoducu, fahişe, azınlık, küfürbaz, edepsiz, rahat, özgür, küstah, söz dinlemeyen, kahkaha atan, eviyle ve çocuğuyla ilgilenmeyen, yuva yıkan, hak arayan, kadınları örgütleyen, kötü yola düşen ve düşüren... Lilith, Havva, Delilah, Medea, Leydi Macbeth, Salome, Marie Antoinette, Jean D'arc, Justine, Hürrem Sultan, Carmen, Mata Hari... Sinema da kadınlara atfedilen bu rollerin yansıtıcısı olmayı seçti. Yalnızca Hollywood ve Yeşilçam değil, her ülkenin sinemasında kadının kimliği aynıydı: Femme fatale, yani vamp, yani ölümcül kadın, yani kötü kadın... Üvey anneler, kaynanalar, metresler, hırslı iş kadınları, sigara ve içki içen kadınlar, sarışın kadınlar, *sınıf atlamak için kadınlığını kullanan kadınlar, azgın kadınlar, doyumsuz kadınlar, ağına düşürdüğü erkeklerin kanını emen kadınlar, yuva yıkanlar, fındıkkıranlar... Phyllis Dietrichson, Gilda, Şangaylı Kadın, Mavi Melek, Matty Walker, Catherine Tramell...*

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, bu yıl ilk kez kısa film yarışması düzenledi. Yarışmanın konusu, festivalin bu seneki temasına uygun olarak "Kötülük" olarak belirlendi. Yarışmanın amacı; kısa filmin gelişmesine katkıda bulunmanın yanı sıra, toplumsal cinsiyet rollerinin sorgulanmasına ve filmlerde kadın bakış açısının geliştirilmesine olanak sağlamaktı. Şiddeti, yoksulluğu, savaşları, göçleri, ekonomik krizleri, emek sömürüsünü ve dünya yüküyle sıkıntıyı eteğinde taşımaya zorlanan kadınlara atfedilen 'kötülüğü' sorgulamak üzere yola çıkan festival, bu yolculuğa eşlik edecek kısa filmler için bir çağrı yaptı ve çok sayıda başvuru aldı. Çankaya Belediyesi'nin desteğiyle düzenlenen yarışmaya başvurular için son tarih 9 Nisan'dı, ancak, talep üzerine bu süre on gün daha uzatıldı.

Festival, Kısa Film Yarışması ile herkesi bir kez daha düşünmeye davet etti: Bu hikayelerde gerçekten kötü olan kim?

Yarışmanın seçici kurulu sinema yazarı Burcu Aykar Şirin, yazar Gülden Treske ve akademisyen Seçil Büker'den oluştu. Üçü de Festival Danışma Kurulu üyesi olan seçiciler, yarışmaya gönderilen, süresi 10 dakikayı geçmeyen filmleri tek tek izleyip değerlendirdi ve ilk üçü belirledi. Kazanan filmler Festival'in açılış töreninde açıklanacak ve yönetmenlerine plaketleri ve para ödülleri verilecek.

Short Film Festival

Women are depicted sometimes as the subject or the object of evilness... Wizard, witch, impure, swindler, lesbian, gossiper, prostitute, minority, scurrilous, immoral, easy, free, arrogant, maverick, laughter, woman who does not take care of her family and home, who breaks up one's household, looks for justice, organizes women, women who corrupt and women are corrupted... Lilith, Eve, Delilah, Medea, Lady Macbeth, Salome, Marie Antoinette, Jean d'arc, Justine, Hurrem Sultan, Carmen, Mata Hari... Cinema chose to reflect these roles which are attributed to women. Not only in Hollywood and Yeşilçam but also in every country's cinema, identification of women on the screen is the same: Femme fatale, vamp, fatal or evil... Step mothers, mothers in law, mistresses, ambitious business women, women who somoke and drink, blonde women, women who use their femininty in order to go up into a higher class, naughty women, insaitate women, women who sucks the blood of men, women break up one's household, nutcrackers .... Phyllis Dietrichson, Gilda, Woman From Shanghai, Blue Angel, Matty Walker, Catherine Tramell...

The Flying Broom Film Festival organizes a short film competition for the first time this year. Compatible with the Festival's this year's theme of the competition is determined to be 'Evilness'. The goal of the competition is to support the short film production, to enable to question the gender roles in society and to enhance women point of view in cinema. The festival aims to scrutinize violence, poverty, wars, migrations, economic crises, exploitation of labour and the 'evilness' atrributed to women who are forced to carry all the burdens on their shoulders. Therefore the festival makes a call for the application and got so many requests. The deadline for the film festival, which is organized with the support of Municipality of Çankaya, had been the 9th April but due to the demand it was extended for more ten days.

The Festival with the Short Film Festival invites everyone to reconsider that question: "Who are the real devils of these stories?"

The selective committee of the festival this year is composed of film critic Burcu Aykar Şirin, writer Gülden Treske and academic Seçil Büker. The selective committee of the Film Festival analyzed all competiton films which do not exceed 10 minutes and then defined the best three films. The winning films are going to be announced at the opening night of the festival. At the awards ceremony, the plates and money awards will be given.

iyi kötü kısa!

Bu yıl 13.sü düzenlenecek Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, Kısa Film Yarışması ile kadınlara atfedilen kötülükleri sorguluyor.

6-13 MAYIS 2010

UÇAN SÜPÜRGE

ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ

KISA FİLM YARIŞMASI

Tema: Kötülük!
Son katılım tarihi: 9 Nisan 2010

Birinciye 2.500 TL / İkinciye 1.500 TL / Üçüncüye 1.000 TL

www.ucansupurge.org

UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ

ÇANKAYA BELEDİYESİ
"yeni toplumcu belediye"

İLETİŞİM SPONSORU MYRA

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

HER BİRİ AYRI RENK

EACH HAS A DIFFERENT COLOR

Ceylan Özçelik

1980'de Rize'de dünyaya geldi. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakütesi'nden mezun oldu. 2002'de radyo-televizyon alanında çalışmaya başladı. Yedi yıldır kesintisiz yayında olan 'En Heyecanlı Yeri' adlı sinema programının sunucusu, metin yazarı ve yapımcısı. Çeşitli sinema ve kültür-sanat dergilerinde yazıları yayınlanan Özçelik, kısa filmler çekiyor. Uzun metrajlı filmler için kamera arkası belgeselleri hazırlıyor.

Ceylan Ozcelik was born in 1980. She graduated from Marmara University Law School. In 2002, she started to produce programs for radio and television. Currently the director is hosting, writing and producing the movie show 'En Heyecanlı Yeri/Climax' which is on air for seven years. Özçelik is also writing articles for movie & art magazines and shooting short films and behind the scenes for feature films.

Dominique Martinez

Paris'te dünyaya geldi. Bütün yaşamı ve öğretim hayatı da aynı yerde geçti. Fransızca, İspanyolca ve İngilizce biliyor. Sosyal ve kültürel meseleler üzerine yoğunlaştığı bir insani bilimler eğitiminin ardından, sekiz yıl kadar önce gazetecilik yapmaya başladı ve sinema eleştirmeni olarak çalıştı. 2003 yılından itibaren sinema dergisi 'Positif'de yazıları yayınlanıyor ve FIPRESCI üyesi olarak pek çok değişik sinema festivalinde jüri üyeliği yapıyor. 13. Uçan Süpürge Uluslararası Film Festivali'nde yer almaktan büyük bir keyif alıyor ve bunu hem yeni filmler izlemek hem de yeni bir ülke tanımak açısından hoş bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"My parents are Spanish and I was born in Paris, where I lived ever since and did all my studies. I therefore speak French, Spanish and English. After a master in Human sciences specialized on social and cultural issues, I became journalist for several newspapers eight years ago and then cinema critic. I started writing for the monthly magazine of cinema 'Positif' in 2003 and I have participated to several cinema festivals around Europe and worldwide since then. I consider being a member of the jury FIPRESCI in the 13th Flying Broom International Women's Film Festival in Ankara as a great opportunity to discover a new cinematography as well as a new country."

Kirsten Liese

1964'te Berlin'de dünyaya geldi. Müzik ve Alman filolojisi eğitimi aldı. 1996 yılından itibaren Berlin'de sinema, opera, oda müziği ve konserler üzerine bağımsız gazeteci, yazar ve editör olarak çalıştı, uzmanlaştı. WDR, SWR, DLR, BR, DW gibi radyo kanallarının yanı sıra 'Frankfurter Rundschau' gibi uluslararası gazetelerde de çalıştı. 2005 senesinden beri Alman Film Eleştirmenleri Topluluğu'na üyedir. 2007'de ünlü opera sanatçısı Elizabeth Schwarzkopf'u konu alan ilk kitabı From 'Flower Maiden to Marschallin'i yayımlamıştır.

Kirsten Liese born in Berlin in 1964, studied music education and German philology. Since 1996 she lives and works in Berlin as an independent journalist, author and editor specializing in cinema, opera, chamber music and concerts. Kirsten works for the radio (WDR, SWR, DLR, BR, DW) as well for international papers like the 'Frankfurter Rundschau'. Since 2005 she is member of the 'Verband der deutschen Filmkritik'. 2007 she published her first book on the famous opera singer Elisabeth Schwarzkopf 'From Flower Maiden to Marschallin'.

11'E 10 KALA
10 TO 11

TÜRKİYE-FRANSA-ALMANYA/TURKİYE-FRANCE-GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 110'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Pelin Esmer
SENARYO/SCREENPLAY: Pelin Esmer
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Özgür Eken
KURGU/EDITING: Ayhan Ergürsel, Pelin Esmer, Cem Yıldırım
OYUNCULAR/CAST: Nejat İşler, Mithat Esmer, Tayanç Ayaydın, Laçin Ceylan, Savaş Akova
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Pelin Esmer, Nida Karabol Akdeniz, Tolga Esmer
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sinefilm, Stromboli Films, Arte France Cinéma, Bredok Filmproduction
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sinefilm
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Ankara Film Festivali "En İyi Yönetmen", "En iyi Senaryo", "En İyi Sanat Yönetimi" (Naz Erayda)/Ankara Film Festival "Best Director", "Best Screenplay", "Best Art Direction", **2010**
İstanbul Uluslararası Film Festivali "Jüri Özel Ödülü"/Istanbul International Film Festival "Special Prize Of The Jury", **2009**
Adana Altın Koza Fim Festivali "En İyi Film", "En İyi Senaryo"/Adana Golden Boll Film Festival "Best Film", "Best Screenplay", 2009
Ortadoğu Uluslararası Film Festivali "En İyi Ortadoğu Yeni Yönetmen Ödülü"/Middle East International Film

Emniyet Apartmanı'nın dördüncü katında yaşayan Mithat Bey, yıllardır biriktirdiği ve evinde kendisine sadece küçük bir yaşam alanı bırakan koleksiyonunu o güne kadar karşısına çıkan her türlü tehdide karşı korumayı başarmıştır. Koleksiyonunun devamlılığını bozmamak için aradığı herhangi bir parça onu İstanbul'un her köşesine götürebilir. Mithat Bey için İstanbul onun koleksiyonu kadar sınırsızdır.

Ali için İstanbul, Emniyet Apartmanı ve çevresiyle sınırlıdır. Köyünden İstanbul'a geldiğinde apartmana kapıcı olarak giren Ali, kızı kapıcı dairesindeki rutubetten astıma yakalanınca, daha iyi koşullar sağlayana kadar ailesini köye geri yollamıştır. Apartmanın diğer sakinleri deprem endişesi ve daha değerli bir eve sahip olma isteğiyle binayı yıkıp yeniden inşa etmeyi tercih edince, Mithat Bey'in koleksiyonu uğruna verdiği mücadelenin en zorlusu başlar. Bina yıkılırsa Mithat Bey koleksiyonunu kaybedecek, Ali de hem evinden hem de işinden olacaktır. Artık apartman, yalnız yaşayan bu iki adamın ortak kaderidir. Koleksiyonun devamlılığı için başlayan ilişkileri, Mithat Bey'in Ali'ye İstanbul'u devretmesiyle farklı bir boyuta geçer, birbirlerinin kaderlerini fark etmeden değiştirdikleri bir noktada biter.

Living on the fourth floor of Emniyet Apartment Building, Mr. Mithat has, against all threats he has faced, managed to protect the collection he has been working on for years and that has left him with only a small space to live in. Any piece that he searches for to maintain the coherence of the collection could lead him anywhere in Istanbul. For Mr. Mithat, Istanbul is as unlimited as his collection. For Ali, Istanbul is limited to the Emniyet Apartment Building and its surrounding. Coming from the village to Istanbul, Ali started to work as concierge in the apartment , and when his daughter contracted asthma due to the humidity in the concierge's floor, Ali sent his family back to their home in the village for a while until the conditions were ameliorated. When the other tenants of the apartment building, out of fear of an earthquake and with the ambition to own a more valuable building, prefer to have the building demolished to be rebuilt again, Mr Mithat begins the most challenging of wars for his collection. The building now is the shared destiny of these two men who live alone. Their relationship that begins for the preservation of the collection takes on a different level with Mr. Mithat turning Istanbul over to Ali, and it ends where they change each other's destinies unknowingly.

Pelin Esmer
Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji bölümünden mezun oldu. Bir yıl Yavuz Özkan'ın sinema atölyesine devam etti. Ziya Öztan, Osman Sınav ve Elisabeth Rygard'ın uzun metraj sinema filmlerinde, belgesellerde ve reklam filmlerinde yönetmen yardımcılığı yaptı. Kadir Has Üniversitesi'nde belgesel film dersleri verdi. 2005'te Sinefilm'i kurdu.

Pelin Esmer was born and grew up in Istanbul, Turkey. After she majored in sociology in Istanbul, she attended the cinema workshop of the Turkish director Yavuz Ozkan. She worked as a first assistant director in a number of Turkish and foreign projects, including documentaries, features and commercials. She gave lectures about documentary film-making at Istanbul Kadir Has University. She founded her own film company, Sinefilm, in 2005.

Filmleri/Filmography
11'e 10 Kala (2009), Oyun (2005), Koleksiyoncu (2002)

AMRİKA
AMREEKA

ABD-KANADA / USA-CANADA, 2009, 35 mm, renkli/color, 96'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Cherien Dabis
SENARYO/SCREENPLAY: Cherien Dabis
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Tobias Datum
KURGU/EDITING: Keith Reamer
MÜZİK/MUSIC: Kareem Roustom
OYUNCULAR/CAST: Nisreen Faour, Melkar Muallem, Hiam Abbass, Alia Shawkat, Yussef Abu Warda
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Christina Piovesan, Paul Barkin
YAPIM/PRODUCTION CO.:
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: National Geographic Entertainment
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Cairo Uluslararası Film Festivali "En İyi Arap Filmi", "En İyi Arap Film Senaryosu"/*Cairo International Film Festival "Best Arabic Film", "Best Arabic Screenplay"*, 2009
Cannes Film Festivali "(Yönetmenlerin On Beş Günü) FIPRESCI Ödülü"/*Cannes Film Festival "(Director's Fortnight)- FIPRESCI Prize"*, 2009
Dubai Uluslararası Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu" (Nisreen Faour)/*Dubai International Film Festival "Best Actress"*, 2009

'Amreeka', Arapçada 'Amerika' anlamına geliyor. Film, Arapların gözünden, 'Amerikan Rüyası'nın neler ifade ettiğini, Muna ve oğlu Fadi'nin etrafında kurulmuş hikaye ekseninde anlatıyor. Yönetmenliğini yaptığı filmin senaryosunu da yazan Dabis, bu gündelik dramatik gerilimlerle örülmüş anne-oğul öyküsünden yola çıkarak, aslında dünyanın gidişatını görebileceğimiz geniş bir yelpaze sunuyor izleyenine. Irak'ın, ABD tarafından işgal edilmesinin ardından, tıpkı lotaryada büyük ikramiye kazanmış gibi bir anda kendisine "yeşil kart" çıkan Muna Farah, herkesin sınırlarının belirlenerek yaşamak zorunda bırakıldığı ve üç tektanrılı din için kutsal sayılan Ramallah kentinde yaşayan bir kadın... Oğlunu tek başına büyütmek zorunda kalan Arap-Hıristiyan kökenli bir anne... Koşulları hiç de iyi olmayan bir bankada memurluk yaparken, aynı zamanda kendisini 'sıska' bir kadın için terk etmiş olan kocasına kızgınlığıyla, üzerindeki sorumlulukların ağırlığı ülkesinde erkek çocuk yetiştirmenin güçlükleriyle birleşince, kendini 'yeşil düşlü kartın' peşinde Amerika'da buluverir Muna. Orada ona evini açan ve yardımcı olan kız kardeşi ile kocasının ekonomik durumları ve aile içi ilişkileri giderek bozulmaya başlar. Muna tüm bu olumsuz koşulların üzerine gelmiş olduğu 'Özgürlükler Ülkesi'nde, umudunu yitirmeden ve karşısına çıkan ırkçı, ayrımcı süreçlerle kol kola giren işsizlik sıkıntıları karşısında yılmadan, bütün güçlükleri metanetle göğüslemeyi başarır.

Amreeka, bütün bir dünyanın ahvalini anlatan küçük bir anlatı olmasıyla dikkat çekiyor. Duvarlar bütün azametiyle yükselirken, çekilen sınırların çizgileri de kalınlaşıyor bu öyküde. Dirençle kırgınlığın, umutsuzlukla umudun, yılgınlıkla mücadelenin sırt sırta gittiği *Amreeka*'nın, dünyanın dört bir yanına yayılmış olan milyonlarca yersiz yurtsuz, göçmen ve mülteci başta olmak üzere bütün insanlığa söyleyeceği çok şey var. En başta da kadınlara. Muna'nın tatil için yanlarına gelmesini önerdiği annesinin, ilerlemiş yaşına rağmen Batı Şeria'da yaşamaya devam etmeye kararlı olduğunu söylediği telefondaki sesine de kulak kabartmak lazım şimdi: "Yollarıma altın döşeseler de Amerika'ya gelecek değilim; yurdumda öleceğim ben."

Aynur Demircan

The film "Amreeka" directed by Cherien Dabis stands for "America" in Arabic and it tells what "American Dream" means to Arabians through the story of Muna and her son Fadi. Dabis who also wrote the scenario of the film, presents a wide spectrum to the audience to make them see what is happening around the world by emphasizing this mother-son story surrounded by daily dramatic tensions. Muna Farah who gets "green card" as if she suddenly won the first prize in lottery after the invasion of Iraq by the United States, lives in Ramallah regarded as a holly place for three monotheist religions where people have to live according to defined roles, is a devoted mother who has to raise her son alone as an Arabic-Christian woman. She works in a bank which has terrible conditions, at the same time when the anger for her husband who left her for a tiny girl, the burden she has to live under and the difficulties in raising a son in such a country are overlapped, she finally finds herself in the United States by following that "green dream card". In America, her sister welcomes her and helps her a lot, but unfortunately the economic conditions and relationship of her sister and her husband gradually get worse and worse. Muna coming to this "Country of Freedom" upon all these poor conditions, was able to cope with all difficulties including discrimination, unemployment without yielding and losing her hope.

Shooted in 2009, the film *Amreeka* is a noteworthy production since it is a minimal narration explaining the situation of the whole world. As the walls are getting higher, the borders are becoming thicker and thicker. The film *Amreeka*, blended with struggle and disappointment, despair and hope, fear and endurance, has a lot to say to whole humanity especially to homeless, immigrants and refugees who spread around the world, but above all to women. It is necessary to give an ear to the voice of Muna's mother on the phone which says she is determined to live in West Bank despite her old age although Muna offers her to come to America for holiday: " Even if they cover my way with gold, I will not go to America, I will die in my own country ".

Cherien Dabis
2004 yılında Kolombiya Üniversitesi'nin Sinema bölümünden mezun oldu. Kısa filmi *Make A Wish* ile Sundance'tan Berlin'e pek çok festivalde ödüller kazandı.

She is a 2004 graduate of Columbia University's MFA film program. Her short film, Make A Wish, screened at the 2007 Sundance Film Festival, the Berlinale, and the Clermont-Ferrand Short Film Festival, where it picked up the press prize and an honorable mention from the jury.

Filmleri/Filmography
Amreeka (2009), Make a Wish (2006), The D Word (2005), Memoirs of an Evil Stepmother (2004)

ARAMIZDA
ENTRE NOS
BETWEEN US

ABD/USA, 2009, 35 mm, renkli/color, 81'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Paola Mendoza, Gloria La Morte
SENARYO/SCREENPLAY: Gloria La Morte, Paola Mendoza
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Bradford Young
KURGU/EDITING: Gloria La Morte
MÜZİK/MUSIC: Gil Talmi
OYUNCULAR/CAST: Paola Mendoza, Sebastian Villada Lopez, Laura Montana Cortez, Sarita Chaudhury, Andres Munar
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Joseph La Morte, Michael Skolnik
ÖDÜLLER/AWARDS:
Tribeca Film Festivali "Mansiyon Ödülü"/*Tribeca Film Festival "Honorable Mention"*, **2009**
Newport Uluslararası Film Festivali "Seyirci Ödülü"/*Newport International Film Festival "Audience Award"*, **2009**
Festróia-Tróia Uluslararası Film Festivali "Setúbal Şehri Ödülü"/*Festróia - Tróia International Film Festival "Prize of the City of Setúbal"*, **2009**

Filmin senaryosu, başrol oyuncusu ve aynı zamanda yönetmen yardımcısı olan Paola Mendoza'nın annesinin başından geçen olaylara dayanıyor. Film, ana karakteri Mariana temsilinde, Amerikan Rüyasının büyüsüne kapılıp Birleşik Devletler'e göç eden binlerce Latin Amerikalının karşılaştığı zorlukları ve düş kırıklıklarını olanca sertliği ve gerçekliğiyle gözler önüne seriyor. Genellikle göç yolculuğuna odaklanan ve göçmenlik meselesi üzerine yapılan birçok filmden farklı olarak, *Aramızda*, karakterlerin yeni vatanlarında ayakta kalma çabaları üzerine kurulmuş bir film. Mariana kocasının onları terk etmesinden sonra New York'un en yüksek Latin nüfusa sahip olan Queens bölgesinde iki çocuğuyla yaşama mücadelesi vermektedir. Belki de Kolombiya'daki hayatlarını bile aratabilecek koşullara maruz kalan Mariana ile çocukları Gabriela ve Andrea'nın, dilini çok az bildikleri bu ülkedeki var olma mücadelesi sırasında birbirlerine daha çok bağlandıklarına şahit oluruz. Mariana Empanadas (etli bir börek) yaparak ve oğlu Andrea ile birlikte çöplerden topladıkları teneke içecek kutularını satarak geçimlerini sağlamaya çalışır. Rüyalarımıza bir adım mesafede olduğumuza inandırılan ve bir nevi gerçeküstü yer olarak lanse edilen Amerika'da para kazanmanın hiç de kolay olmadığını kanıtlar nitelikte bir çabadır bu. Film cesaret ve azmin göz kamaştırıcı bir rüyaya yenik düşmeme çabasını neredeyse belgesel niteliğinde bir gerçeklikle sunmayı başarıyor.

Ebru İşeri Erdoğan

Between Us is written and directed by Gloria La Morte and Paola Mendoza, who is the main actress and the co-director of the film. The story relates Paola Mendoza's mother's first years in United States. The movie achieves the harshness displayed to many Latin Americans who are fascinated with the American dream and migrate to United States. It also shows the difficulties and frustrations that they experience. The movie differs from many films' focus on emigration problems and process by building upon the story of characters' efforts to survive in their new country. After her husband leaves her, Mariana tries to stand on her feet with her two children in the Queens borough of New York City home to the city's largest Latin population. Mariana, Gabriela and Andrea probably live in worse conditions in the US than they lived in their homeland in Colombia. We witness their bond to each other gradually grow stronger. Mariana makes *empanadas* and collects cans from the garbage with Andrea in order to manage. Their effortsto survive proves that its not easy to earn money in America, which is advertised as a surreal land and where people are supposed to be just one step from this dreamy land. The movie shows bravery and determinations overwhelming a dream through telling the story in a half documentary style.

Gloria La Morte
Film kariyerine 2000 yılında senaryosunu yazdığı ve yapımcılığını yaptığı *Details* adlı kısa filmiyle başladı. Bu film, New York Film Festivali'nde En İyi Kısa Latin Filmi Ödülü'nü aldı.
Her film career began in 2000 as the writer & co-producer of Details, her first narrative short film that had its television debut on HBO after a notable festival run, including a Best Short Award at the NY International Latino Film Festival.

Paola Mendoza
Filmlerinde yoksulluk ve yoksulluğun çocuklar üzerinde etkisi üzerinde durdu. Filmleri Toronto, Berlin, Tribeca gibi prestijli film festivallerinde gösterildi.
She has continually tackled the effects of poverty on family and children. Her films have been embraced at prestigious festivals such as Toronto, Berlin, South by South West, Full Frame, HotDocs and Tribeca.

Filmleri/Filmography
Gloria La Morte Entre nos (2009)
Paola Mendoza Entre nos (2009), Still Standing (2006), Autumn's Eyes (2006)

ÇİNLİ BİR KIZ
SHE, A CHINESE

İNGİLTERE-FRANSA-ALMANYA/UK-FRANCE-GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 98'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Xiaolu Guo
SENARYO/SCREENPLAY: Xiaolu Guo
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Zillah Bowes
KURGU/EDITING: Andrew Bird
MÜZİK/MUSIC: John Parish
OYUNCULAR/CAST: Huang Lu, Geoffrey Hutchings, Chris Ryman, Wei Yi Bo
YAPIMCI/PRODUCER: Natasha Dack
YAPIM/PRODUCTION CO.: Tigerlily Films
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Films Boutique
TÜRKİYE HAKLARI/TURKISH RIGHTS:
ÖDÜLLER/AWARDS:
Hamburg Film Festivali "Senaryo Ödülü", 2009/*Hamburg Film Festival "Screenplay Award", 2009*
Locarno Uluslararası Film Festivali "Altın Leopar", 2009/*Locarno International Film Festival "Golden Leopard", 2009*

Greenwich denen 'hayali' çizginin doğu ve batı diye ayırdığı mavi küredeki her coğrafyada ataerkillik yasası geçerlidir. Ancak, küçük bir kız çocuğu bunu bilmeden doğar. Çocukluk düşlerinde ve yetişme çağında, kulağına birer masal gibi fısıldanmış olan büyülü hayatların kurguları ile akılları tütsülenir. Kendisini aklındaki hülyaya fazlaca kaptırmış olanlar, yiyecek yemekleri olmadığı halde, yaslı ve fakir evlerinin bahçesinde ellerinde törpüyle maniküre bile girişirler. Annelerinin çilesini görüp "ben böyle olmayacağım hayat bana çok daha fazlasını vaat ediyor, elinde çocuklarını doyurmak için bıçağıyla tavuk boğazlayan kadın olmayacağım ben, başka bir şey olacağım" derler. *Çinli Bir Kız* filmindeki Mei de kendisinden uzakta nefes alıp veren lolipop rengindeki 'kozmopolitan' hayallerin esiri olmuş ve genç kadınlığa henüz 'terfi etmiş' iken, dünya gerçeğine gözlerini tecavüze uğrayarak açar. Bu beklenmedik ve şiddetli başlangıç, çok sert bir şekilde kadın olma sürecine giren Mei'yi, yaşadığı toprakların kadınlar üzerinde binlerce yıldır artan ağırlığını paylaştırdığı milyonlarca benzerinden birisi yapar yalnızca. Çin'in sert ve otoriter gelenekleri, genç kızı "namuslu, edepli ve iffetli, kocasına sadık biri" olmaya zorlarken, öbür taraftan kızlığını ister, bedenini masaj salonlarında, güzellik merkezlerinde, genelevlerde, erkeklerin fantezilerinde de "şu meşhur Çinli, çıtır lolita" imgesi olarak dolaşıma sokar. Mei'nin sistemin ahtapot gibi kolları tarafından kökleri derinlerden koparılarak, giderek katılığını kaybeden ve organsız/laşan bedeni/'eti', tıpkı bir akışkan gibi diyar diyar seyahat etmeye başlar. Ülkesinde kuş uçmaz kervan geçmez bir taşra kasabasında doğan Mei, Güneş Batmayan Krallık'ın başkentine doğru sürüklenen hikayesinde bir piyon mu yoksa tıpkı Antigone gibi tüm insani iradesiyle karar verecek büyük bir kale mi olacaktır? Acısını estetize ettiği o küçük ama kahramanca hareketler başkaları tarafından görülüp anlaşılabilecek midir?

Aynur Demircan

Every region in the blue planet, whether divided as theEast and the West by an "imaginary" line called Greenwich, the law of patriarchy is valid. However, a little girl is born without knowing this cruel fact. In their childhood and teenage dreams, mothers are charmed by the stories of enchanted lives whispered to their ears as fairy tales. The ones who are obsessed with their dreams even give the manicures in the gardens of their sad, poor houses although they have no food to eat. Upon witnessing this suffering she says:" I am not going to be a woman like this, life promises me much more, I am not going to be the woman slaughtering a chicken with her knife in order to feed her children, I am going to be someone else." In the film called *She, A Chinese*, Mei is also captured by lollipop colored 'cosmopolitan' dreams which exist very far from her. She opens her eyes to the reality of the world by being raped just as she is 'promoted' to girlhood. She experiences the process of becoming a woman in such a bad way that this sudden and violent beginning makes Mei only one of her millions of counterparts who are exposed to the increasing burden of the lands upon women for thousand years. On one hand, strict and authoritarian traditions of China force the young girl to be a "virtuous, honorable, devoted wife to her husband", on the other hand they want her femaleness, they use her body as "this notorious Chinese chick, Lolita" symbol in the massage parlours, beauty salons, whore houses and in the fantasies of men. Since the roots of Mei's body are assorted by the system's arms which look like octopus, her body loses its stiffness day by day and it starts to kick around like a uprooted body-without-organs. Being born in a desolated hick town in her country, will Mei be a humble pawn or a huge castle just like Antigone who will make decisions with all humanistic desire during her story that is dragging towards the capital of the United Kingdom on which the sun never sets? Will her small but brave moves through which she makes her pain esthetic be seen and understood by others?

Xiaolu Guo
1973'te Çin'de dünyaya geldi. İngilizceye çevrilen ilk romanı 'Village of Stone' 2006'da Uluslararası IMPAC Dublin Edebiyat Ödülü aldı. *The Concrete Revolution* adlı filmi elliden fazla festivalde gösterildi. *How Is Your Fish Today?* adlı uzun metraj filminin prömiyeri Edinburgh Film Festivali'nde yapıldıktan sonra Rotterdam, Sundance gibi film festivallerinde çeşitli ödüllere aday gösterildi.

She was born in China in 1973. Her first novel translated into English, 'Village of Stone', was selected for the International IMPAC Dublin Literary Award. Her film The Short Concrete Revolution (2004) was screened at more than 50 festivals worldwide. Her feature film How Is Your Fish Today? (2006) premiered at the Edinburgh Film Festival and was nominated for various awards in Rotterdam and Sundance.

Filmleri/Filmography
Once Upon A Time Proletarian (2009), She, A Chinese (2009), An Archeologist's Sunday (2008), We Went To Wonderland (2007), How Is Your Fish Today? (2006), The Concrete Revolution (2004), Far And Near (2003)

DERİMDEN DE İÇERİ
KAN DOOR HUID HEEN
CAN GO THROUGH SKIN

HOLLANDA/THE NETHERLANDS, 2009, 35 mm, renkli/color, 94'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Esther Rots
SENARYO/SCREENPLAY: Esther Rots
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Lennert Hillege
KURGU/EDITING: Esther Rots
MÜZİK/MUSIC: Dan Geesin
OYUNCULAR/CAST: Rifka Lodeizen, Wim Opbrouck, Chris Borowski, Elisabeth van Nimwegen, Tina de Bruin
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Trent, Hugo Rots, Esther Rots
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Films Boutique
ÖDÜLLER/AWARDS:
Hollanda Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu", "En İyi Kurgu"/*Nederlands Film Festival "Best Actress", "Best Editing"*, **2009**
Transilvanya Uluslararası Film Festivali "FIPRESCI Ödülü"/*Transilvania International Film Festival "FIPRESCI Prize"*, **2009**

Belgesel sinema geçmişi olan Ester Rots'un ilk uzun filmi olan *Derimden de İçeri*'de travma sonrası hayatını sürdürmeye çalışan sıradan bir kadının izini sürüyoruz. Sevgilisi onu terk ettikten sonra yaşama sevincini yeniden kazanma sürecine giren Marieke, bir pizza dağıtıcısının tecavüzüne uğrar. Yaşadığı sarsıntıları atlatmakta zorlanan ve Amsterdam'ın kaotik atmosferinden kurtulmak isteyen Marieke, Hollanda'nın kırsal bir bölgesinde izbe bir kulübeye taşınır. Yaptığı bu yeni başlangıca rağmen toparlanmak için zamana ihtiyacı vardır. Bu süreçte kendine ve çevresine yabancılaşan, evden nadiren çıkan Marieke gaipten sesler duymaya başlar. Kır hayatının huzur veren yanı ve yardımsever komşusu John'un ilgisi sayesinde Marieke'de yaşam belirtileri yeniden kendini gösterir. Zamanla kulübenin camından dışarıya daha sık bakmaya başlamasıyla evin dışına çıkıp hayata devam etme çabaları kameranın akıllıca kullanımı sayesinde birbirine bağlanır. Film boyunca ana karakterin değişen duyguları mevsimlerin art arda geçmesi yoluyla yansıtılır. Seyircinin Marieke'nin iç dünyasını keşfetmesi ve onunla empati kurması hem olayların Marieke'nin gözünden anlatılması hem de hareketli kamera ve yaratıcı ses kullanımı sayesinde daha kolay hale gelir. Esther Rots, Marieke karakterini kurgularken yaşadıkları travmadan sonra kendi yaralarını kendileri sessizce sarmaya çalışan birçok kadının tecrübelerini yansıtma fikrinden yola çıktığını belirtiyor.

Ebru İşeri Erdoğan

Director Ester Rots, coming from a documentary background, narrates an ordinary woman who strives to survive after a traumatic experience in her first feature film *Can Go Through Skin*. Having been left by her boyfriend, Marieke tries to regain her joy of life and then is raped and assaulted by a pizza delivery boy. She has difficulties to overcome the trauma and she moves to a secluded country house in order to get rid of the chaotic atmosphere of Amsterdam. Despite that new beginning she needs time to recover.

During that period she barely goes out from the house and hears some uncanny voices. Marieke gradually starts to show some signs of life thanks to country life and her helpful neighbor John. Marieke's looking out of the window scenes and scenes of her leaving the house are linked to each other through clever and efficient usage of the camera. Throughout the movie Marieke's changing emotions and the changing seasons are interrelated too. Realistic filming and creative sound design make the audience empathize with Marieke and understand her inner world. While creating her character, Ester Rots states that in this movie she attempts to reflect women who are in post-traumatic period and recover silently by their own.

Esther Rots
1972'de dünyaya geldi. Görsel Sanatlar Akademisi ve Hollanda Film Akademisi'nde eğitim aldı. Festivallerde birçok ödül kazanan üç kısa film çekti. *Derimden de İçeri*, Amsterdam'da yaşayan yönetmenin ilk uzun metraj filmi.

She was born in Netherlands in 1972. She lives in Amsterdam. She studied at Academy of Visual Arts in Arnhem, then at the Dutch Film Academy in Amsterdam and she made three short films screened at renowned festivals and winning many awards. Can Go Through Skin is her feature film debut.

Filmleri/Filmography
Can Go Through Skin (2008), Dialogue Exercise No. 1: City (2005), I Sprout (2003), Play With Me (2002)

ERKEKSİZ KADINLAR
ZANAN-E BEDUN-E MARDAN
WOMEN WITHOUT MEN

ALMANYA-AVUSTURYA-FRANSA/GERMANY-AUSTRIA-FRANCE, 2009, 35 mm, renkli/color, 95'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Shirin Neshat
SENARYO/SCREENPLAY: Shirin Neshat, Shoja Azari (Inspired by the novel *Women Without Men* by Shahrnush Parsipur)
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Martin Gschlacht
KURGU/EDITING: George Cragg, Jay Rabinowitz, Julia Wiedwald, Patrick Lambertz, Christof Schertenleib, Sam Neave
MÜZİK/MUSIC: Ryuichi Sakamoto, Abbas Bakhtiari
OYUNCULAR/CAST: Pegah Ferydoni Faezeh, Arita Shahrzad Fakhri, Shabnam Toloui Munis, Orsi Tóth Zarin
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Susanne Marian, Martin Gschlacht, Philippe Bober
YAPIM/PRODUCTION CO.: Essential Filmproduktion, Coop99, Parisienne de Production
ÖDÜLLER/AWARDS:
Venedik Film Festivali "En İyi Yönetmen", "UNICEF Ödülü"/*Venice Film Festival "Best Director", "UNICEF Award"*, **2009**

"Bu filmi, İran'da 1906 yılında rejim değişikliği getiren Anayasal Devrim'den 2009'daki Yeşil Haraket'e kadar gerçekleşen tüm özgürlük ve demokrasi mücadelelerinde hayatlarını kaybedenlere adıyorum."
Shirin Neshat

İran asıllı ABD'li sanatçı Shirin Neshat bu ilk uzun metraj filminde, demokratik bir biçimde seçilmiş hükümeti devirmek üzere İngiltere ve Amerika tarafından desteklenen darbenin gerçekleştiği 1953 İran'ını gözler önüne seriyor. İranlı yazar Shahrnush Parsipur'un kitabından uyarlanan film, ülkenin bu travmatik döneminde, deneyimleri, inançları, ülkedeki sosyal yapılara göre şekillenen beş yalnız kadının karşılaşmasını işliyor. İran'ın güzel kırsal bölgelerini ve beş kadının yaşamlarını izlerken, Neshat, mecazi bir bahçede buluşan kadınların karakterlerini ve içinde bulundukları dünyayı şekillendiren çetrefilli entelektüel ve dini güçleri tartışmalarının izini sürüyor. İran'ı Neshat'ın bakış açısından izlemek, 'büyük resmi' görmeyi ve ortak bir kaynaktan beslenen ama tek bir vücudun farklı organlarına benzeyen insanlık durumlarını keşfetmemizi sağlıyor.

"The film is dedicated to the memory of those who lost their lives in the struggle for freedom and democracy in Iran - from the Constitutional Revolution of 1906 to the Green Movement of 2009."
Shirin Neshat

In her feature-film debut, renowned visual artist Shirin Neshat offers an exquisitely crafted view of Iran in 1953, when a British- and American-backed coup removed the democratically elected government. Adapted from the novel by Iranian author Shahrnush Parsipur, the film weaves together the stories of five individual women during those traumatic days, whose experiences are shaped by their faith and the social structures in place. With a camera that floats effortlessly through the lives of the women and the beautiful countryside of Iran, Neshat explores the social, political, and psychological dimensions of her characters as they meet in a metaphorical garden, where they can exist and reflect while the complex intellectual and religious forces shaping their world linger in the air around them. Looking at Iran from Neshat's point of view allows us to see the larger picture and realize that the human community resembles different organs of one body, created from a common essence.

Shirin Neshat
Müslüman kadının kimliğini belirleyen karışık sosyal ve dini güçlere dikkat çeken, İranlı bir sanatçı ve film yapımcısıdır. *Women in Allah* serisinde kaligrafiyle süslediği kadın portreleriyle tanındı. Rapture ve 48.Venedik Bienalinde uluslararası ödülü kazanan Turbulent adlı video enstalasyonlarını yönetti. Eserleri birçok Avrupa kentinde müzelerde sergilendi.

Shirin Neshat, is an Iranian born artist/filmmaker whose work addresses the complex social and religious forces shaping the identity of Muslim women. Neshat was recognized for her portraits of women overlaid with calligraphy in the Women of Allah series. She also directed several video installations, among them are: Rapture and Turbulent which won her the International Award at the 48th Venice Biennial. Her solo museum exhibitions include shows at museums in several European cities.

Filmleri/Filmography
Women Without Men (2009)

KIŞ SESSİZLİĞİ
WINTERSTILTE
WINTER SILENCE

HOLLANDA/NETHERLANDS, 2008, 35 mm, renkli/color, 70'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Sonja Wyss
SENARYO/SCREENPLAY: Sonja Wyss
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Peter Brugman
KURGU/EDITING: Katarina Türler
MÜZİK/MUSIC: Wise Man's Child
OYUNCULAR/CAST: Gerda Zangger, Sandra Utzinger, Brigitta Weber, Katalin Liptak, Sarah Bühlmann
YAPIMCI/PRODUCER: Digna Sinke
YAPIM/PRODUCTION CO.: SNG Films
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: SNG Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Holland Film Festivali "En İyi Ses" (Huibert Boon, Alex Booy, Robil Rahantoeknam)/*Nederlands Film Festival "Best Sound"*, **2009**

Kış Sessizliği, adı üzerinde sessizlik ve kış anıştırmaları ile dolu bir Hollanda filmi. Karlı havalardaki puslu ve görüntülerin tam olarak ayırt edilmemesi durumu filmde de geçerli. Bu yüzden rüya ile gerçek, hayal ile oyun, masal ile hakikat, bugün ile düne ilişkin hikayeler iç içe geçmiş matruşkalar gibi. *Kış Sessizliği*, babalarını bir av sırasında yitiren dört kız kardeş ve annelerinin öyküsü. Katolisizmin sert kuralları bütün soğukluğu ve katılığı ile bu beş kişilik ailenin evini, baharın gelmesini ve erimeyi bekleyen sivri uçlu sarkıtlar gibi dört bir yandan çevrelemiş durumda. Ahlakçılık ve muhafazakarlığın insan yaşantısını belirleyen yüksek denetimli parametrelerinin Baba'nın Yasa'sı ile daha da berkleştirildiği bu evde, babanın ölümü ile temsil ettiği otorite ortadan kalkmış gibi gözükse de, kendisini sözlü olmayan dilde ve yaşam pratiklerinde sürdürmeye devam ettirirken, masalsı "geyik avcıları" her hareketleri cetvelle çekilmiş şekilde belirlenmiş, temastan ve kahkahadan, mutluluktan yoksun olan eve, avlarını bekleyen birer hayalet gibi sızıveriyorlar. Filmin sürreal öğelerle desteklenmiş olan senaryosunda metaforlar, simgeler ve dolayımlarla yüklü sinematik dil de son derece dikkat çekici ve zarif bir şekilde yapılmış. Annenin ve kızlarının hep beraber masa başında eğirdikleri iğden tutun da, kümeste tavuk yumurtaları üzerinde kıkırdayarak keyifli zamanlar geçiren kızlara, rüyalara giren uzun boynuzlu erkek geyiklere, kadınların ölümde ve düğünde çözülen ya da toplanan saçlarına kadar her detay özenle işlenmiş ve seyircinin göz zevkine sunulmuş. Çok kullanılan tabirle, her karesi 'fotoğraf güzelliğinde' olan bu filmi izlemek için çok sebep var. Az söz, bol hareket ve dini müziklerle kış sessizliğini delip geçen kardelenler kadar sürpriz dolu, direngen ve hoş bir yapıt. Kadınların saçlarındaki örgüleri açıp, rüzgarda özgürce bırakması gibi bir film *Kış Sessizliği*.

Aynur Demircan

Winter Silence, as befits the name, is a Dutch film that is full of silence and winter allusions. The misty atmosphere and inability to distinguish images clearly in snowy weather are also clear in the film. Therefore, the story is related to dream and reality, fantasy and game, tale and fact, past and present are like matryoshkas placed one inside the other. *Winter Silence* is the story of four sisters and their mother who lost their father during a hunt. Strict rules of Catholicism, with its coldness and strictness, surround the house of this five member family from all quarters like sharp stalactites waiting for the arrival of spring and melting. In this house, in which high supervised life defining parameters of Puritanism and Conservatism are more strengthened with Father's Law, the authority that the father represents seems to be disappearing because of his death but in fact it continues itself within unspoken language and life experiences. Then, epic 'deer hunters' break into this unhappy, isolated, dull house, like ghosts steathily waiting for their victims. The scenario of the film, supported by surreal elements, has a charming, elegantly chosen cinematic language which is full of methaphors, symbols and mediations. From the spindle that the mother and her daughters are spinning at the table to the girls having enjoyable hours in the hut above the chicken eggs, long horned male deers coming into dreams, the hair of women unbrushed or in a bun for a death and wedding, every detail has diligently been depicted and presented to the pleasure of the audience. There are a lot of reasons for watching this film whose every scene could be regarded as a 'photographic beauty'. With its concise and dynamic actions and religious music, this production is as surprisingly unyieldingly, pleasant as snowdrops that break winter silence. *Winter Silence* is a kind of film that reminds us women's opening their braids and letting them be free in the wind.

Sonja Wyss
1967'de dünyaya geldi. Görsel sanatçı. Eserleri Hollanda, Almanya ve İsviçre gibi birçok ülkede sergilendi. *Get of My Back (1996)* ve *To Date* (1999), Wyss'in ödüllü video filmleri arasında. Bir diğer video filmi *Hello miss Stirnimaa* (1999) ise Cannes'da, Yönetmenlerin On Beş Günü bölümünde gösterildi.

Born in 1967, Sonja Wyss is a Swiss visual artist. She has exhibited mainly in Netherlands, Germany and Switzerland. Her award-winning video films include Get of My Back (1996) and To Date (1999). Her video film Hello Miss Stirnimaa (1999) was selected for the Directors' Fortnight in Cannes.

Filmleri/Filmography
Winter Silence (2009)

KÖPRÜDEKİLER
MEN ON THE BRIDGE

TÜRKİYE-ALMANYA-HOLLANDA/TURKEY-GERMANY-NETHERLANDS, 2009, 35 mm, renkli/color, 87'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Aslı Özge
SENARYO/SCREENPLAY: Aslı Özge
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Emre Erkmen
KURGU/EDITING: Vessela Martschewski, Aylin Zoi Tinel, Christof Schertenleib
OYUNCULAR/CAST: Fikret Portakal, Murat Tokgöz, Umut İlker, Cemile İlker
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Fabian Massah, Aslı Özge, Sevil Demirci
YAPIM/PRODUCTION CO.: Endorphine Production GMBH, Yeni Sinemacılık
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Endorphine Production GMBH
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Ankara Uluslararası Film Festivali "Ulusal Yarışma – En İyi Film", "En İyi Kurgu"/*Ankara International Film Festival "National Feature Film Competition – Best Film", "Best Editing"*, **2010**
Altın Koza Film Festivali "En İyi Film"/*Golden Boll Film Festival "Best Film"*, **2009**
İstanbul Film Festivali "Altın Lale Yılın En İyi Türk Filmi"/*Istanbul Film Festival "Best Turkish Film Of The Year"*, **2009**

Uzunca saçları, tek küpesi ve yüzüğüyle Don Juan havasındaki Fikret (17) Boğaz Köprüsü trafiğinde gizlice gül satarak hayatını kazanmakta, bir yandan da Eminönü civarındaki çeşitli dükkanları dolaşarak daha iyi bir iş aramaktadır. Umut (28) Taksim-Bostancı hattında işleyen bir dolmuşta şoför olarak çalışmaktadır. Televizyon dizilerindeki hayatlardan etkilenen karısı Cemile'yi memnun etmek için, birlikte emlakçıları dolaşarak daha iyi bir kiralık ev ararlar. Kayseri'den Boğaz Köprüsü'ne trafik polisi olarak atanmış olan Murat (24) ise milyonlarca arabanın arasında kendini yalnız hissetmektedir. Akşamları, bir polis arkadaşıyla paylaştığı evde bilgisayarının başına oturur ve internet üzerinden kız arkadaş arar. Mahallelerde yaşayıp şehrin merkezinde varoluş mücadelesi veren Fikret, Umut ve Murat'ın hayalleri, birbirlerinden habersiz, her gün Boğaz Köprüsü üzerindeki sonsuz trafikte milyonlarca İstanbulluyla kesişir.

Senarist ve yönetmen Aslı Özge ikinci uzun filmi *Köprüdekiler*'de genç nüfusun duyduğu gelecek korkusunun şekillendirdiği gündelik hayatlara odaklanıyor. 2006 yılında bir belgesel yapma fikriyle yola çıkan Özge İstanbul'da yaptığı kapsamlı araştırma sırasında köprü civarında çalışan birçok gençle tanıştıktan sonra, belgesel çekme fikrinden vazgeçerek, seçtiği karakterlerin gerçek hikayelerine dayanan bir senaryo yazmaya karar verdi. Böylelikle *Köprüdekiler*, başrollerini gerçek karakterlerin üstlendiği ve gerçek mekanlarda çekilen bir kurmaca film haline dönüştü. Ancak, proje Kültür Bakanlığı tarafından desteklenmesine rağmen Emniyet Genel Müdürlüğü çekimlerin gerçek polisle yapılmasına izin vermedi. Bu yüzden filmdeki tüm polis rolleri için amatör ve profesyonel oyuncular seçildi.

A bit of a Don Juan with his styled hair and single earring, Fikret (17) illegally sells roses in the traffic jam on the Bosphorus Bridge that links Asia and Europe. At the same time, he is striving for a regular job in the old downtown of Istanbul. Umut (28) drives a shared taxi passing the Bosphorus Bridge every day. He is searching for a better apartment to rent in order to satisfy his wife, whose desires are beyond his earnings. The traffic policeman Murat (24), who is stationed at the Bosphorus bridge, feels alone amidst the solid lines of cars. Each night at home, he logs on to the internet seeking for dating chances. Unaware of each other, Fikret, Umut and Murat intersect in the rush hour every day with millions of other Istanbulites, coping with the straits of fulfilling their aspirations in the big city. The story is based on the lives of the characters depicting themselves in the original locations.

"In Men on the Bridge I wanted to focus how the fear of an uncertain future shapes the daily lives of young people in today's Istanbul. At first glance, the rhythm of daily life in Istanbul appears to be frenetic and frantic; in fact, the daily lives and the realisation of the aspirations of many of its inhabitants grind along at a pace comparable to that of gridlock on the Bosphorus Bridge. In the beginning, I intended to make a documentary film, but after getting to know three engaging characters, who are working around the bridge, I decided to write a script inspired by their own stories and offered them to act themselves in the film. But the Turkish police authorities didn't give permission to shoot with a real police officer, therefore, the police roles in the film are played by actors. While showing the characters clashing their personal boundaries, I wanted to violate the borders between real and unreal, amateur and professional, documentary and fiction."

Aslı Özge
1975'te İstanbul'da dünyaya geldi. 1999 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-TV Bölümü'nden mezun oldu. 2000 *Büyük Harf C* adlı kısa filmiyle çeşitli festivallerde ödüller aldı. 2003'te ilk uzun metrajlı filmi *Biraz Nisan*'ı çekti. Şu an 2005'te Selanik Film Festivali'nde Balkan Fonu Senaryo Geliştirme desteğini aldığı *Soluksuz* adlı proje üzerinde çalışıyor.

She was born in Istanbul in 1975. She graduated from the Marmara University Faculty of Fine Arts Film & TV in 1999, and immediately afterwards she made the short film Capital C, which won a string of awards from various festivals. Her feature followed in 2003 with Little Bit of April. Özge is currently working on her follow-up feature Asphyxia, which has received the script development award at the Thessaloniki Film Festival's Balkan Fund.

Filmleri/Filmography
Köprüdekiler (2009), Hesperos'un Çömezleri (2005), Biraz Nisan (2003), Büyük Harf C (2000)

MUCİZE
LOURDES

AVUSTURYA-FRANSA-ALMANYA/AUSTRIA-FRANCE-GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 9

YÖNETMEN/DIRECTOR: Jessica Hausner
SENARYO/SCREENPLAY: Jessica Hausner
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Martin Gschlacht
KURGU/EDITING: Karina Ressler
OYUNCULAR/CAST: Sylvie Testud, Lea Seydoux, Gilette Barbier, Gerhard Liebmann
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Martin Gschlacht, Philippe Bober, Susanne Marian
YAPIM/PRODUCTION CO.: Coop99
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Coproduction Office
ÖDÜLLER/AWARDS:
Venedik Film Festivali "FIPRESCI Ödülü", "Brian Ödülü", "SIGNIS Ödülü", "Sergio Trasatti Ödülü"/*Venice Film Festival "FIPRESCI Prize", "Brian Award", "SIGNIS Award", "Sergio Trasatti Award"*, 2009
Viyana Film Festivali "Viyana Film Ödülü"/*Viennale "Vienna Film Award"*, 2009
Varşova Film Festivali "Varşova Ödülü"/*Warsaw International Film Festival "Warsaw Award"*, 2009

Pirene dağlarının eteğinde kurulmuş, Katolik inancında ruhsal ve bedensel rahatsızlıkları iyileştirdiği rivayet edilen Lourdes kasabasının ziyaretçilerinden biri de tekerlekli sandalyedeki Christine'dir. Seyirci Christine'in gözünden bu mucizevi yere yapılan hac ziyaretini ve Christine'nin sosyalleşme çabalarını izlerken, benzer amaçlarla Lourdes'a gelenlerin her şeyden çok insani bir dokunuşun peşinde olduğunu fark eder. Christine hastalığından dolayı insanlardan uzak bir yaşam sürmektedir. Onun bakıcılığını üstlenen Maria ise yaşama daha bağlıdır ve yaşıtlarıyla arkadaşlık etmeye çalışır. Christine Maria'da kendi geçmişini görmekte ve ona imrenerek bakmaktadır. Christine kendisi gibi Lourdes'u ziyaret eden Hartl adlı katı ve münzevi bir kadınla dostluk kurar. Hartl'ın amacı fiziksel bir şifa bulmak değil yıllardır süren yalnızlığını sağaltmaktır. Hartl Christine'e yardım etmeye karar vererek hayatına bir amaç ve anlam kazandırmaya çalışır. Hartl'ın Christine'nin iyileşmesi için ettiği dualar karşılık bulur ve Christine iyileşip yeniden yürümeye başlar.
Dramatik ve yer yer belgesel nitelikler taşıyan *Mucize*, yönetmen Jessica Hausner'ın 'mucize' fikrini sinema seyircisinin alıştığının dışında bir bakış açısıyla yansıtıyor. Yönetmen, açıklayamadığımız, beklenmeyen iyileşmelerin olduğuna inandığını ama dinsel mucizelere inanmadığını söylerken, mucizenin gerçekleşmesi beklentisinde bulunan insanların trajik hallerini göstermek için bu filmi yaptığını belirtiyor.

Ebru İşeri Erdoğan

One of the visitors to Lourdes, located on the hillsides of the Pyrenees, is a wheelchair-bound woman named Christine. Lourdes is a place believed to heal mental and physical illnesses in Catholic faith. We accompany a pilgrim's voyage to this miraculous place and her efforts for social relationships through the eyes of Christine. The other visitors and Christine are in desperate need of human touch. Christine lives a secluded life because of her illness. Her nurse Maria, on the other hand, is more connected to life and prefers to associate with people her own age. Christine becomes friends with Hartl, a hermit and rigid woman, also a visitor to Lourdes. Hartl has not come to Lourdes to be cured of physical illness, but to ease the suffering caused by a life spent in complete solitude. The emptiness of her existence must be filled by a mission, a meaning. She finds it in taking care of Christine, in praying for her. And her prayers are heard: Christine's health improves miraculously over the course of her stay, and finally she is cured: she can walk again. *Lourdes* has both dramatic and documentary qualities and deals with the subject of 'miracle' in an extraordinary way. Director Jessica Hausner emphasized that she believes inexplicable, unpredictable recoveries may happen however she does not believe in religious healings. Hausner mentioned in an interview that she made this movie to show these visitors' tragic states.

Jessica Hausner
1972'de Avusturya'da dünyaya geldi. Viyana Film Akademisi'nde yönetmenlik eğitimi aldı. Locarno'da ödül alan kısa filmi Flora'nın ardından, mezuniyet filmi Inter-view'i çekti, bu filmiyle de Cannes'da jüri ödülünü kazandı.

She was born Austria. She studied directing at the Filmakademie of Vienna, where in 1996 she made the short film Flora, which won the Léopard de Demain at the Locarno Festival. Inter-view, her graduation film, won the Prix du Jury of the Cinéfondation at the Cannes Film Festival in 1999.

Filmleri/Filmography
Lourdes *(2009)*, Toast (2006), Hotel (2004), Friendly Alien (2003), Lovely Rita (2001), Inter-view (1999), Flora (1996)

NORA'SIZ BEŞ GÜN
CINCO DÍAS SIN NORA
FIVE DAYS WITHOUT NORA

MEKSİKA/MEXICO, 2008, 35 mm, renkli/color, 92'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Mariana Chenillo
SENARYO/SCREENPLAY: Mariana Chenillo
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Alberto Anaya Adalid
KURGU/EDITING: Óscar Figueroa, Mariana Chenillo
MÜZİK/MUSIC: Darío González
OYUNCULAR/CAST: Fernando Luján, Ari Brickman, Verónica Langer, Enrique Arreola, Max Kerlow, Cecilia Suárez
YAPIMCI/PRODUCER: Laura Imperiale
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Los Angeles Latino Film Festivali "Yönetmen", "En İyi İlk Film"/Los Angeles Latino Film Festival "Best Director", "Best First Film", 2009
Miami Latino Film Festivali "Seyirci Ödülü"/Miami Film Festival "Audience Award", 2009
Moskova Film Festivali "En İyi Yönetmen"/Moscow Film Festival "Best Director", 2009

Meksikalı yönetmen Mariana Chenillo'nun 2008 yapımı *Nora'sız Beş Gün*, adını duyar duymaz Henrik İbsen'in dünya tiyatro tarihinin kilometre taşlarından biri sayılan *Nora: Bir Bebek Evi* oyununu getiriyor akla. Hatırlamak gerekirse, Nora, porselen bir bebek gibi yaşayıp gittiği oyuncak evinden kaçıp kurtulmak için, kendisine sunulmuş olan sözüm ona 'imtiyazlı' halleri elinin tersiyle itip özgürlüğüne kavuşmak adına, dışarıda onu bekleyen zorluklarla bezeli hayatı aklına getirmeden, kapıyı çekip çıkacak kadar gözüpek, güçlü ve cesur kadın tipinin sanattaki ilk örneklerinden biridir ve belki de ilkidir. Nora, o kapıyı çekip çıktıktan sonra artık *hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Nora'sız Beş Gün* filminde de İbsen'in bu ünlü oyunundaki kurgu karakteri pek çok noktada hatırlatan ve seçimini 'intihar'dan yana kullanarak sonsuzluğa intikal etmeyi seçmiş bir 'Nora' ile karşılaşıyoruz. Fakat... Nora'nın iradi seçimindeki titizlikler ve ölümünden sonra, hayatındaki insanlar için hınzırlıkla kurguladığı küçük oyunlar; intiharının ailesinde ve yakın çevresinde yaratacağı travmatik izlerin tatlı tatlı silinmesini sağlayabilecek kadar inatçı ve kolay pes etmeyecek bir kadın olduğuna işaret ediyor. Üstelik varlığını bir ceset olarak sürdürüyor olsa da! Ortodoks Yahudi kökene mensup bir kadın olan Nora'nın ölmek için seçtiği günün, Yahudilik açısından aşırı 'stratejik' bir güne tekabül etmesi, bu dinin inançları gereği 'bir ölünün hemen defnedilmesi kuralı'nı da bir çırpıda sorgulanabilir hale getiriyor. Bu yüzden de Nora'nın gömülmeyi bekleyen ölü bedeni hem aile mensuplarını hem de Yahudi din adamlarını oldukça ironik, komik ve kendileri ile çelişmek zorunda kaldıkları bir deneyimler silsilesine doğru sürüklüyor. Nora, Eski Ahit'te ölümünden dört gün sonra İsa tarafından hayata döndürülen Lazarus'tan farksız bir şekilde, kendi odasında, cesedi kokmasın diye buzlar içinde defnedilmek üzere bekletilirken, yaşamına bir şekilde dahil olmuş bütün insanları, evinin yemek salonunda buluşturmayı ve onlara 'diriliş günü' ya da 'diriliş pazarı' olarak da bilinen *Paskalya* gününde enfes bir ziyafet çekmeyi becerebiliyor.

Aynur Demircan

The film of Mariana Chenillo, a Mexican female director, *Five Days Without Nora or Nora's Will* is reminiscent of one of world theater history's landmark plays: *Nora: A Doll's House* by Henrik Ibsen. In order to get rid of the doll's house in which she was living like a porcelain baby and to gain her freedom, Nora refused so-called "privileged" conditions offered to her. Maybe she is the first example of strong, brave woman prototype in art who can go away without considering the life full of difficulties waiting for her outside. After Nora had closed that door, nothing remained the same. In the film *Five Days Without Nora*, we come across a character called 'Nora' who reminds us the fictional character in Ibsen's popular playin some respects and chooses to devolve into eternity by committing suicide. However, the meticulousnes in Nora's voluntary choice and the little tricks which she plans with nastiness for the people in her life after her death show that Nora is a stubborn and contentious woman who can erase the traumatic traces that her suicide created in her family and fellows. Even if she continues her existence as a dead body! Nora, a member of Orthodox Jewish origin, chooses a very strategic day in terms of Judaism and this makes the rule that 'the dead body should be buried at once' really questionable. Therefore, as Nora's dead body is waiting to be buried, both her family and the Rabbies are dragged into an ironic, silly and contradictory series of events. While Nora, the same as Lazarus who was brought back to life by Jesus four days after his death in Old Testament, was being kept in her own room in ice to be buried, she accomplished to bring all people included in her life somehow together in her dining room and to give them a feast on the day of Easter which is also known as 'Resurrection Day or Resurrection Sunday'.

Mariana Chenillo
1977'de Meksika'da dünyaya geldi. Mexico City'deki Centro de Capacitación Cinematográfica'da (CCC) film yönetmenliği eğitimi aldı. O zamandan beri senaryo yazarı, yapım sorumlusu ve yönetmen olarak çeşitli projelerde görev alıyor. 2005'ten beri yönetmen ve yönetmen yardımcılığı üzerine CCC'de ders veriyor.

México, 1977. She studied at the Centro de Capacitación Cinematográfica (CCC) in Mexico City, where she specialized in film directing. Since then, she has worked as script, 1st AD, production manager, and production coordinator for several film directors. As a teacher, she has worked at the Centro de Capacitación Cinematográfica since 2005 counseling in the area of direction and direction assistance.

Filmleri/Filmography
The Sea Inside (2003), En pocas palabras (2002), Preludio (2001).

SANA BAĞLANDIM
GANZ NAH BEI DIR
CLOSE TO YOU

ALMANYA/GERMANY, 2008, 35 mm, renkli/color, 88'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Almut Getto
SENARYO/SCREENPLAY: Speedy Deftereos, Hendrik Hoelzemann, Almut Getto
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Michael Wiesweg
KURGU/EDITING: Sebastian Thuemler
MÜZİK/MUSIC: Jakob Ilja
OYUNCULAR/CAST: Katharina Schüttler, Bastian Trost, Andreas Patton, Traute Hoess, Heiko Pinkowski
YAPIMCI/PRODUCER: Michael Eckelt
YAPIM/PRODUCTION CO.: Riva Film/Hamburg, NDR/Hamburg
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Riva Filmproduktion GmbH
ÖDÜLLER/AWARDS:
Max Ophüls Festivali "Seyirci Ödülü"/*Max Ophüls Festival "Audience Award"*, **2009**
Schwerin Film Sanatı Festivali "CineStar Ödülü", "Newcomer Promotional Award"/*"Schwerin Art of Film Festival "CineStar Award", "Newcomer Promotional Award"*, **2009**

Aslında yanı başımızda olan ve 'iki gözümüzle' gördüğümüzü sandığımız şeyler belki de hiç göremediklerimizdir. Tıpkı Philip'in başından geçenler gibi. Merkez Bankası'nda kontrolör olarak çalışan Philip, içinde yaşadığı büyük sistemin küçük bir kopyasını temsil eden dünyasında korunaklı, dakik, takıntılı, başarısızlığa ve kaybetmeye karşı son derece hassas, içe dönük, asosyal, temassız ve kırılgan bir yaşam sürmektedir. Kısacası; tam bir kapalı kutudur. Hayatına girmesine izin verdiği tek canlı, aslında kendisine çok benzeyen, Paul adını verdiği kaplumbağasıdır. Philip'in hayatına *bir yaz gecesi rüyası* gibi doğan Lina ise yaşam enerjisi yüksek, güçlü, mizah yönü oldukça gelişmiş, çello çalarak hayatını kazanan müzisyen bir kadındır. Görme engelli olması, onunla bir tesadüf eseri tanışan Philip için de, diğer insanlarda da genellikle benzer bir eğilim olarak ortaya çıktığı üzere, doğrudan bir handikap olarak algılanır ve ilişkilerinin gidişatına bu önyargının yol açtığı ikili gerilimler damgasını vurur. Ancak, ikili arasındaki ilişki derinleştikçe Philip Lina sayesinde yaşamını aslında nasıl bir karanlık içinde sürdürdüğünü anlamak için de yeterince deneyime sahip olacaktır. Aşk bu filmde, küçük bir sihirli değnek gibi Philip ve Lina'nın yaşamlarını değiştirmekle kalmaz, seyircinin kendisini izleyen gözlerine de yumuşacık dokunur ve herkesin yaşamını iyiye doğru değiştirebileceğini vaat eden bir davetiyeye dönüşür. Filmin senaryosu iki kişinin arasında geçen naif bir aşk hikayesi üzerine kurulmuş olsa da bireyler üzerinden hareketle bütün bir Alman toplumunun, kapitalizmin ve sistemin çarklarını da sorgulamayı ihmal etmiyor. Dünyaya her zamankinden farklı gözlerle bakabilmek için bu filmin, izleyenine söyleyeceği çok şey var.

Aynur Demircan

In fact, the things which are very close to us and the things that we think we see with our 'own eyes' are maybe the things we aren't able to see and we have never seen before. Just like the experiences that Philip had. Philip who works for Central Bank as a controller, leads a sheltered, punctual, obsessed, extremely reactive to failing and losing, withdrawn, anti-social, isolated and fragile life that represents a small copy of the huge system in which he is living. The only living that Philip allows to be included in his life which can be completely defined as a 'closed box', is his turtle Paul which resembles himself so much.
On the other hand, Lina who comes into Philip's life like 'a midsummer night's dream' is an energetic, strong, humorous, musician woman that plays cello for a living. Like the majority of people, Phillip regards Lina's being blind as a direct handicap and we witness mutual tensions which are resulted from prejudice during their relationship. However, the relationship between them deepens day by day. Phillip has enough experience to understand that he has been leading his life in such darkness. Love not only changes Phillip and Lina's lives like a fairy stick in the film called *Ganz nah bei Dir*, but also touches the eyes of the audience very softly and turns out to be an invitation which promises that everybody has the chance to change his/her life in a better way. Although the scenario of the film seems to be set up on a naive love story, it gives opportunity to question todays' German society, capitalism and the system. In order to look at the world with renewed eyes, *Ganz nah Bei Dir* would be a good choice.

Almut Getto
Kandel/Pfalz'da dünyaya geldi. Münih'te Siyaset Bilimi, İletişim ve Sosyoloji okuduktan sonra, birçok yerel ve ulusal medya kuruluşunda yazar ve gazeteci olarak çalışmaya başladı. 1995'te Köln'deki Medya Sanatları Akademisi'nde sinema ve televizyon eğitimi almaya başladı, *Spots & Stripes* filmiyle mezun oldu.

She was born in Kandel/Pfalz. After studies in Political Science, Communication Science and Sociology in Munich, she began working as a writer and journalist for various German public and private broadcasters. In 1995, she began studying Film & Television at the Academy of Media Arts KHM in Cologne, graduating with the film Spots & Stripes (1998/1999).

Filmleri/Filmography
Close to You (2009), Do Fish Do It? (2002), Spots & Stripes (1998)

SEKS OLMADAN BİR YILIM
MY YEAR WITHOUT SEX

AVUSTRALYA/AUSTRALIA, 2009, 35 mm, renkli/color, 96'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Sarah Watt
SENARYO/SCREENPLAY: Sarah Watt
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Graeme Wood
KURGU/EDITING: Denise Haratzis
OYUNCULAR/CAST: Sacha Horler, Matt Day, Jonathan Segat, Portia Bradley, Roy Davies
YAPIMCI/PRODUCER: Bridget Ikin
ÖDÜLLER/AWARDS:
Avustralyalı Yönetmenler Birliği "Grass Ödülü"/*Australian Directors Guild "Grass Award"*, **2009**

Anglo-Avustralyalı bir coğrafyada yaşayan insanların yaşamlarını resmetse de *Seks Olmadan Bir Yılım*, tüketim toplumu, hayatın anlamı ve sağlık sistemini sorgulayan bir film. Sarah Watt, Melbourne'ün mahallelerinde yaşayan iki çocuklu Ross ve Natalie'nin işlerini kaybetme korkusu ve hayat pahalılığıyla baş edebilme endişelerini pembe dizi klişelerine yaslanmadan kotarabilmiş. Natalie'nin beynindeki bir rahatsızlıktan dolayı bir daha kocasıyla sevişemeyecek olmasıyla başlayan sorunlar zincirine karşı ailenin kenetlenip zorlukların üstesinden gelmekten başka çaresi kalmaz. Film gücünü büyük sorunlardan ziyade sıradan insanların günlük meselelerine odaklanmasından alıyor. Filmde, aile üyelerinin çevrelerindeki tüm dertlerden azade birbirlerine anlayışla yaklaşmalarının onları bir arada tuttuğu ve asıl bunun önemli olduğu, öğretici olma tehlikesine düşmeden kara komedi tarzında anlatılıyor. Yönetmen Sarah Watt, filmin her bir sahnesinin hayatın değerinin sorgulanmasıyla ilişkili yaratıldığını ve sahneleri tıpkı yaşamda olduğu gibi süslemeden göstererek seyirciye karşı mümkün olduğunca dürüst olmaya çalıştığını belirtiyor.

Ebru İşeri Erdoğan

Although it depicts the lives of people living in Anglo-Australian geography, *My Year Without Sex* deals with some universal concerns such as the meaning of life, consumerism and questioning of health system. Director Sarah Watt describes the life of a Melbourne couple with two children, Natalie and Ross, , who fear losing their jobs and anxiously try to cope with the high cost of living. Their problemmatic period starts when Natalie has a brain disease and she probably cannot have sex with her husband. The family does not have another choice but to overcome the harsh realities. The film draws its power from its focus on the daily issues of the ordinary people. Family members are free from all the problems which surround them and they approach to one another in empathy. That which makes them stay together is the most important issue in the movie. The director achieves it without applying didactic techniques and prefers to narrate her story in a black humouristic style. Sarah Watt states that each scene of the movie is related to the questioning the value of life and she attempts to depict the scenes as they happen in real life without decorating them.

Sarah Watt
Senaryo yazarı, yönetmen ve canlandırmacı. İlk filmi *Look Both Ways* 30'dan fazla ülkede film festivallerine davet edildi. Cannes Film Festivali'nin Uluslararası Eleştirmenler Birliğinin Özel Gösterim programında yer aldı. Toronto'da Keşif Ödülü, AFI Ödüllerinde En İyi Film, Brisbane'de FIPRESCI Ödülü, Rotterdam'da eleştirmenlerin en iyi film ödülünü aldı.

She is a writer, director and animator whose first feature film Look Both Ways premiered at the Adelaide Film Festival in 2005 and was invited to screen in more than 30 film festivals around the world. It was invited to New Films/New Directors in New York and received a Special Screening at International Critics' Week in Cannes. Among the film's many acknowledgements were the Discovery Award at the Toronto; Best Film at the AFI Awards; the FIPRESCI Award at the Brisbane; and Critics' Awards at the Rotterdam.

Filmleri/Filmography
Calypso (2009), My Year Without Sex (2009), Look Both Ways (2005), Local Dive (2001), Living with Happiness (2001), Derwent Envy (1998), Small Treasures (1995), THE WEB series 1&2 (1993/4)

YUVA
HOME

İSVİÇRE-FRANSA-BELÇİKA/SWITZERLAND-FRANCE-BELGIUM, 2008, 35 mm, renkli/color, 95'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ursula Meier
SENARYO/SCREENPLAY: Ursula Meier, Antoine Jaccoud, Raphaëlle Valbrune, Gilles Taurand, Olivier Lorelle
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Agnés Godard
KURGU/EDITING: Susana Rossberg, Francoise Gedigier, Nelly Quettier
OYUNCULAR/CAST: Isabelle Huppert, Olivier Gourmet, Adélaïde Leroux
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Elena Tati, Denis Freyd, Denis Delcampe, Thierry Spicher
YAPIM/PRODUCTION CO.: Box Productions, Need Productions, Archipel 35
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Memento FIlms International
TÜRKİYE HAKLARI/TURKISH RIGHTS: Barbar Film
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Lumiere Ödülleri "Teknik Başarı Ödülü" (Agnès Godard)/*Lumiere Awards "Best Technical Achievement", 2009*
Mar del Plata Film Festivali "En İyi Kadın Oyuncu" (Isabelle Huppert), "Arjantin Görüntü Yönetmenleri Birliği Ödülü"/*Mar del Plata Film Festival "Best Actress", "ADF Cinematography Award", 2008*
İsveç Film Ödülü "En İyi Film", "En İyi Senaryo", "Umut Vadeden Oyuncu" (Kacey Mottet Klein)/*Swiss Film Prize "Best Film"; "Best Screenplay"; "Best Emerging Actor or Actress", 2009*

Ursula Meier, *Yuva* filminde yol ve yuva tanımlarını yapıbozuma uğratıp, sinemada alışılmış kullanımlarının dışına taşımayı başarıyor. Aslında filmde karakterler yola çıkmıyor, bu sefer yol onlara geliyor. Yuva ise bilindik görüntüsünden ayrı bir yeri işaret ediyor. Martha ve Michel üç çocuğuyla beraber on yıldır tamamlanamayan bir çevre yolunun kıyısında yer alan evlerinde, şehrin gürültü ve patırtısından uzakta, huzur içinde yaşamaktadır. Bir gece hiç haber vermeden gelen yol yapım işçileri çevre yolunu bitirme çalışmalarına başlar. Bunun sonucunda medeniyetten yalıtılmış bir biçimde hayatlarını sürdüren aile fertleri arasında bir gerilim hattının oluştuğuna tanık oluruz. Şehirlerin kabusu olan kirlilik ve gürültü sonucu Martha uyku uyuyamaz hale gelir ve ortanca kız Marion hava kirliliği konusunda obsessif eğilimler göstermeye başlar. Yaşam alanları ve düzenleri konusunda taviz vermeye hiç niyeti olamayan ailenin her bir bireyi 'yuva'larını korumak için kendi çarelerini üretmeye hazırdır. Fransız sinemasının en önemli kadın görüntü yönetmenlerinden Cesar ödüllü Agnes Godard'ın klostrofobik sahnelere uygun bir biçimde planladığı kamera kullanımı ile de dikkat çeken film, aile bireylerinin ve seyircinin 'yuva'nın koruyucu ve bir arada tutucu yanını tekrar gözden geçirmesine vesile oluyor.

Ebru İşeri Erdoğan

Ursula Meier deconstructs the concepts of 'home' and 'road' in her film *Home* and manages to carry these themese beyond their usual meanings. Her characters, in fact do not set out on a highway. On the contrary, the road comes to them. Home emphasizes a a new space compared to its usual presence. Martha and Michel live in a house on the edge of a freeway that has not been completed for ten years. They live there peacefully far away from the cities' fuss and pollution. All of a sudden, one night construction workers appear without warning and begin to finish the highway. That creates a line of tension among the family members who live in an isolated way from civilization. The pollution and fuss, in other words the cancers of the city, cause Martha's insomnia. Moreover, the second daughter Marion becomes obsessive about the air pollution. Each member of the family does not intend to make a concession about their lifestyle and living quarter. Conversely, they are ready to overcome their difficulties in order to save their home. Agnes Godard, who has multiple Ceasar awards and is one of the most prominent cinematographers in France, uses her camera to frame claustrophobic scenes. The film convinces us to reevaluate the concept of home's being protective and concurrent at the same time.

Ursula Meier
1971'de Fransa'da dünyaya geldi. 1990-1994 arasında Belçika'da Sanat Enstitüsü'nde film yapımcılığı eğitimi aldı. *Great Distinction* filmiyle mezun oldu. Kurmaca ve belgesel türlerini harmanladığı filmler de çekti.

Born in 1971. Between 1990-1994 she studied film-making at the Institut des Arts de Diffusion in Belgium, graduating with Great Distinction. She shot films which blends feature and documentary.

Filmleri/Filmography
Strong Shoulders (2002), *Autour de Pinget* (2000)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

ALTIN KIZLAR

GOLDEN GIRLS

BEYAZ NSAN
WHITE MATERIAL

FRANSA/FRANCE, 2009, 35 mm, renkli/color, 100'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Claire Denis
SENARYO/SCREENPLAY: Claire Denis, Marie Ndiaye
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Yves Cape
KURGU/EDITING: Guy Lecorne
MÜZ K/MUSIC: tindersticks (Stuart A. STAPLES)
OYUNCULAR/CAST: Isabelle Huppert, Isaach De Bankolé, Christophe Lambert, Nicolas Duvauchelle, William Nadylam
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Why Not Productions, France 3 Cinéma, Wild Bunch
YAPIM/PRODUCTION CO.: Why Not Productions, France 3 Cinéma, Wild Bunch
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Wild Bunch

Claire Denis'nin bu filminde konu edinilen 'beyaz insan' hiç de matah bir şey olmayan sömürgeci insan; karı, koca ve genç oğullarından oluşan kahve plantasyonu sahibi bir aile. Ama Denis sömürgeciliği, onunla ilintili başka şeyler bağlamında görmek, 'beden'den okumak, diğer filmlerinde de olduğu gibi dişi ve erkek enerjilerin olayları nasıl ilerlettiğini, kımıldattığını anlamak istiyor asıl. Sömürgeciliği de mümkün kılan Batı medeniyetinin dağları düz etme dürtüsünün, oluru olmaz etme gücünün, tek bir kelimeyle 'girişimcilik'in bedensel kökenlerini yerli yerine koymakla ilgileniyor. Bulundukları Afrika ülkesi sakinlerinin 'kesinlikle içmeyeceğimiz bir kahve' dedikleri bir mal üreten bu ailede girişimin dinamosu zayıf Baba değil, tuttuğunu koparan Anne. Ama annenin de bir Aşil topuğu (ki bu bile erkekçe bir tanım aslında) var; Oğul. Oğul, yanlış yerde faaliyet gösteren bir dandy, sarışınlığıyla ortalığı aydınlatan serkeş bir velet, teninin bu coğrafyada saçtığı tekinsiz ışığa inanacak olursak belki de 'beyaz insan'ın ta kendisi. Denis, bilindiği gibi, erkeğe özgü sayılan faaliyet alanlarında kıvrılıp bükülen erkek bedeninin narsisizmiyle yakından ilgilidir (*Chocolate, Beau Travail*). Ama 'Beyaz nsan'da felakete yol açan ne erkeksi bir enerjiyle donanmış Anne ne de dişil bir narsisizm tribindeki Oğul tek başlarına. Felakete yol açan bu ikisi arasındaki 'Batılı' bir kombinasyon daha çok- Oğul'a hayran Anne. Batı medeniyetinin gövdesini oluşturan kimi anlatılarda, söylencelerde, tragedyalarda hem bir cazibe unsuru hem de bir yasak olarak duraduran ilişki; Oedipus ve anası, Phaedra ve oğlu... Başka bir Fransız'ın, Michel Foucault'nun dikkatimizi çektiği şey, yani Batı medeniyetinin bedenle ilgili birtakım düzenleme ve yasakların sistemleştirilmesi olarak da okunur olabilmesi keyfiyeti, 'Beyaz nsan'da 'ensestgil durum' çerçevesinde ele alınıyor. Denis'nin filmini Merryl Streep'li bir Afrika ve plantasyon romantizminden ötelere taşıyan ve gerçekten ilginç yapan da bu. Film, bir yandan Batı kültürünün tabu saydığı 'ayıp' bir şeye vurgu yapıyor, ama aynı 'şey'in çok daha büyük bir ayıbın, sömürgeciliğin kökeninde yuvalanmış olabileceğini de düşündürüyor bize. Batılı insanın, 'beyaz malzeme'nin süblime edip girişimciliğe, fatihliğe dönüştürdüğü bir sürü 'şey'den, bir sürü içsel kargaşadan sadece birisi.

Fatih Özgüven

The white material handled in Claire Denis' film *White Material*, is embodied as a colonialist family consisting of a wife, husband and their adolescent son and their coffee plantation. That white material is not demonstrated as an amazing thing in the movie. However, Denis actually intends to approach colonialism through its relations with other contexts, such as analysis of colonialism through 'body study'. She also seeks ways to show how male and female energies enhance and heat up the affairs. Denis is concerned with subversiveness, Western civilization's will to make anything possible and colonialism's desires for power. In short, her main concern is to expose the corporal basis of entrepreneurship. The family produces a kind of a coffee for the inhabitants of the African countries which is indeed impossible to consume. Here, the hot shot of the enterprise is not the father, but the hardshell mother. She has an Achilles heel (which is indeed a masculine definition), too; her son. The son is a dandy who exists in a wrong place. He is a fractious kid whose blondness is shined all through the places he has been to. He might be regarded the 'white material' himself if we believe in his radiant skin which sparkles in that geography. Denis is well known for dealing closely with the male bodies' narcissism. (*Chocolate, Beau Travail*). Nevertheless, the main reason for disaster is not only the mother who is endowed with male energy but also the son who has a female narcissism. The main reason literally, is the 'Occidental' affiliation between the son and the mother who adores her son. This is a kind of affiliation constantly portrayed as an object of desire in some narrations, myths, tragedies that compose the body of occidental civilization such as Oedipus and his mother and Phaedra and her son. There appears a different concern, which is pointed by another Frenchman Michel Foucault, that is an arbitrariness of classification of regulations and inhibitions related to occidental civilization's body concept. Besides, that arbitrariness is handled within the frame of 'incestuous relationship'. That differs Denis' movie from another movie in which Merly Streep acts and African plantation romanticism is reflected. That distinctive standpoint makes *White Material* much more curious. The movie, on one hand stresses a 'shame' that is accepted as a taboo by occidental cultures, on the other hand it makes us think that the shame or taboo is in fact deeply rooted in the concept of colonialism.

Claire Denis

1948'de Paris'te dünyaya geldi. Filmlerinde ulusaşırı çerçevede insanlık durumları ve aile sorunlarını ele almasıyla tanındı. Fransız Film Okulu IDHEC'i bitirdikten sonra Jacques Rivette, Costa Gavras, Jim Jarmusch ve Wim Wenders'in filmlerinde asistanlık yaptı. Sömürgecilik konusunu işlediği ilk filmi *Çikolata* ona uluslararası ün sağladı. Halen sviçre Saas-Fee'deki Avrupa Okulunda Kültürel Antropoloji Çalışması Olarak Sinema dersini veriyor.

Claire Denis (born April 21, 1948) is a Paris-based filmmaker internationally known for her investigation of the human condition with its cross-cultural tensions and family troubles. Denis was born in Paris, France. She is a graduate of IDHEC, the French Film School, and served as assistant to Jacques Rivette, Costa-Gavras, Jim Jarmusch, Wim Wenders. Her debut feature film Chocolat (1988), a meditation on colonialism, won her critical acclaim. Claire Denis teaches Cinema as Cultural Anthropology at the European Graduate School in Saas-Fee, Switzerland.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography

35 Shots Of Rum (2008), Vers Mathilde (2005), Friday Night (2002), Trouble Every Day (2001), Good Work (1999), Nenette and Boni (1996), I Can't Sleep (1993), Keep It For Yourself (1991), Man No Run (1988), Chocolat (1987)

PARLAK YILDIZ
BRIGHT STAR

NG LTERE-AVUSTRALYA-FRANSA/UK-AUSTRALIA-FRANCE, 2009, 35 mm, renkli/color, 119'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Jane Campion
SENARYO/SCREENPLAY: Jane Campion
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Greig Fraser
KURGU/EDITING: Alexandre de Franceschi
MÜZ K/MUSIC: Mark Bradshaw
OYUNCULAR/CAST: Abbie Cornish, Ben Whishaw, Kerry Fox, Paul Schneider, Edie Martin
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Jan Chapman, Caroline Hewitt, Mark L. Rosen
YAPIM/PRODUCTION CO.: Pathe Pictures International
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Pathe Pictures International
TÜRK YE HAKLARI/TURKISH RIGHTS: Tiglon letişim Sistemleri Elektronik San. ve Tic. A.Ş
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Ulusal Film Eleştirmenleri Birliği Ödülleri, ABD "En yi Yardımcı Erkek Oyuncu" (Paul Schneider)/National Society of Film Critics Awards, USA "Best Supporting Actor", **2010**
ngiliz Bağımsız Film Ödülleri "En yi Teknik Başarı"(Greig Fraser)/British Independent Film Awards "Best Technical Achievement", **2009**

Jane Campion'ın son filmi *Parlak Yıldız*, adını filmin kahramanı olan ünlü ngiliz şair John Keats'in şiirinden alıyor. Keats bu şiiri sevgilisi Fanny Brawne için yazmış. "Parlak Yıldız" şiirinde Keats, bir aşığın çelişkili arzularını dile getiriyor. Şair, gökyüzünde hiç değişmeyen bir yıldız olmak istiyor ama yıldız gibi yalnız olmak istemiyor. Bir yandan sonsuz hayatı isterken, diğer yandan aşkın verdiği zevk anında ölmeyi arzu ediyor. *Parlak Yıldız*, aşkı en saf, en duru haliyle anlatan ve aşka özlem duyuran bir film. Jane Campion, Keats'in portresini Fanny Brawne'ın gözüyle yeniden çiziyor. Aşırı hassas olan Keats'in sağlığının bozulmasından korkan dostları Fanny ile ilişkisine karşı çıkıyorlar. Fanny'nin ailesi de meteliksiz Keats'i bir koca adayı olarak görmüyor. Campion, Keats'e olduğu gibi Fanny'ye de sevecenlikle yaklaşıyor. Fanny'nin dikiş dikip nakış işlemesini, Keats'in şiir yazması gibi sanatlı bir uğraş olarak değerlendiriyor. Keats duygu ve düşüncelerini şiirle ifade ederken, Fanny de kumaştan, iğne, iplikle yeni bir şeyler üreterek kendini ifade ediyor. Campion sıradan kadının yaşama sanatının da şairin söz sanatı kadar değerli ve saygın olduğunu vurguluyor. Yönetmen, filmin feminist bakış açısını yalın bir biçimde vermeyi yeğlemiş. Fanny burada en az Keats kadar önemli bir karakterdir ama tarihe mal olacak büyük işler yapmamış, şiir veya başka bir eser yazmamıştır. Campion, Fanny'i, Keats'in şiirlerini anlayan, hatta onları düzelten perde arkasındaki kadın kahraman olarak göstermiyor. Gerçekte olduğu gibi sadeliğiyle ve masumiyetiyle değerli buluyor onu. Keats'in arkadaşlarının şiirle uğraşmayı bir ayrıcalık olarak gören elitist tavrına karşı Fanny'nin masum bilgisizliğinin yanında duruyor. Campion, güzelliğe ve şiire olan aşkını film diliyle ifade ediyor. Unutulmaz güzellikteki görüntüleriyle şiirle sinemayı buluşturan, yüreğe dokunan, hüzünlü ve zarif bir film. Eşsiz bir nakış ve benzersiz bir şiir gibi işlenmiş, özenle, incelikle, aşkla dokunmuş böyle bir filmi ancak Jane Campion gibi duyguyla düşünceyi birleştirebilen bir auteur çekebilirdi.

Şükran Yücel

Jane Campion's latest film *Bright Star*, takes it's name from a poem by English poet John Keats, who plays as the main character of the film. Keats wrote that poem for his lover Fenny Brawne. In the poem "Bright Star", Keats expresses the conflicting desires of a lover. The poet wants to be a star in the sky which never changes. However, he does not want to be alone like a star in the sky. On the one hand, he wants an eternal life but on the other he is willing to die while he enjoys the pleasure of love. Bright Star is a film that describes how pure love makes people yearn for love. Jane Campion redraws the portrait of Keats through the eyes of Fenny Brawne. Keats' friends are afraid of his health might deteriorate because of his extreme sensitivity and they are against Keats' relationship with Fenny. Fenny's family does not regard Keats, who is penniless, as a husband. Campion approaches to Fenny as compassionately as Keats. She appreciates Fenny's sewing and embroidering as artistic occupations like Keats' works of poetry. While Keats expresses his feelings and thoughts through his poetry, Fenny expresses her inner world by creating something new with needle and thread. Campion emphasizes that an ordinary woman's art of living is as valuable and honorable as a poet's work of art. The director prefers to give the feminist perspective of the film in a simple way. Fenny is as an important a character as Keats but she does not do great things like write poetry or do works that would record her in history. Campion does not show Fenny as a heroine behind the scenes who understands Keats' poets even corrects them. In fact, Campion finds her work as valuable because of her real simplicity and innocence She supports Fanny's naive ignorance against the elitist attitude of Keats' friends who assume writing poetry as a privileged work. In "Bright Star", Campion expresses her love of beauty and poetry through the film language. This is a film with unforgettable images of beauty and it combines poetry and cinema that touches the heart. The film is sad and elegant besides. A movie can be made like a unique embroidery and processed as a unique poetry. A movie made as carefully and delicately as love is woven. could only be shot by Jane Campion, who can combines idea and emotion skilfully.

Jane Campion
1954'te Yeni Zelanda'da dünyaya geldi. Ülkesinin adını dünyada en çok duyurmuş ve uluslararası ödüllere değer bulunmuş film yapımcısı ve senaryo yazılarındandır. Oscar Ödülleri'nde En yi Yönetmen Ödülü'ne aday olmuş az sayıdaki yönetmenden de biridir. İlk kısa filmi olan 1982 tarihli Peel, 1986'da Cannes Film Festivali'nde En yi Kısa Film Ödülü aldı. *Passionless Moments* ve *Girls Own Story* kısa filmlerine de ödüller yağdı.
Jane Campion who was born in 30 April 1954, Wellington/New Zealand is a worldwide famous film maker and screenwriter. She is one of the most internationally successful New Zealand directors who had been awarded with many international cinema awards and besides that Campion is one of few numbers of women that ever nominated for the Academy Award for Best Director. Her first short film, Peel (1982) won the Short Film Palme d'Or at the 1986 Cannes Film Festival, and other awards followed for the shorts Passionless Moments and Girls Own Story.

Filmleri/Filmography:
The Water Diary (2006), In the Cut (2003), Holy Smoke (1999), The Portrait of a Lady (1996), The Piano (1993), An Angel at My Table (1990), Sweetie (1989), After Hours (1984), A Girl's Own Story (1984), Passionless Moments (1983), An Exercise in Discipline - Peel (1982)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

RETROSPEKT F:
RETROSPECTIVE:
SIGNE BAUMANE

SIGNE BAUMANE

Letonyalı canlandırma ustası Signe Baumane 1964'te dünyaya geldi. Çocukluğu çoğunlukla eski Sovyetler Birliği'nin doğu ucundaki Sakhalin adasında geçti. 1987'de ilk çocuğunu dünyaya getirdi. ki yıl sonra da, psikoloji öğrenimi gördüğü Moskova Üniversitesi'nden mezun oldu.

Litvanya'nın başkenti Riga'daki Dauka Canlandırma Stüdyosu'nda çalışmaya başladığında takvimler 1989'u gösteriyordu. Burada çizer ve canlandırmacı olarak birçok iş yaptı, yerel televizyonlar için çok sayıda reklam filmi çekti. 1991'de, metin yazarı ve yönetmen olarak ilk filmini yaptı. *Cadı ve nek* adlı bu film sadece iki dakika sürüyordu. Aynı yıl Moskova'ya taşındı. Bir yıl kaldığı bu kentte, *Kırmızı Başlıklı Kız*'la birlikte Fred Solianov'un çocuklar için yazdığı şiir kitabı *Yaldızlı Gergedan*'ın (The Gilded Rhino) çizimlerini yaptı. Ertesi yıl, hem yazıp hem resimlediği *Kaplanlar Kitabı* (The Book of Tigers), Moskova Yayın Şirketi tarafından basıldı.

Signe Baumane 1993'te Riga'ya döner dönmez *Küçük Pabuçlar* adlı filmi üzerinde çalışmaya başladı. Bu filmiyle 1995 yılında Beyaz Rusya'nın Minsk kentinde düzenlenen Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nde büyük ödülü kazandı. O yıl 'Krumu Ezis Kukla Tiyatrosu'nda da çalıştı Baumane, kukla ve kostüm tasarladı. Kitap, tiyatro derken belki biraz uzak kaldığını düşündüğü filmlerine, daha genç bir yaşta kaleme aldığı kitabından uyarladığı *Altın Kaplan*'la (The Gold of the Tigers) üçüncüsünü ekledi. Filmin yapımı 1995'te tamamlandı. O yıl yine bir kitap için çizim masasının başına geçti Baumane; Finlandiya'da yayımlanan, Stefan Randstrom'un *Melekler Neden Motosiklete Binmez?* (Why Angels Drive Scooters?) adlı kitabının illüstrasyonlarını yaptı.

O yılın eylülünde New York'a gitti. Çok geçmeden Bill Plympton'un *Garip Biriyle Evlendim* (I Married a Strange Person) adlı uzun canlandırma filminde yapımcı, renk tasarımcısı ve ressam olarak çalışmaya başladı. Yönetmenin birçok başka filminde (Seks ve Şiddet/*Sex and Violence*-1997, Bir Ağacın İginç Yaşamı/*The Exciting Life of a Tree*-1998, Daha Çok Seks ve Şiddet/*More Sex and Violence*-1998 gibi) görev aldıktan sonra, 2000 yılında yine bir Plympton filmi olan *Mutant Yaratıklar*'ın (Mutant Aliens) yapımcılığını üstlendi.

Kasım 1998'de ABD'de yaptığı ilk film olan *Aşk Hikayesi* (Love Story) tüm dünyada 20'den fazla festivalde gösterildi ve birçok ödül almış, Borges'in bir şiirinin görsel yorumu olarak tanımlanabilecek kısa anime filmi *Korkulan* (The Threatened One) da Baumane'a çok sayıda ödül getirmişti. 2000 yılının büyük bir bölümünü, Josh Rechnitz ile birlikte 10 dakikalık tutku dolu bir canlandırma olan *Natasha* (Natasha) için çalışarak geçirdi. Ardından, ünlü Rus ressam Sitnikov hakkında yapılmış bir belgeselin canlandırma bölümlerini hazırladı. 2002'de *Lanet Olası Beş Masal* (Five Fucking Fables) adlı kısa filmini tamamladı. Letonya'ya döndü, Film Merkezi Vakfı ve Kültür Başkenti fonundan aldığı destekle on dakikalık *Kadın* (Woman) adlı filmini tamamladı; film, prömiyerini 21. Letonya Film Festivali'nde yaptı. Letonya'nın önde gelen belgeselcilerinden Dzintra Geka o yıl Signe Baumane üzerine bir belgesel yaptı.

Pek çok bağımsız canlandırma filme imza atan ve çocuk kitaplarına illüstrasyonlar çizen Signe Baumane, deneyimlerini 2000-2002 yılları arasında Pratt Institute'da ders verdiği genç canlandırmacılara da aktardı ve böylece ülkesinde bu türün gelişmesine katkıda bulundu.

Uçan Süpürge bu yıl Baumane'ın en sevilen filmlerini festival seyircisiyle buluşturuyor.

Signe Baumane was born in 1964 in Auce, Latvia, and grew up mostly in Tukums, Latvia, and Shakalin Island in the Soviet Union's Far East. Her son Haralds was born in 1987. She graduated from Moscow University in 1989 with a B.A. in Philosophy. In 1989 she started work at Dauka Animation Studio in Riga as an animator and cel painter. She also designed and directed several animated commercials for local TV. In 1991 she made her debut as scriptwriter, director, and artist with a two-minute animated film, *The Witch and the Cow.*

From 1991 to 1992 she lived in Moscow, and there illustrated two books, Little Red Riding Hood, and a book of poetry for children by Fred Solianov, *The Gilded Rhino.* Later in 1993 the Moscow Publishing Company, Album, published a book of which she was both author and illustrator, *The Book of the Tigers (Kniga Tigrov).*

In 1993 she returned to Riga to work on her next film, *Tiny Shoes,* which was completed in that year and would go on to take the Grand Prix at the International Women's Film Festival in Minsk, 1995.

In 1993 she also worked for the puppet theater, Krumu Ezis, Riga, on the production of *Sausage Water,* designing puppets, costumes, and sets. In 1994 she began work on her third film, *The Gold of the Tigers,* based on the story of her earlier book. Production of the film was completed in 1995. In 1995 she illustrated the book, *Why Angels Drive Scooters,* by Stefan Randstrom, published in that year by Litorale Publishers, Helsinki.

In September of 1995 she moved to New York City where, in January 1996, she started work as production manager, color stylist, and cel painter for Bill Plympton's animated feature *I Married a Strange Person.* The film was completed in the spring of 1997. She subsequently worked on several other Bill Plympton short films: *Sex and Violence* (1997), *The Exciting Life of a Tree* (1998), *More Sex and Violence* (1998), an MTV pilot *Helter Shelter* (1998), *Surprise Cinema* (1999), and *Eat* (2001) and took over production of Bill's newest feature animation *Mutant Aliens* in the summer of 2000. The film was completed later that year.

In November 1998 she completed her fourth animated film, her first made in America, *Love Story,* which went to more than 20 film festivals around the world, and received several awards. In 1999 she finished another film *The Threatened One,* an animated short and her personal interpretation of a poem by Jorge Luis Borges, part of an international film project featuring visual interpretations of poetry. The film was awarded in several film festivals.

In, 2000 She spent most of the year working with partner Josh Rechnitz on an ambitious 10 minute animated piece *Natasha.* It was completed in early 2001 and successfully hit the film festival circuit. In 2001 she started work on animated pieces for a documentary film about the noted Russian artist Sitnikov by Andrei Zagdanski which was finished in the Spring of 2002.

In early 2002 she completed the animated short *Five Fucking Fables.* Shortly afterward, she returned to Latvia, where she was given grants by the Film Center Foundation and Culture Capital to make a ten-minute film. The film, *Woman,* premiered on September 21st in the Latvian Film Festival Arsenals. The same year, her documentary portrait *Signe and* was shot by the recognized Latvian documentary filmmaker Dzintra Geka. *Dentist,* her latest film, was created during 2003 and 2004, while she was also working on Bill Plymptn's feature *Hair High* as a cel painter and camera assistant. *Five Infomercials for Dentists,* a parody based on the same characters of dentist and patient, accompanied *Dentist* for festival submissions in early 2005. From 2000 to 2002 she taught animation at Pratt Institute.

AŞK H KAYES
LOVE STORY
ABD/USA, 1998, 35 mm, renkli/color, 3'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
MÜZ K/MUSIC: David Rovin
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Montevideo Film Festivali "Birincilik Ödülü"/*Montevideo Film Festival "First Award"*, **1999**
Long Island Film Festivali "En yi Kısa"/*Long Island Film Festival "Best Short"*, **1999**
Worldfest-Houston Film Festivali "Bronz Ödülü"/*Worldfest-Houston Film Festival "Bronze Award"*, **1999**

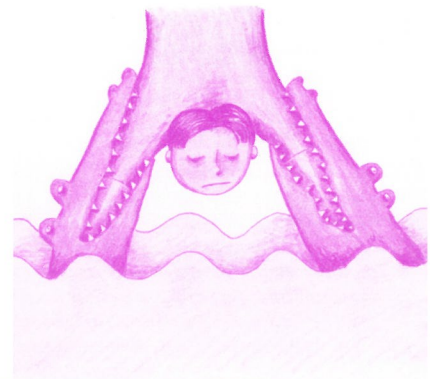

Aşk, ayrılık ve cinsellik üzerine bir kısa film. A story about the separation of love and sex.

CADI VE NEK
RAGANA UN GOVS
THE WITCH AND THE COW
LETONYA/LATVIA, 1991, betacam, renkli/color, 2'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films

Küçük cadı, inek sağmaya çalışırken işler kontrolden çıkıverir. A tiny witch tries to milk an immense cow. Things get out of control.

DOĞUM
BIRTH

ABD- TALYA/USA-ITALY, 2009, betacam, renkli/color, 12'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
MÜZ K/MUSIC: Douglas Mullins
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
BeFilm - Underground Filmler Festivali "Mansiyon"/*BeFilm - The Underground Film Festival "Honorable Mention"*, **2009**
Open Cinema Kısa ve Canlandırma Filmler Festivali "Jüri Özel Ödülü"/*Open Cinema S&A Film Festival "Special Jury Mention"*, **2009**
Fredrikstad Filmler Festivali "Özel Mansiyon"/*Fredrikstad Festival "Special Mention"*, **2009**

17 yaşındaki Amina hamiledir ve doğumdan çok korkmaktadır. Kendini avutmak için gittiği yaşlı kadınların anlattıkları hikayeler Amina'nın korkularını daha da artar. .

A young woman (17) Amina is pregnant and afraid to give birth. For consolation and advise she goes to older women but their stories scare her even more.

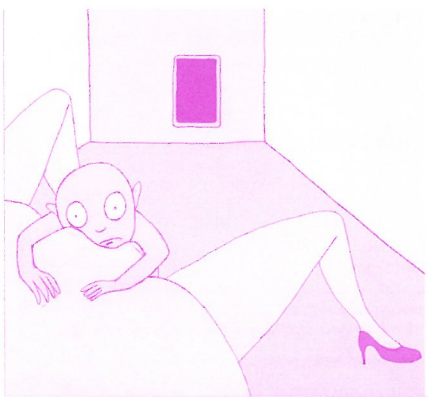

LK TUTKU: Ş MD VE SONSUZA DEK
THE VERY FIRST DESIRE: NOW AND FOREVER

ABD/USA, 2007, betacam, renkli/color, 1'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films

Ik arzunuzu hatırlıyor musunuz? Do you remember your first desire?

KÜÇÜK PABUÇLAR
KURPITES
TINY SHOES

LETONYA/LATVIA, 1993, betacam, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Janis Milberts
KURGU/EDITING: Signe Baumane
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Minsak Uluslararası Kadın Filmleri Festivali "Büyük Ödül"/*Minsk International Women's Film Festival "Grand Prix"*, 1995

Modern Freudcu bir peri masalı olan bu kısa film, genç bir kız, onun babası, prens ve ejderhayı konu alıyor.

A modern Freudian fairy tale about a girl, her father, a prince, and a dragon.

MEMEN N ZAFER
TEAT BEAT OF SEX

ABD- TALYA-LETONYA- SV ÇRE/USA-ITALY-LATVIA-SWITZERLAND, 2007, betacam, renkli/color, 30'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
MÜZ K/MUSIC: Andris Barons
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
BeFilm Underground Filmler Festivali " kincilik Ödülü (Canlandırma dalında)"/*BeFilm The Underground Film Festival "Second Place (in Animation category)"*, **2007**
Darryl's Hard Liquor and Porn Film Festivali "Fez d'Or Ödülü"/*"Darryl's Hard Liquor and Porn Film Festival "Fez d'Or Award"*, **2007**

Seksin Zaferi, ünlü bir kadının seksle ilgili en mahrem konulardaki gizli düşüncelerini ve sırlarını içtenlikle ifşa ettiği seminer/ders niteliğindeki 15 kısa filmden oluşuyor. Çok eğlenceli, çok şaşırtıcı!

Teat Beat of Sex is a movies composed of 15 short 'lectures' on sex given by a knowing woman who reveals her most secret thoughts on the most intimate matters. Very entertaining. Very informative. Quite shocking, in fact!

NATASHA
NATASHA

ABD/USA, 2001, 35 mm, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Signe Baumane
SENARYO/SCREENPLAY: Signe Baumane
CANLANDIRMA/ANIMATION: Signe Baumane
KURGU/EDITING: Signe Baumane
MÜZ K/MUSIC: Hank Bones
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Signe Baumane, Pierre Poire
YAPIM/PRODUCTION CO.: Signe Baumane
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Premium Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Caroline'nin Komedi Kulübü Eğlenceli Kısa Filmler Festivali " kincilik Ödülü"/*Caroline's Comedy Club Funny Shorts Festival "Second Place", 2002*

Hamile kalıp reddedilen ücretsiz ev işçisi bir kadının elektirik süpürgesine aşık olmasının hikayesi...

Conceived and rendered with partner Josh Rechnitz, a story about a neglected housewife who falls in love with a vacuum cleaner.

SIGNE VE...
SIGNE UND...
SIGNE AND...

LETONYA/LATVIA, 2003, betacam, renkli/color, 110'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Dzintra Geka
SENARYO/SCREENPLAY: Dzintra Geka
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Dzintra Geka
KURGU/EDITING: Armands Zvirbulis
YAPIMCI/PRODUCER: Dzintra Geka
YAPIM/PRODUCTION CO.:
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES:

Bu film yaratıcılık, cinsiyet ve ölümsüzlük üzerine, Letonyalı animasyon film yönetmeni Signe Baumane'la Letonya ve ABD'de çalışma şansı yakalamış bir grup insanla ilgili. Film, Baumane'nın portresini çizmeye çalışmaz; daha çok, yaratıcılık gerektiren işinin, özel hayattan ne kadar çok şey alabildiğini göstermeye niyetlidir..

This is a film about creativity, sex and immortality, about the accidentally fateful people who were encountered by the Latvian animation film director Signe Baumane in Latvia and the United States. Film is not attempt to make portrait of her - it is exploring the situation where creative career is consuming so much of personal life

Dzintra Geka
1979'da Saint Petersburg Devlet Tiyatro, Müzik ve Sinema Enstitüsü'nden sinema filmi yönetmeni olarak mezun oldu. 1970-1980 arasında Riga Ulusal Film Komitesi'nde yönetmen asistanı ve editör olarak çalıştı. 1980-1992 yılları arasında Telefilma Film Stüdyosu'nda yönetmenliğe başladı, ardından pek çok film yapım şirketinde çalıştı.

1979–graduated from the State Theatre, Music and Film Institute in St. Petersburg as director of motion picture and TV production. 1970–1980 Assistant director and editor in Riga National Film Board of Latvia. 1980–1992 Director in Telefilma Film Studio. Since 1992, director for various movie production companies.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
Agapitova and the Rescued Ones (2009), ...and Igarka, Hope and Butterfly (2008), 600 storys (2007), Greetings from Siberia (2005), Siberian Diaries I - IV (2002-2003), The Children of Siberia (2001), Eduard Tisse (1996), And We (1991), Pits Andersons (1989), Brothers Under The Sun (1988), A Play With The Wind (1984), Olga Pirag's Singing (1982)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

MADE IN EUROPE

MADE IN EUROPE

EVLAT ED NME
ÖRÖKBEFOGADÁS
ADOPTION

YÖNETMEN/DIRECTOR: Márta Mészáros
SENARYO/SCREENPLAY: Márta Mészáros, Gyula Hernádi, Ferenc Grunwalsky
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Lajos Koltai, Márta Mészáros
KURGU/EDITING: Éva Kármentõ
MÜZ K/MUSIC: György Kovács
OYUNCULAR/CAST: Katalin Berek, Gyöngyvér Vigh, Péter Fried, László Szabó
YAPIM/PRODUCTION CO.: Hungarofilm
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Hunnia Filmstúdió
ÖDÜLLER/AWARDS:
Berlin Uluslararası Film Festivali "Altın Ayı Ödülü", "C.I.D.A.L.C. Ödülü", "Otto Dibelius Film Ödülü", "OCIC Ödülü"/Berlin International Film Festival "Golden Berlin Bear", "C.I.D.A.L.C. Award", "Otto Dibelius Film Award", "OCIC Award", **1975**

Márta Mészáros'ın ilk filmlerden biri olan, Berlin Film Festivali'nden ödüllü *Evlat Edinme*, 42 yaşındaki fabrika işçisi Kata Csontosné'nin oldukça durgun ve heyecansız geçen hayatını anlatıyor. Sürekli meşgul olduğunu söyleyip onu ihmal eden evli bir adamla ilişkisi olan Kata, bu birlikteliğin hiçbir zaman evliliğe dönüşmeyeceğini biliyordur. Yaşı ilerlemekte ve sevgilisine bir çocuk sahibi olma isteğini sürekli ifade ettiği halde sonuç alamamaktadır. Dolayısıyla bu isteğini kendisi yerine getirip bir çocuğu tek başına büyütebileceğini herkese göstermeye karar verir. Yetimhanede kalan büyüme çağındaki bir kız çocukla arkadaşlık ederek annelik duygularını tatmin etmeye başlar. Bu arkadaşlık ilerledikçe Kata kendini kapattığı kozasından çıkmaya ve günlük klişelerden uzaklaşmaya başlar. Başka birinin mutluluğu için mücadele etmeye ve nerdeyse 'kahramanca' tek başına çocuk büyütmek için evlat edinmeye cesareti vardır artık. Márta Mészáros, içinde yaşadığı toplumun gerçekçi bir tasviri olmasına dikkat ettiği bu filmiyle Macar sinema sanatının en kalburüstü yapımlarından birine imza atıyor. Yönetmen, kadınlar arasındaki, güç ve çıkar temelli olmayan, agresif ve tatminsiz erkek dünyasından uzak, sessiz dayanışmalar ve sözsüz anlaşmalar üzerine kurulu ilişkilere odaklanıyor. Bu ustaca hazırlanmış duyarlı filme gücünü kazandıran özelliklerden biri de başroldeki Katalin Berek'in dikkate değer oyunculuğu.

The triumphant winner of the Berlin Film Festival, one of the first films by Márta Mészáros. The 42-year-old Kata Csontosné leads a dull and passionless existence as a factory worker. She spends her spare time with a married man, who's always in a hurry. She realises that the affair will never turn into marriage. Kata is growing old, but she is unable to convince her lover to have a baby, although she's ready to bring it up alone, against everybody's wishes. She somehow compensates unsatisfied maternal feelings by making friends with a teenage girl from an orphanage. This friendship makes Kata flourish, liberates her from the cocoon of everyday rituals. The woman fights for someone else's happiness and finds courage for an almost heroic deed - adoption and lonely motherhood. Márta Mészáros made this crude film with great care paid to the realistic depiction of society. This is one of the most outstanding works in Hungarian cinematography. The director focused on relations between women, who are capable of silent solidarity and wordless agreement, who are beyond the powerful, yet unfulfilled and aggressive, men. This subtle and sensitive film's strength also lies in the acting, especially in Katalin Berek's performance - authentic in every gesture of the main character.

Marta Meszaros
1935 ve 1946 yılları arasından Sovyetler Birliği'nde yaşadı. Oraya göç etmiş olan heykeltraş babası, László Mészáros Stalin döneminin kurbanlarından biriydi. Moskova'daki Devlet Film Okulu'ndan 1956'da mezun olduktan sonra Bükreş Alexandru Sahia stüdyosunda 1958'e kadar belgesel filmler yaptı, ardından 1968'e kadar Macaristan Film Prodüksiyon Şirketi'nde kısa film yönetmeni olarak çalıştı.

Between 1935 and 1946 she lived in the Soviet Union. Her father, László Mészáros, a sculptor, who emigrated there, fell victim to Stalins cleansing. After graduating from the Union State Film School in Moscow in 1956, she made documentary films in the Bucharest Alexandru Sahia Studio until 1958, then worked for the Hungarian Film Production Company until 1968 as a short-film director. She has been making feature films since 1968.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
The Unburied Man (2004), The Miraculous Manderin (2001), A Szerencse lányai (1999), Siódmy pokój (1995), A Magzat (1993), Napló szerelmeimnek (1987), Napló Gyermekeimnek (1984), Örökség (1980), Olyan Mint Otthon (1978), Kilenc Hónap (1976)

GÖZLER M DE AL
TE DOY MIS OJOS
TAKE MY EYES

SPANYA/SPAIN, 2003, 35 mm, renkli/color, 106'
YÖNETMEN/DIRECTOR: Icíar Bollaín
SENARYO/SCREENPLAY: Icíar Bollaín, Alicia Luna
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Carles Gusi a.e.c.
KURGU/EDITING: Ángel Hernández Zoido
MÜZ K/MUSIC: Alberto Iglesias
OYUNCULAR/CAST: Laia Marull, Luis Tosar, Candela Peña, Rosa Maria Sardà, Kiti Manver
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Santiago García de Leániz
YAPIM/PRODUCTION CO.: La Iguana&Alta Produccion
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sogepaq
TÜRK YE HAKLARI/TURKISH RIGHTS: Barbar Film
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS: Créteil Uluslararası Kadın Film Festivali "Büyük Ödül", "Seyirci Ödülü"/ *Créteil International Women's Film Festival "Audience Award", "Grand Prix"*, **2004**
Goya Ödülleri "En yi Film", "En yi Yönetmen", "En yi Kadın Oyuncu" (Laia Marull), "En yi Erkek Oyuncu" (Luis Tosar), "En yi Yardımcı Kadın Oyuncu" (Candela Peña), "En yi Senaryo", "En yi Ses"/ *Goya Awards "Best Film", "Best Director", "Best Actress", "Best Actor", "Best Supporting Actress", "Best Screenplay", "Best Sound"*, **2004**

Filmdeki muhteşem oyunculuk ve filmi yönetim becerisi bir yana bırakılsa bile bu, başlı başına sağlam senaryosuyla gerçekçi bir feminist film, bir başyapıt. Bu bir spanyol filmi, ama hikaye o kadar tanıdık ki Türkiye'de de geçebilirdi konusu, Kanada'da da. Gözlerimi de Al, daha isminden başlayarak bize bir şeyler söylüyor: Bu, aşka ilişkin bir ifade de olabilir ("her şeyim senin, gözlerimi de al"), aynı zamanda erkeği için her şeyini vermiş bir kadının zaten fiziksel olarak gördüğü zararı da anlatabilir. Nitekim film ikisine de işaret ediyor. Bir aşk ifadesinden kadını yaralayacak ifadeye dönüşürken ilişkilerin de ne kadar tekinsiz olduğunu gösteriyor; kötüden iyiye, iyiden kötüye gidip gelen, salınan bir ilişki bu. Yürümüyor, o halde birilerinin değişmesi gerek. Filmin içindeki mitolojik hikayelerin filmin hikayesiyle bağlantısı var. Kadın oğluna Orpheus'la Euridike'nin hikayesini anlatır: Çalgısı dillere destan Orpheus bir gün çok sevdiği eşi Euridike'yi kaybeder. Eşini kaybetmeye dayanamayan Orpheus, onun yeniden yeryüzüne dönebilmesi için tanrılara yalvarır. Tek şart vardır. Yer altı dünyasından geçerken Orpheus dönüp de arkasından gelen eşine bakmayacaktır. Filmin bu noktasında çocuk ne olduğunu sorar, kadın tam yanıtlayacakken kapı açılır eve baba gelir. Babanın gelmesiyle, biliyorsak eğer mitolojideki şu bilgiyi birleştirebiliriz: Orpheus dayanamayıp dönüp arkasına bakmış ve eşini sonsuza dek kaybetmiştir. Şiddetin nedenini de sonucunu da, yol açtığı yaraları da gösteren bir film bu. Kadın bakış açısından yapılmış, sinema tarihinin çok iyi filmleri arasına ismini yazdırmış, sırf şiddetten uzak durmak için nasıl bir terapi izleneceğini görmek açısından bile şahane bir filmdir.

S. Ruken Öztürk

Great acting and directing skills aside, this is itself a realistic feminist film and a masterpiece with its good script. This is a Spanish film, but the story is so familiar that the subject could happen in Turkey and also in Canada. *Take My Eyes*, beginning with the title tells us something: This may be an expression of love ('I am all yours, take my eyes too'), but also can describe a woman's physical damage who gave everything for her man. Indeed, the film indicates both. When an expression of love turned to be the expression that injures a woman, this film shows how the relationships are uncanny, the relationship goes from bad to good or good to bad which is not stable. It is not working, then someone has to change. The mythological stories of the film have a connection with the film's story itself. The woman tells the story of Orpheus and Eurydice to her son: One day, famous lyre musician Orpheus loses his beloved wife Eurydice. Orpheus, who can not resist losing his wife, begs the gods to return her back to the earth. There is only one condition. When passing in underworld Orpheus will not look his wife who is coming behind him. At this point of the film, her son (the child) asks what had happened, when the woman is about to answer, the door is opened and the father comes home. If we know this mythological story we may combine father's arrival: Orpheus couldn't stand it and looked back and he lost his wife forever. This is a film which displays the causes, the results and the damages of violence. Made from the women's point of view, it is one of the best in cinema history and a wonderful film at showing the path of theraphy away from violence.

Icíar Bollaín
1967'de Madrid'de dünyaya geldi. Victor Erice'nin *Güney* (1983) ve Ken Loach'un *Ülke ve Özgürlük* (1995) filmlerinde rol aldı. 1991'de La Iguana yapım şirketi için belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya başladı. İlk uzun metraj filmi olan *Selam, Yalnız mısın?* Vallaloid Film Festivali'nde zleyici Ödülü'nü ve Bollaín Film Festivali'nde En yi Yeni Yönetmen Ödülü'nü kazandı. kinci filmi *Diğer Dünyadan Çiçekler* ile Cannes'da Uluslararası Eleştirmenler Ödülü aldı.

Icíar Bollaín (1967) was born in Madrid. As an actress she has appeared in among others Victor Erice's The South (1983) and Ken Loach's Land And Freedom (1995). In 1991 she started writing and directing documentaries and fiction for the production company La Iguana. Her first feature film, Hi, Are You Alone?, won the Audience Award at the film festival in Valladolid, and Bollaín was awarded the prize for best new director. Her second feature film, Flowers From Another World, won the International Critics' Award in Cannes.

Filmleri/Filmography
Even the Rain (2010), Mataharis (2007), ¡Hay motivo! (2004), Amores que matan (2000), Flowers from Another World (1999), Hi, Are You Alone? (1995), Los amigos del muerto (1993), Baja corazón (1992)

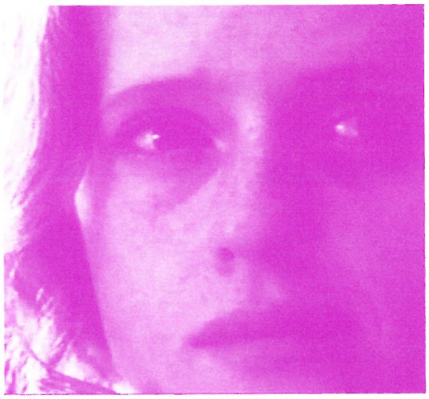

H Ç
NIC
NOTHING

POLONYA/POLAND, 1998, 35 mm, renkli/color, 80'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Dorota Kedzierzawska
SENARYO/SCREENPLAY: Dorota Kedzierzawska
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Artur Reinhart
KURGU/EDITING: Dorota Kedzierzawska, Artur Reinhart
MÜZ K/MUSIC: Michal Lorenc
OYUNCULAR/CAST: Anita Kuskowska-Borkowska, Janusz Panasewicz, Danuta Szaflarska, Violetta Arlak
ÖDÜLLER/AWARDS:
Brüksel Uluslararası Film Festivali "En yi Avrupa Filmi", "En yi Kadın Oyuncu" (Anita Kuskowska-Borkowska)/*Brussels International Film Festival "Best European Feature", "Best Actress"*, **1999**
Denver Uluslararası Film Festivali "Krzysztof Kieslowski Ödülü"/*Denver International Film Festival "Krzysztof Kieslowski Award"*, **1999**
Polonya Film Ödülleri "En yi Yönetmen", "Jüri Özel Ödülü", "En yi Görüntü", "Film Eleştirmenleri Ödülü", "En yi Kostüm Tasarımı" (Magdalena Biedrzycka)/*Polish Film Awards "Best Director", "Special Jury Prize", "Best Cinematography", "Critics Award", "Best Costume Design"*, **1999**

"Güçlüler, her şeyi planlayan, başarıdan başarıya koşan insanlar beni ilgilendirmiyor. Zayıf insanlar yaşama daha başka bakıyorlar" diyor Kedzierzawska. Gazetedeki gerçek bir olaydan yola çıkan bu üçüncü uzun kurmaca filminde de yönetmen yoksul, umutsuz, çaresiz, yaşamın kıyısında tutunmaya çalışan genç bir kadını, üç çocuklu bir anneyi anlatıyor. Küçük balkonu binalar arasına sıkışmış bir avluya açılan eski, loş, karanlık bir dairede oturan kadın (adını filmin sonlarına doğru öğreniyoruz. Yönetmen bunun gibi daha çok kadının var olduğunu mu söylemek istemiş acaba?), bu yoklukta evin bütün işini yapıyor, gerekli olan kömürü bile kovalarla taşıyor. Kocası kadını ya yatakta ya da hizmetçi olarak kullanıyor, bunun dışında karısına hiç yakınlık göstermiyor, zaman zaman da ona kaba davranıyor, ayrıca besleyecek başka çocuk da istemiyor. Kadın gene hamile kalınca kocasının ya onu öldüreceğinden ya da bırakıp gideceğinden korktuğu için bu çocuktan kurtulmaya çabalıyor. Ama kürtaj yasak olduğundan ne doktorlar ne de kilise yardım elini uzatıyor kadına. Filmin cılız ana ışıklı görüntüleri çok güzel. Böylesine acı bir öykü neden bu kadar güzel görüntülerle anlatılıyor diyen eleştirmenler oldu. Ama sanatta acılarla güzelliğin birlikte yürüyebileceğini biliyoruz. Ayrıca yönetmen filmde çoğu kere ışığın bir noktadan geldiği baş çekimleri kullanmış, kişilerin içinde bulundukları uzam çekimleri hemen hiç yok. Bununla da birleşince bu yarı aydınlık çekimler kahramanın yalnızlığını, çaresizliğini yansıttığı gibi onun ne kadar kıstırılmış olduğunu da gösteriyor. Filmin sonunda mahkemede "kendini savunmak için ne söyleyeceksin" diye soruyorlar. Kadın "Hiç" diyor. Doğru. Toplum bu zavallı insanlara karşı bu kadar kayıtsız, bu kadar anlayışsız olursa kendilerini savunmak için söyleyecekleri hiçbir işe yaramayacaktır. Festivale daha önce, bütün zamanların en iyilerinden kabul edilen filmi *Kargalar* ile konuk olan Dorota Kedzierzawska, *Hiç* ile de meraklısına Polonya sinemasından etkileyici bir örnek sunuyor.

Oğuz Onaran

In an interview Kedzierzaska said "I am not interested in strong people, those who have got everything planned and who move from success to success. The weak ones look at life differently." Based on a true story which was published in a newspaper, this film also, which is her third feature, is about a young and desperate mother with three kids but no money and hope trying to hold on to life at the very edge. She lives in an old, dark apartment with its only little balcony overlooking a shady courtyard squeezed between other high rising buildings. We don't even know her name until near the end of the film. (Is Kedzierzawska trying to tell us there are many more women like this?) She toils in her dire poverty all alone to get her housework done, even carrying the bucketfulls of coal for her stove. Her husband uses her either in bed or as a servant with no affection but vulgar rudeness, and does not wish to have one more "gob to feed." But she learns that she is pregnant again. Fearing that her husband will either abandon or kill her she tries to get an abortion. Sice it is illegal, neither doctors nor the church agree to help her.
The film's lowkey lighting is very attractive. There were critics who questioned this beauty, used to tell such a painfully bitter story. But we know that art can carry pain and beauty together. Close ups and head shots lighted from a single source are used frequently and there are almost no shots showing the spaces the characters occupy. This of course emphasizes the heroine's loneliness and helplessness. The director uses still another way to reflect the young woman's loneliness: when she speaks with her husband or the very few others with whom she communicates we see them each in seperate shots. It is only with her neighbor, an old lady who shows some affection, that we see the two together. The poor woman tries to survive all alone by herself. At the end of the film at the trial they ask her "have you anything to say to defend yourself?" She answers "nothing!" Very true. What can these poor people have to say to save themselves when the society is so indifferent and insensitive towards them?

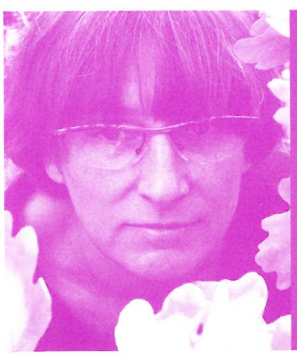

Dorota Kedzierzawska
Kurmaca ve belgesel film yönetmeni. 1957'de dünyaya geldi. Moskova'da iki yıl film yönetmenliği eğitimi gördü. Lodz Ulusal Film Okulu'ndan mezun oldu. Filmlerinde yoksun, yoksul, parasal zorluk çeken, yetişkinlerin dışladığı çocuklara odaklandı. Karakterleri genellikle sevdikleri adam için umutsuzsa çabalayan kadınlardı.

She was born in 1957 is a director of feature and documentary films. She graduated from the National Film School in Lodz in 1981 and studied film directing in Moscow for two years. In her films she concentrates on the experiences of disadvantaged children who contend with a difficult financial situation, rejection by adults, or both. Her characters are usually women, hopelessly fighting for the love of their men.

Filmleri/Filmography
Time to Die (2007), I Am (2005), Nothing (1998), The Crows (1994), The Devils, The Devils (1991), The End of The World (1988), Gucia (1985), The Beginning (1983), The Egg (1982), Agnieszka (1980)

KIRIK AYNALAR
GEBROKEN SPIEGELS
BROKEN MIRRORS

HOLLANDA/NETHERLANDS, 1984, 35 mm, renkli/color, 108'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Marleen Gorris
SENARYO/SCREENPLAY: Marleen Gorris
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Frans Bromet
KURGU/EDITING: Hans van Dongen
MÜZ K/MUSIC: Lodewijk de Boer
OYUNCULAR/CAST: Lineke Rijxman, Henriëtte Tol, Edda Barends, Coby Stunnenberg, Carla Hardy
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Matthijs van Heijningen
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sigma Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sigma Pictures
ÖDÜLLER/AWARDS:
Hollanda Film Festivali "Seyirci Ödülü"/*Nederlands Film Festival "Audience Award"*, **1985**
San Francisco Uluslararası Lezbiyen ve Gey Filmleri Festivali "Seyirci Ödülü"/*San Francisco International Lesbia & Gay Film Festival "Audience Award"*, **1985**

Filmde, Gorris izleyiciye iki öykü anlatır gibi görünür, ama anlattığı aslında tek bir öyküdür: Kadının öyküsü. Erkek egemen dünyada kadının şiddetin nesnesi olması. Ama bu kez anaakım sinemadan alıştığımız seks işçileri ya da orta sınıfın 'namuslu' kadınlarını göremeyiz, kendilerince direnme biçimini geliştiren kadınlarla karşılaşırız. 'Fahişelerden' biri eski 'fahişelerden' söz eder: "Onlar erkeklerin gülünç nesnesiydi" der. Sanki bu tek cümle aradaki farkı açıklamaya yeterlidir. Onlar çalıştıkları evde fahişe üzerine geliştirilen kodları dönüştürürler. Yaptıkları işin farkındalığı içinde olan kadınlar, erkeklerden (her açıdan) korunmanın yollarını geliştirirler. Bu fark filmin sonunda "kendini satmıyorsun sadece ödünç veriyorsun" biçiminde gündeme gelir ve seks işçiliği üzerine bir başka filmi anımsatır. Godard da Hayatını Yaşa'nın tanıtma yazılarına benzer bir alıntıyı yerleştirir. Böylece onlar erkeği gerçek hazdan mahrum etmenin yollarını geliştirirler. Artık erkekler 'kurbandır'. Kadınlar arzunun nesnesi olmaktan kurtulur, erkekleri, eski fahişeler gibi kurban ederler. Orta sınıf kadını ise ölmekte olan yaralı gövdesini fotoğraflar aracılığıyla pornografik bir imgeye dönüştürmeye çalışan erkeğe direnir: Susmayı yeğler, böylece erkeğin arzusuna ket vurur, kendisi arzu nesnesi olmaktan kurtulur, haz peşindeki erkeğin arzusunun gerçekleşmesini engeller. Erkek artık imgeyi yaratan ve denetleyen kişi değildir. Bakışını tatmin etme isteği içinde olan erkek, aslında denetleme çabası içindedir, ama kendisini susarak seyreden kadının karşısında kendi bakışının körleştiğinin, elindeki gücün ve haz kaynağının yitip gittiğinin farkında olarak kurbana dönüşür.

Seçil Büker

Marleen Gorris seems to narrate two stories in the film, however she tells the same story: The story of a woman as an object of violence in man's world. This time we do not see the prostitutes and 'virtious' middle class women that we are familiar with seeing in the mainstream cinema. On the contrary, we are faced with women developing their own ways of resisting. One of the 'prostitutes' mentions old prostitutes: She says 'They are the comic charm of men'. Supposedly, that one sentence is enough to explain the difference between the old and new prostitutes. The new prostitutes transform the traditional codes that are attributed to the old ones' in the brothel. The women who are concious of what they are trying to change, improvising their tricky ways (in every aspect) to protect themselves from men. That difference is mentioned at the end of the movie by stating that 'you are not selling your flesh but you are lending it' which reminds us another movie by Jean Luc Godard's *Vivre Sa Vie (Life to Live)*. Therefore, those women enhance the ways to deprieve men of having a real taste from sexual relations. From now on men became the 'victims of women'. The women are freed from being the *object of desire* and they sacrifice men as if it were an old ritual.
Besides that, the middle class woman resists the man who transforms her body into a pornographic image by using photographs: She prefers to keep silent, so she inhibits man's desire, rejects being an *objet du desir* and causes men not to get a full satisfaction of his desire. Man is no longer the one who creates and controls the image of woman. He who wishes to satisfy his gaze in fact needs to fulfill his own image but before the woman's neglectful eye, he loses his masculine power over her and becomes blinded to his own image and consenquently he turns out to be a victim himself.

Marleen Gorris
1948'de Roermond'da dünyaya geldi. Yaşamında da sinemasında da bir feminist ve filmlerinin çoğunda işlenen bir tema olan gey-lezbiyen haklarının savunucusudur. Amsterdam Üniversitesi Tiyatro bölümünü bitirdikten sonra Birmingham Üniversitesi'nde yine tiyatro alanında yüksek lisans yaptı. *Antonia'nın Yazgısı* filmiyle "En yi Yabancı Film" dalında Oscar Ödülü'nü alan ilk kadın yönetmendir.

Born in 1948, Roermond. She is a writer-director from the Netherlands. Gorris is known as an outspoken feminist and supporter of gay and lesbian issues which is reflected in much of her work. Studied Drama at the University of Amsterdam, has an MA in Drama from the University of Birmingham, England. With Antonia 'became the first woman to direct a movie that won an Oscar for Best Foreign Film.

Filmleri/Filmography
Barry (2010), Within the Whirlwind (2009), Carolina (2003), The Luzhin Defense (2000), Mrs Dalloway (1997), Antonia (1995), The Last Island (1990), A Question of Silence (1982)

MORVERN CALLAR

MORVERN CALLAR

NG LTERE-KANADA/UK-CANADA, 2002, 35 mm, renkli/color, 97'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Lynne Ramsay
SENARYO/SCREENPLAY: Lynne Ramsay, Liana Dognini (Alan Warner'ın kitabından/*based on the novel by Alan Warner*)
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Alwin H. Kuchler
KURGU/EDITING: Lucia Zucchetti
OYUNCULAR/CAST: Samantha Morton, Kathleen McDermott, Linda McGuire, Ruby Milton, Dolly Wells
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Robyn Slovo, Charles Pattinson, George Faber
YAPIM/PRODUCTION CO.: BBC Films& Alliance Atlantis Motion Picture Production
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Alliance Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
TFCA Ödülü "En iyi Aktris" (Samantha Morton)/ *TFCA Awards "Best Actress" (Samantha Morton)* **2003**
BAFTA Ödülleri "En iyi Aktris" (Kathleen McDermott)/ *BAFTA Awards "Best Actress" (Kathleen McDermott)* **2002**
Cannes Film Festivali "En iyi Yabancı Film", "C.I.C.A.E. Ödülü"/Cannes *Film Festival "Award of the Youth", "C.I.C.A.E. Award"* **2002**
San Sebastián Uluslararası Film Festivali "FIPRESCI-Yılın Yönetmeni"/*San Sebastián International Film Festival "FIPRESCI-Director of the Year"* **2002**

skoçyalı yazar Alan Warner'ın 1995'te yayınlanmış romanından uyarlanan film, skoçya'nın küçük liman kenti Oban'da yaşayan Morvern Callar'ın öyküsünü anlatıyor. Süpermarkette çalışan Morvern, Noel sabahı uyandığında bir intihar sonucunda ölen sevgilisinin basılması için bıraktığı roman taslağının üzerindeki ismi nedenini bilmediği bir duyguyla silip, üzerine kendisininkini yazar ve bir yayınevine gönderir. Anlık bir şokun ardından Morvern, sevgilisinin onun için bıraktığı nottaki iki kelimeyi aklına kazımış gibi hareket etmeye başlar: "Cesur ol". Sonunda sevgilisinin ölü bedenini tek başına ormanda gömdükten sonra, yine onun cenaze töreni için bıraktığı parayı da en iyi arkadaşıyla birlikte Ibiza'ya gitmek için harcar. Aynı zamanda yayınevi sorumlularıyla da ilişkisini devam ettirir ve romanın kendisine bir miras olarak bırakıldığı konusunda onları ikna eder. Bu yeni ekonomik özgürlük ve ahlaki duygularının çatışmasıyla kendisi gibi süpermarkette çalışan Lana ile soğuk ve kasvetli yaşantılarını geride bırakarak, aylak zamanlar geçirebilecekleri bir spanyol mesiresine kendilerini atarlar. Lynne Ramsay, bu aydınlanma ve rahatlama halini, sinematik açıdan mekan değişimi üzerinden anlatmaya çalışır. Bu yolculuk ve tatil, Morvern'in sevgilisinin ölümüyle içine düştüğü derin çelişkileri, acısını ve hatıralarını yeniden harekete geçirir ve kendisinde hem içsel hem de dış dünyaya ilişkin birtakım değişimlere neden olur. Alan Warner'ın romanından hareketle, Ramsay güçlü imgelere ek olarak kullandığı ve derin düşüncelerle iç dünyaya dalınan anlarla, rahatsız edici dış dünyayı temsil eden müziklerin yarattığı çelişkiyi perdeye taşırken, bir roman adaptasyonunun çoğu zaman düştüğü tuzaklardan kaçmayı da başarıyor.

'Morvern Callar' was the debut novel by Scottish author Alan Warner, first published in 1995. Supermarket clerk Morvern Callar is a young woman in a small port town Oban, in Scotland. She wakens Christmas morning to discover her boyfriend has committed suicide, leaving the manuscript of his unpublished novel behind. She instinctively erases his name, and puts hers on the novel, and ends up selling it as her own. Momentarily frozen by the suicide of her boyfriend, Morvern mines two words from his brief suicide note: be brave. Finally removing his body from the apartment floor, she buries her boyfriend, pocketing the funeral money he left. With the money her boyfriend left for his funeral, she leaves Scotland for Ibiza where she travels with her closest friend. The journey prompts a series of internal and external transformations for Morvern- ones which bring to light her experiences of grief, memory, freedom, and desire. She also courts publishers, claiming authorship of the novel he left behind as his legacy. Her new financial freedom and sense of mortality brings Morvern, joined by her coworker Lana, out of her bleak surroundings to a Spanish resort where the two are surrounded by fellow clubbers. Lynne Ramsay, evokes emotion through landscape as Morvern and Lana flee the dreary Scottish winter for a Spanish coastal town bathed in sunlight. Working from Alan Warner's novel, Ramsay uses powerful imagery and a soundtrack vacillating between contemplative silence, abrasive sound effects, and hip music to create a purely cinematic work, avoiding the trappings of an adaptation.

Lynne Ramsay
Edinburg'daki Napier Üniversitesi'nde fotoğrafçılık eğitimi aldı. 1995'de Londra Ulusal Film ve Televizyon Okulu'ndan mezun oldu. 1996'da *Small Deaths* filmi ile Cannes'da Jüri Özel Ödülü'ne değer bulundu. *Kill the Day* ve *Gasman* isimli iki kısa film yönetti, sayısız ödül aldı ve ilk uzun metrajlı filmi olan *Sıçan Avcısı* ile Cannes'da ödüllendirildi.

British director Lynne Ramsay studied photography at the Napier University of Edinburg. In 1995, she graduated from the. In 1996, she was awarded the Jury's Prize at the Cannes International Film Festival for her film Small Deaths. After having directed two short films Kill the Day and Gasman for which she received numerous prizes, she directed her first feature film Ratcatcher selected for Cannes, Official Selection Un Certain Regard.

Filmleri/Filmography
Ratcatcher (1999), Gasman (1997), Small Deaths (1996), Kill the Day (1996)

MÜCADELE
STRUGGLE

AVUSTURYA/AUSTRIA, 2003, 35 mm, renkli/color, 76'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ruth Mader
SENARYO/SCREENPLAY: Ruth Mader, Barbara Albert, Martin Leidenfrost
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Bernhard Keller
KURGU/EDITING: Niki Mossböck
OYUNCULAR/CAST: Aleksandra Justa, Gottfried Breitfuss, Margit Wrobel, Martin Brambach
YAPIMCI/PRODUCER: Ruth Mader
YAPIM/PRODUCTION CO.: Alexander Dumreicher-Ivanceanu, Gabriele Kranzelbinder
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Austria Film Institute
ÖDÜLLER/AWARDS:
Mexico City Uluslararası Film Festivali "En yi Ilk Film"/*Mexico City International Contemporary Film Festival "Best Narrative First Feature"*, **2005**
Max Ophüls Festivali "En yi Senaryo"/*Max Ophüls Festival "Best Screenplay"*, **2004**
Molodist Uluslararası Film Festivali "Mansiyon Ödülü", "FIPRESCI Ödülü"/*Molodist International Film Festival "Special Mention", "FIPRESCI Prize"*, **2003**
Torino Uluslararası Genç Sinema Festivali "Mansiyon Ödülü"/*Torino International Festival of Young Cinema "Special Mention"*, **2003**

Mücadele'nin, açılış sekansıyla birlikte birbirinden farklı üç sekanstan oluştuğu söylenebilir. Ancak, temelde iki önemli sekans var; biri mücadeleyi gösteriyor, diğeri ise ilişki kuramamanın ve duygusuzluğun buz gibi havasını. Açılış sekansında ölmek isteği, aşağılanma ve kızgınlık temel duygular olmasına karşın bir sonraki büyük sekans tamamen ayakta ve hayatta kalma mücadelesi üzerine kurulu. Genç ve çocuklu bir kadının binlercesi gibi ucuz iş gücü olarak kullanılması ve geçici işlerle karnını doyurması, çok az diyalogla ve belgesel tarzıyla anlatılmış. Kimi zaman tarlada, kimi zaman zengin evlerde ve yabancı bir ülkede bulunan işler; işlere giderken çocuklu olmanın güçlüğü... Zengin ve yoksul karşıtlığı... Kaçak çalışıldığı için yakalanmama çabası... Kadının bulduğu işlerden biri, yıllar önce Chaplin'in filmindeki montaj hattı sahnesini hatırlatıyor, ama artık komik değil ve gerçekten 'modern zamanlar'dayız. kinci büyük sekansta ise boşanmış, yalnız bir erkeğin duygusal arayışı ve iletişimsizliğine tanık oluyoruz. Eşinde kalan kızıyla birlikte geçirdiği nadir zamanlarda bile ne konuşacağını bilemeyen, kızının mutsuz, kendisinin çaresiz olduğu anlarda geçen konuşmalar ve duygular, bu bölümün belirleyici sahnelerindendir. Birbirlerine yabancı bir adamla çocuğun uzak ve zoraki konuşmaları. Aslında son sekansta, kısa gösterilmiş olsa da açılıştaki yaşlı kadını ve ikinci öyküde ölümüne çalışan genç kadını görüyoruz; karakterler, kısa anlarda da olsa birbirlerine bağlanıyor. Ağır koşullarda hayatta kalmaya çalışırken yaşmak ya da yalnızken, mutsuzken, yabancılaşmışken ilişki kurabilmek, sevgiyi bulabilmek mümkün müdür? Filmin sonu, bir parça insancılık belirtisi, ilişki olasılığı ve umut olarak algılanabilir. Özellikle ikinci sekansı oluşturan genç kadının çalışmasını, 'mücadelesini' ve çaresizliğini gösteren bölümün çok etkileyici olduğunu belirtelim.

S. Ruken Öztürk

Struggle is composed of three different sequences. But in essence, there are only two important sequences: one showing the struggle, and the other showing ice cold insensibility and the inability to form relationships. Although the desire to die, humiliate and anger are the main emotions in the opening sequence, the following sequence is totally based on the struggle for survival. With very little dialogue, and in documentary style, the story is about a young mother who engages in cheap labor like thousands of other women and who earns her living through temporary jobs sometimes found in rich people's houses, sometimes in the fields, and sometimes in foreign countries. The difficulty of working while having children, the contrast between the rich and the poor, the effort to avoid arrest while working illegally. One of the jobs that the woman finds reminds us of the famous assembly line scene in a Chaplin film, but the scene is not amusing and we really are in "Modern Times". In the second sequence, we share the emotional quest and lack of communication of a lonely man. Not knowing what to say to his daughter during the rare moments that they are together because the daughter stays with his ex-wife, the emotions and dialogues when the daughter is unhappy and the man is desperate are the significant parts of this sequence. These are distanced and reluctant dialogues between a man and a child who are total strangers. In the final sequence, although very briefly, we see the old woman who was in the first sequence as well as the hard-working young woman in the second sequence. Although the sequence is very short, the characters are linked to one another. Is it possible to live while trying to survive under hard conditions, or is it possible to find love and build relationships when you are lonely, unhappy and alienated? To a small extent, the end of the film might be perceived as a sign of humanism, a possibility of relationship and hope. The second sequence is very impressive showing the work, struggle and helplessness of the young woman.

Ruth Mader
1974'te Viyana'da dünyaya geldi. Viyana Üniversitesi Müzik ve Görsel Sanatlar Akademisi'nde yönetmenlik eğitimi aldı. Yönetmen yardımcısı ve oyuncu yönetmeni olarak çalıştı. 1999'da *Gfasta* adlı kısa filmiyle Max Ophüls Ödülü'nü kazandı. Diğer kısa filmi *Null* Deficit, Cannes Film Festivali'nde özel bir bölümde gösterildi.

Born 1974 in Vienna, Ruth Mader studied directing at the Vienna University of Music and Performing Arts, and then worked as an assistant director and casting director. In 1999, her short feature Gfrasta won the Max Ophuls Award in the short film category. Null Defizit, her next short, received an invitation to the Cannes Film Festival in 2001, where it was shown in the Official Selection Category.

Filmleri/Filmography
Struggle (2003), Null Defizit (2001), Gfrasta (1999), Kilometer 123,5 (1994), Gatsch (1993), Endstation obdachlos (1992)

NAKIŞ G B
BRODEUSES
A COMMON THREAD

FRANSA/FRANCE, 2004, 35 mm, renkli/color, 88'
YÖNETMEN/DIRECTOR: Éléonore Faucher
SENARYO/SCREENPLAY: Éléonore Faucher, Gaëlle Macé
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Pierre Cottereau
KURGU/EDITING: Joële Van Effenterre
MÜZ K/MUSIC: Michael Galasso
OYUNCULAR/CAST: Lola Naymark, Ariane Ascaride, Jackie Berroyer, Thomas Laroppe, Marie Félix
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sombrero Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Pyramide International
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: New Yorker Films
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Fransız Sinema Eleştirmenleri Sendikası "En yi Ik Film"/*French Syndicate of Cinema Critics "Best First Film"*, **2005**
Lumiere Ödülleri, Fransa "Umut Vadeden Genç Kadın Oyuncu" (Lola Naymark)/Lumiere *Awards, France "Most Promising Young Actress"*, **2005**
Cannes Film Festivali "Eleştirmenler Haftası Büyük Ödülü", "SACD Senaristler Ödülü"/*Cannes Film Festival "Critics Week Grand Prize", "SACD Screenwriting Award"*, **2004**

"Nakış Gibi, iki insan arasındaki ilişkinin çok kıymetli bir eşyayı korur gibi olabildiğince zarif bir biçimde ele alındığı filmlerden biri."
Florence Columbani, Le Monde.

On yedi yaşındaki Claire, Moutiers Ailesinin çiftliğinden ayrıldığından beri hayatını gayet iyi idare etmektedir. Süpermarkette bulduğu kasiyerlik işi sayesinde faturalarını ödemekte ve çok sevdiği nakış işiyle ilgilenebilecek zamanı bulmaktadır. Hamile olduğunu öğrenen Claire, bebeğin babası olmadan doğum yapmaya karar verir. Küçük bir kasabada yaşadığından ve hamileliğini ailesinden saklamak istediğinden işinden ayrılmaya karar verir. Bir gün en yakın arkadaşının erkek kardeşinin motorsiklet kazasında öldüğünü duyar. Aynı arkadaşının annnesi ve kıyafetlere aksesuar tasarımı yapan Melikian'ın yanında çalışmaya başlar. Zaman içerisinde Claire ve Melikian arasında tıpkı işledikleri nakışlar gibi incelikli bir bağ oluşmaya başlar. Melikian'ı canlandıran Ariane Ascaride oğlunu kaybetmiş bir annenin acısını ve çaresizliğini etkili bir biçimde izleyiciye aktarıyor. Film yönetmenin kamera asistanlığı geçmişine sahip olmasından da kaynaklanan bir görsellikle kotarılmış. Faucher'in yönetmenlik yaptığı ilk uzun metraj filmi olan *Nakış Gibi*'nin renk, ses ve müzik seçimi filmin duygusal tonunu ve sakin anlatısını destekler nitelikte düşünülmüş.

Ebru şeri Erdoğan

"A Common Thread is one of those films that deals with the relationship between two people with utmost delicacy, like a precious material to be handled carefully."
Florence Columbani, Le Monde

Since she moved out of her parents' farm, seventeen-year-old Claire Moutiers is doing quite well. A cashier's job helps her pay the bills and leaves her enough time to pursue her passion: embroidery. Her new life is jeopardized when she learns that she is pregnant. She wants to conceal the pregnancy from her family, a difficult thing to do in a small town. Claire quits her job and intends to give birth in secret. She learns that her best friend's brother recently had a motorcycle accident that killed the son of Mrs. Melikian, a designer of haute couture embroideries. The two women develop an unspoken understanding like the embroideries that they make. Ariane Ascaride acts drastically in Melikian who suffers from her son's death. The movie is created with suberb photography thanks to the director's camera background. The choices of colour, sound and music contribute to the lyrical tone and still narration of Eleonore Faucher's first feature film.

Eleonore Faucher
Sinema kariyerine *La Vie de Jesus- sa'nın Hayatı, Dieu seul me voit-Tanrı Sadece Beni Görüyor* ve *Kennedy et Moi-Kennedy ve Ben* isimli filmlerde kamera asistanlığı yaparak başladı. 2003 yılında çektiği ilk uzun kurmaca filmi olan *Nakış Gibi* filmi sayesinde uluslararası başarı elde etti.

She began her cinema career as a camera assistant in many films such as The Life of Jesus, God sees only me, Kennedy and Me. Her first feature film A Common Thread (2003) helps her to get international acclaim and recognition.

Filmleri/Filmography
Sisters (2009), A Common Thread (2004), Ne prends pas le large (1998), Les toilettes de Belle-Ville (1996)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

EN Y S ...

THE BEST...

PEN TÜRK YE SEÇK S
PEN TURKEY COLLECTION

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin PEN Türkiye Merkezi'ne üye kadın yazarlar arasında yaptığı "En sevdiğiniz 'kadın filmleri' nedir" soruşturması Jane Campion'ın unutulmaz filmi "Piyano"nun ilk sıraya yerleşmesiyle sonuçlandı.

Festival, Uluslararası P.E.N. Kulüpleri Federasyonu Türkiye Merkezi'ne üye 58 yazara en sevdikleri kadın filmlerini sordu. Gelen yanıtlar arasından seçilen üç film, festival programının seçki bölümünde gösterilecek. Festival geçen sene de Sinema Yazarları Derneği'ne (S YAD) üye kadın yazarlar arasında aynı soruşturmayı yapmış, "Piyano" yine birinci film seçilmişti.

Yeni Zelandalı yönetmen Jane Campion'ın en iyi kadın oyuncu, en iyi yardımcı kadın oyuncu ve en iyi senaryo dallarında Oscar alan filmi *Piyano*, tanımadığı bir erkekle evlenen Ada'nın, dokuz yaşındaki kızı ve piyanosuyla birlikte Yeni Zelanda'ya gelişini ve kocasına karşı en büyük tutkusu olan piyanoyu savunuşunu anlatıyordu. Campion, bu filmle Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye alan ilk kadın yönetmen olmuştu.

"Kadın filmlerinin yönetmeni" Atıf Yılmaz, *Aaahh Belinda!* (1986), *Adı Vasfiye* (1985), *Ah Güzel stanbul* (1966), *Asiye Nasıl Kurtulur* (1986), *Berdel* (1990), *Bir Yudum Sevgi* (1984), *Dağınık Yatak* (1984), *Dul Bir Kadın* (1985), *Düş Gezginleri* (1992), *Eğreti Gelin* (2004), *Kadının Adı Yok* (1987), *Kambur* (1973), *Mine* (1982), *Selvi Boylum Al Yazmalım* (1970) ile PEN yazarlarının en çok tercih ettiği yönetmen oldu. Yılmaz'ı Jane Campion ve Sally Potter'ın filmleri izledi.

"En sevdiğiniz kadın filmleri nedir" soruşturmasının sonuçları şöyle:

1. Piyano *The Piano* (Jane Campion, 1993)
2. Frida (Julie Taymor, 2002) & Aaahh Belinda! (Atıf Yılmaz,1986)
3. Julia (Fred Zinnemann, 1986) & Thelma ve Louise *Thelma&Louise* (Ridley Scott, 1991)
4. Saatler *The Hours* (Stephen Daldry, 2002) & Kızarmış Yeşil Domatesler *Fried Green Tomatoes* (Jon Avnet, 1991)
5. Teyzem (Halit Refiğ, 1986)

Soruşturmaya katılan yazarlar şöyle:

Arife Kalender, Ayfer Gürdal Ünal, Ayşe Kilimci, Ayşe Sarısayın, Ayşegül Devecioğlu, Ayşegül Yüksel, Ayten Mutlu, Buket Uzuner, Ceren Olpak, Derya Önder, Eda Keskin, Elif Şafak, Erendiz Atasü, Feride Çiçekoğlu, Füsun Akatlı, Gönül Kıvılcım, Gülayşe Koçak, Gülseren Engin, Gülsüm Cengiz, Hande Öğüt, nci Aral, Ikay Noylan, Jale Sancak, Karin Karakaşlı, Kevser Ruhi, Leyla Ruhan Okyay, Makbule Aras, Mavisel Yener, Meltem Arıkan, Muhsine Arda, Müge plikçi, Müge Sökmen, Nazan Haydari, Nemika Tuğcu, Nazlı Eray, Nilüfer Açıkalın, Nursel Aras, Nursen Karas, Özlem N. Yılmaz, Pınar Selek, Reyhan Yıldız, Saba Kırer, Semsa Yeğin, Semin Sayit, Seray Şahiner, Setenay Özbek, Seza Kutlar Aksoy, Sezer Ateş Ayvaz, Ş.Sema Tuncel, Şükran Yücel, Tülin Dursun, Tülay Akkoyun, Türkan Yeşilyurt, Ulviye Alpay, Yasemin Yazıcı, Yaşar Seyman, Yeşim Ağaoğlu, Zeynep Aliye.

Flying Broom International Women's Film Festival made an inquiry among the members of PEN's Turkey office. The inquiry asks the question of "What are your favourite women films?" Jane Campion's unforgettable film *Piano* took the first place.

The Festival asked 58 members of the International PEN Clubs Federation Turkey Office what their most favourite women films are. Three films from the selection, will be shown in festival's The Best Section. Last year, Festival made the same inquiry to women writers who are also members of S YAD (Associaton of Film Critics) and *Piano* was selected the best film again.

New Zelander director Jane Campion's film won the best female and the supporting actress and the best script awards at the Academy. The film tells the story of Ada, who got married to a man she did not know and her moving to New Zeland with her nine year old daughter along with her piano. Ada has to defend her piano passionately against her cruel husband. Campion was the first woman director to won Palme d'or at Cannes Film Festival.

Women's Films Director, Atıf Yılmaz became the most favourite director with his films such as: *Aaahh Belinda!* (1986), *Adı Vasfiye* (1985), *Ah Güzel stanbul* (1966), *Asiye Nasıl Kurtulur* (1986), *Berdel* (1990), *Bir Yudum Sevgi* (1984), *Dağınık Yatak* (1984), *Dul Bir Kadın* (1985), *Düş Gezginleri* (1992), *Eğreti Gelin* (2004), *Kadının Adı Yok* (1987), *Kambur* (1973), *Mine* (1982), *Selvi Boylum Al Yazmalım* (1970). Yılmaz is followed by Jane Campion and Sally Potter's movies.

The results of the inquiry called 'What are your favourite women films?' as follows:

1. The Piano (Jane Campion, 1993)
2. Frida (Julie Taymor, 2002) & Aaah Belinda! (Atıf Yılmaz, 1986)
3. Julia (Fred Zinnemann, 1986)& Thelma and Louise (Ridley Scott, 1991)
4. The Hours (Stephen Daldry, 2002) & Fried Green Tomatoes (Jon Avnet, 1991)
5. Teyzem (Halit Refiğ,1986)

The writers who participated in the inquiry are as follows:

Arife Kalender, Ayfer Gürdal Ünal, Ayşe Kilimci, Ayşe Sarısayın, Ayşegül Devecioğlu, Ayşegül Yüksel, Ayten Mutlu, Buket Uzuner, Ceren Olpak, Derya Önder, Eda Keskin, Elif Şafak, Erendiz Atasü, Feride Çiçekoğlu, Füsun Akatlı, Gönül Kıvılcım, Gülayşe Koçak, Gülseren Engin, Gülsüm Cengiz, Hande Öğüt, nci Aral, Ikay Noylan, Jale Sancak, Karin Karakaşlı, Kevser Ruhi, Leyla Ruhan Okyay, Makbule Aras, Mavisel Yener, Meltem Arıkan, Muhsine Arda, Müge plikçi, Müge Sökmen, Nazan Haydari, Nemika Tuğcu, Nazlı Eray, Nilüfer Açıkalın, Nursel Aras, Nursen Karas, Özlem N. Yılmaz, Pınar Selek, Reyhan Yıldız, Saba Kırer, Semsa Yeğin, Semin Sayit, Seray Şahiner, Setenay Özbek, Seza Kutlar Aksoy, Sezer Ateş Ayvaz, Ş.Sema Tuncel, Şükran Yücel, Tülin Dursun, Tülay Akkoyun, Türkan Yeşilyurt, Ulviye Alpay, Yasemin Yazıcı, Yaşar Seyman, Yeşim Ağaoğlu, Zeynep Aliye

KADIN OLDUĞUM GÜN
ROOZI KE ZAN SHODAM
THE DAY I BECAME A WOMAN

RAN/IRAN, 2000, 35 mm, renkli/color, 78'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Marziyeh Meshkini
SENARYO/SCREENPLAY: Mohsen Makhmalbaf
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Ebrahim Ghafouri, Mohammad Ahmadi
KURGU/EDITING: Shahrzad Poya, Maysam Makhmalbaf
MÜZ K/MUSIC: Mohammad Reza Darvishi
OYUNCULAR/CAST: Fatemeh Cherag Akhar, Shabnam Toloui, Azizeh Sedighi
YAPIMCI/PRODUCER: Mohsen Makhmalbaf
YAPIM/PRODUCTION CO.: Makhmalbaf Film House
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Makhmalbaf Film House
ÖDÜLLER NDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Chicago Uluslararası Film Festivali "En yi Ik Film"/*Chicago International Film Festival "Best First Film"*, 2000
Selanik Film Festivali "En yi Yönetmen"/*Thessaloniki Film Festival "Best Director"*, 2000
Venedik Film Festivali "'CinemAvvenire' Ödülü – En yi Ik Film", "Isvema Ödülü", "UNESCO Ödülü"/*Venice Film Festival "'CinemAvvenire' Award - Best First Film", "Isvema Award", "UNESCO Award"*, 2000

Marzieh Meshkini'nin filmi ran'da kadın olma durumunu üç hikayede gözler önüne seriyor. Birinci hikaye, doğum gününde artık erkek çocuklarla oynayamayacağını öğrenen Hava'yı anlatıyor. Hava, arkadaşı Hasan'la oynamak için büyük bir mücadele verir. Hava'nın kadın olduğu gün, siyah örtüye gireceği ve istediği gibi sokağa çıkıp arkadaşlarıyla oynayamayacağı gündür. Hava öğlene kadar izin koparınca bu kez Hasan dışarıya çıkamaz. Hava ile Hasan demir parmaklıklı bir pencerenin iki tarafında bir şekeri paylaşarak avunurlar. Kadının özgür olmadığı yerde erkeğin de tutsak olduğunu görürüz. Meshkini, Hava'nın özgürlüğünü kaybedişini simgesel ve şiirsel bir dille anlatıyor. kinci hikaye, kocasının rızasını almadan kadınlar arası bisiklet yarışına katılan Ahu'yu anlatıyor. Önce kocası at üstünde gelir, Ahu'yu vazgeçirmek için. Boşanma tehdidine boyun eğmeyen Ahu'yu, bir molla, kocasından boşar. Sonra giderek çoğalan bir erkekler ordusu, Ahu'yu yolundan çevirmeye çalışır. Ahu rüzgara karşı azimle ve inatla bisikletini sürmeye devam eder. Meshkini, kadınlar üzerindeki ilkel ve ataerkil baskıyı etkileyici ve çarpıcı bir görsellikle yansıtır. Üçüncü hikaye ise hayatı boyunca istediği hiçbir şeyi alamayan yaşlı kadının eline para geçince satın aldığı gelinliği ve ev eşyalarını trajikomik bir biçimde anlatıyor. Geç gelen para, Hura'ya özgürlüğünü kazandıramıyor. Ancak yaşlanıp, dişleri dökülünce (göreceli) özgürlüğüne kavuşan kadının özgürlüğünü kullanması da anlamını yitiriyor. *Kadın Olduğum Gün*, ran'da kadın olmak üzerine çekilen en etkileyici ve çarpıcı filmlerden biri. Marzieh Meshkini üç yalın öyküyle kadının hayatının üç evresini derin bir varoluşsal anlam katarak yansıtmayı başarıyor. Aynı zamanda kara mizahı ve simgeleri ustalıkla kullanarak görselliği güçlü bir sinema diliyle ataerkil düzeni ve özgürlüğü satın almaya dönüştüren tüketim ekonomisini eleştiriyor. Pek çok festivalden ödülle dönen film, Mohsen Makmalbaf ekolünün en başarılı örneklerinden biri.

Şükran Yücel

Marzieh Meshkini Makhmalbaf's film displays status of women in Iran by narrating three stories. The first story tells Havva who learns at her birthday, no longer cannot play with the boys because she becomes a woman (adolescent). However, she struggles to play with her friend Hasan. The day Havva becomes a woman is the day that she veils herself and she can not play on the streets anymore. Besides, that day she is let to play until noon, on the contrary Hasan is not allowed to play outside. They draw consolation in sharing a candy on the opposite sides of an iron-fenced window. We realize if women are not liberated, men are also captivated. Meshkini tells Hava's losing her freedom in a symbolic and lyrical tone. The second story tells Ahu who participates in women cycling race without her husband's consent. On the race day, her husband appears on a horse in order to dissuade her. Despite her husband's threat to divorce her, she does not give up to participate in the race. Thus, a mullah divorces her from her husband. Although an army of men gradually grows to convince her to return home, she continues to ride her bike against the wind. Meshkini reflects the primitive and patriarchal oppression on women in an impressive cinematography. The third story tells Hura, an elderly woman, who has not afforded to buy anything that she has been craving for. The film illustrates in a tragic comic way that, she gets money and she buys a wedding dress and some household goods. Unfortunately money which came late, does not liberate her. When she gets old and her teeth start to fall, she becomes free. However, that ironic reality makes freedom lose its meaning. *The Day I Become a Woman* is one of the most impressive and striking movies dealing with status of women in Iran. Meshkini achieves to tell the three phases of women's life by adding a deep existentialist sense. Besides that she criticizes patriarchal order and consumption economy which transforms liberty into a purchasing object through skillfull usage of black humor and symbols. The movie got many awards, is one of the most successful examples of Mohsen Makhmalbaf cinematic style.

Marzieh Meshkini Makhmalbaf
1969'da Tahran'da dünyaya geldi. 1996-2001 yılları arasında Makhmalbaf Film Okulu'nda eğitim gördü. ran'ın en önemli yönetmenlerinden eşi Mohsen Makhmalbaf'ın birçok filminde yönetmen asistanı olarak çalıştı.

Born in 1969 in Tehran, studied film at the Makhmalbaf Film School from 1996 to 2001. She is married to Mohsen Makmalbaf and worked with him as assistant director on several of his films before she shot The Day I Become a Woman (2000) boys.

Filmleri/Filmography
The Man Come With the Snow (2009), Stray Dogs (2004), The Day I Become a Woman (2000)

P YANO
THE PIANO

AVUSTRALYA-YEN ZELANDA-FRANSA/AUSTRALIA-NEW ZEALAND-FRANCE, 1993, 35 mm, renkli/color, 121'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Jane Campion
SENARYO/SCREENPLAY: Jane Campion
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Stuart Dryburgh
KURGU/EDITING: Veronika Jenet
MÜZ K/MUSIC: Michael Nyman
OYUNCULAR/CAST: Holly Hunter, Harvey Keitel, Sam Neill, Anna Paquin, Kerry Walker
YAPIMCI/PRODUCER: Jan Chapman
YAPIM/PRODUCTION CO.: The Australian Film Commission
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Tamasa Distribution
ÖDÜLLER/AWARDS:
Akademi Ödülleri (Oscar) "En yi Kadın Oyuncu" (Holly Hunter), "En yi Yardımcı Kadın Oyuncu" (Anna Paquin), "En yi Orijinal Senaryo"/*Academy Awards (Oscar) "Best Actress in a Leading Role", "Best Actress in a Supporting Role", "Best Writing, Screenplay Written Directly for the Screen"*, **1994**
BAFTA Ödülleri "En yi Kadın Oyuncu", "En yi Kostüm Tasarım", "En yi Yapım Tasarımı"/BAFTA Awards "Best Actress", "Best Costume Design", "Best Production Design", **1994**

Muhteşem bir sanat eseriyle karşı karşıya geldiğinizde ne yapacağınızı bilmediğiniz ve kanınızın başka türlü akmasına neden olan şeyler vardır. Aşk gibi. Yeniden karşılaşılan eski bir dostun belleğinizde çağrıştırdığı nostaljik anların sebep olduğu dalgalar gibi. Piyano gibi. Yönetmenliğini Jane Campion'un yaptığı 1993 tarihli Piyano filmi ne zaman izlenirse izlensin, hem yüreğe hem de zihne öyle hoş şeyler hatırlatıyor ki tarif edilmez bir coşku ile doluyor insanın içi. 19. yüzyılın ortalarında geçen filmin öyküsü ise Ada ve kızı Flora ile piyanosunun skoçya'dan Yeni Zelanda'nın Güney Ada'sına olan uzun yolculuğunun sonundan itibaren başlıyor. Babası tarafından evlilik parası karşılığında "satılarak" dünyanın diğer bir ucuna gönderilen Ada, sadece yeni bir yaşam biçimine alışmaya çalışmakla kalmıyor, Maori Yerlililerinin arasında yaşayarak onları medenileştirmeye çalışırken aynı zamanda kaynaklarını sömürmekten geri kalmayan kolonyalist, paragöz beyaz adamlardan biri olan yeni kocası Alistair'in nobran ve soğuk kişiliğiyle de mücadele etmek zorunda kalıyor. Bilinmeyen bir nedenden ötürü konuşmaya son veren ve yazarak ya da işaret dilini diğer insanlara tercüme eden Flora'nın yardımıyla duygu ve düşüncelerini anlatmayı seçen Ada'nın sesini filmin sonuna kadar duyamıyoruz. Dönemine göre entelektüel sayılabilecek kadar donanımlı ve sanatçı ruhlu olan bu kadının geçmişindeki dramatik olayların anlatısını da yine kızı Flora yapıyor. Bazen bu geçmişe biraz masalsı özellikler eklense de, kendisini dünyadan yalıtma sebebini anlamak için yeterince fikir sahibi oluyoruz. Bu noktada kalan boşlukları ise Ada'nın piyanosu ile kuruduğu derin ilişki ve tuşlara vurduğunda yayılan titreşimler dolduruyor. Evde yer olmadığı gerekçesi ile sahilde bırakılması gündeme gelen piyanosunu kurtarmak için kocasının arkadaşı olan eski bir denizci ve Maori Yerlileri gibi giyinen ve yaşayan Baines'e borçlanmak zorunda kalan Ada ile aralarında hiç istenmeyen bir şekilde başlayan bu ilişki giderek aşka dönüşüyor.

Aynur Demircan

When you encounter with a great masterpiece, there are the things that make you hesitate what to do and make your blood flow crazily. Like love.. Like the *waves* caused by nostalgic memories resulted from an abrupt encounter with an old fellow. Like *The Piano*.. Whenever you watch the film "The Piano" directed by Jane Campion in 1993, it reminds both your heart and mind such lovely things that your soul is surrounded by enthusiasm which can not be easily expressed. The story of the film begins towards the end of the long journey of Ada, her daughter Flora and her piano from Scotland to South Island in New Zealand in the middle of the 19th century. Having been "sold" and sent far away in exchange for "bride price" by her father, Ada, living among Maori natives, tries not only to adapt a new lifestyle, but also has to struggle against rude and dull character of Alistair, one of the typical greedy, colonialist white men who is also eager to exploit the sources of the natives. Until the end of the film, we don't hear the voice of Ada who deliberately stops talking because of an unknown reason and writes or uses body language, prefers reflecting her feelings and thoughts with the help of Flora's translation. Again, her daughter Flora narrates the dramatic events having occured in the past of Ada, a well-qualified and artistic woman who can be regarded as an intellectual in that era. The profound relationship that Ada establishes with her piano and vibrations that are spreading as she touches the keys of the piano fill the remaining gaps. Although some fictive features are added to this past, we have enough understanding to see the reason for her isolation from the world. In order to save her piano which is going to be left at the beach for the reason that there is no extra place at home, Ada becomes indebted to Baines, a friend of her husband and an old sailor who wears like Maori natives and lives like them. Though this relationship began unwillingy, it gradually turns into a romantic love affair.

Jane Campion
1954'te Yeni Zelanda'da dünyaya geldi. Kardeşi Anna Campion ile birlikte girdiği sinema dünyasında başarılı filmlere imza attı, birçok uluslararası ödül kazandı. Antropoloji eğitimi aldı, 1979'da Sidney Sant Koleji'nde resim eğitimi gördü. 1980'lerle birlikte Avustralya Film ve Televizyon Okulu'na başladı, bu yıllardan itibaren kısa metrajlı filmler çekti. 1993'te yönettiği *Piyano* filmiyle Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye Ödülü'nü kazanan ilk kadın yönetmen oldu.

Jane Campion who was born in 30 April 1954, Wellington/New Zealand is a worldwide famous film maker and screenwriter. She is one of the most internationally successful New Zealand directors who had been awarded with many international cinema awards and besides that Campion is one of few numbers of women that ever nominated for the Academy Award for Best Director. Her first short film, Peel (1982) won the Short Film Palme d'Or at the 1986 Cannes Film Festival, and other awards followed for the shorts Passionless Moments (1983) and Girls Own Story (1984). Sweetie (1989) was her feature debut, and won international awards.

Filmlerinden Bazıları/Selected Filmography
The Water Diary (2006), In the Cut (2003), Holy Smoke (1999), The Portrait of a Lady (1996), The Piano (1993), An Angel at My Table (1990), Sweetie (1989), After Hours (1984), A Girl's Own Story (1984), Passionless Moments (1983), An Exercise in Discipline - Peel (1982)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

Y GÜNDE KÖTÜ GÜNDE

FOR BETTER OR FOR WORSE

12

11

10

9

BETONDAK YARALAR
NARBEN IM BETON
SCARS IN CONCRETE
ALMANYA/GERMANY, 2009, betacam, renkli/color, 30'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Juliane Engelmann
SENARYO/SCREENPLAY: Juliane Engelmann
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Sin Huh
KURGU/EDITING: Juliane Engelmann
MÜZ K/MUSIC: Philipp E. Kümpel
OYUNCULAR/CAST: Carmen Birk, Stefan Riedner, Maggy Domschke, Lisa Altenpohl, Effi Rabsilber
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Academy of Media Art Cologne, Ute Dilger

23 yaşındaki Anna, üç çocuğunu büyütme telaşına kendini fazlasıyla kaptırmıştır. Kocası gözünün önünde başka bir kadınla ilişkiye girince, giderek daha fazla içine çekilerek, ruhsal açıdan olağandışı bir hal sergilemeye başlar. Aileyi bir arada tutmak adına evde kalması gereken sırları kendisine saklamış ve olup bitenleri sessizlikle karşılamaya karar vermiştir. Yeniden hamile olduğu gerçeğini kendisi de göz ardı ederek, durumunu herkesten saklar. Öyle ki bebek doğduğunda etrafındakiler kadar kendisi de şaşıracaktır. Hayatının kontrolü artık iyice elinden kaçmıştır.

23 year-old Anna is completely overburdened with bringing up her three children. Since her husband conducted an affair with another woman, right in front of her eyes, she has fallen deeper and deeper into an emotional state of emergency. She silently endures the domestic conditions in an attempt to keep the family together and ignores the fact that she's pregnant, keeping it so secret that she herself is surprised when the baby is born. This film deals with the issue of infanticide and tells of the story of a young mother whose life has spun out of control.

Juliane Engelmann
1980'de Berlin'de dünyaya geldi. 1999'da ilk kısa filmlerini Contra Medya Atölyesi'nde çekti. 2001-2006 yılları arasında Hamburg Sanat Akademisi'nde film çalışmaları eğitimi aldı, ardından Köln Medya Sanatı Akademisi'nde sinema-televizyon dalında yüksek lisans yaptı.

1980 born in Berlin. since 1999 member of Contra media workshop, first short movies made. 2000 member of production "Orange-Club", open channel television, documentaries and soaps. 2001-2006 film studies at the art academy Hamburg. 2006-2009 postgraduate studies film/ television at the academy of media art Cologne.

Filmleri/Filmography
Scars in Concrete (2010), Lindenstraße: Terror (2009), Falling temperatures (2008)

KAMERAYLA ZD VAÇ
MARRIED TO THE CAMERA
TÜRK YE/TURKEY, 2010, DigiBeta PAL, renkli/color, 52'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Doğa Kılcıoğlu
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Can Kılcıoğlu
KURGU/EDITING: Doğa Kılcıoğlu, Pierre Haberer, Cem Yıldırım
YAPIMCI/PRODUCER: Can Kılcıoğlu
YAPIM/PRODUCTION CO.: DeliCe Film, ARTE, Article Z
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: DeliCe Film

Her sabah Türkiye'de milyonlarca insan 'Esra Erol'la zdivaç' programını izlemek için ekranlarının karşısına koşuyor. Televizyon programında evlendirilmek üzere seçilmiş insanların her türlü hayalleri ve korkuları göz önüne serilirken, hem stüdyodaki hem de Türkiye'nin her yerinde televizyon başındaki izleyiciler de, onların hikayelerine kilitleniyorlar. Şovun sunucusu Esra Erol sahnede çok rahat görünüyor, oysa sahne arkasında programın iyi geçmesi için dua ediyor. Programın yönetmeni, canlı yayında tempo yavaşladığında Esra Erol'un kulağına tüyolar fısıldıyor. Onun da asıl rüyası belgesel yapmak aslında. şaret verildiğinde izleyiciler ayağa kalkıp alkış tutuyorlar. Stüdyodaki izleyicilerin arasında sık sık gördüğümüz Sakine Hanım, programdan programa gezerek geçimini sağlıyor. Bir boksör boks eldivenleriyle geliyor programa, 75 yaşında bir amca kaldığı huzur evinde hayatının sonbaharını birlikte geçirebileceği kadını arıyor...

Every morning, millions in Turkey are glued to their screens for the TV show "Marriage at Esra Erol's". The program aims to match and marry people in front of the camera. Every detail about the dreams and fears of the selected lucky ones is shown onscreen, tugging at the hearts of spectators in the studio as well as in every city, town or village with a TV signal. Esra Erol: She runs the show. She seems very much at ease on stage, but prays for good luck everyday backstage. The director: He whispers tips in Esra's headpiece on how to make the show livelier. His biggest dream is to make documentaries. The lady in the studio audience, Sakine: She goes from program to program, and gets paid to make comments. The audience: They stand up and clap when they are told to. A boxer arrives with his boxing gloves, a 75 year old granddad seeks a wife with whom he can spend the autumn of his life in a nursing home; stories abound.

Doğa Kılcıoğlu
1980'de zmir'de dünyaya geldi. Galatasaray Üniversitesi'nden mezun oldu. Öğrencilik yıllarında çektiği belgesel filmi *Üç Kulaklı*, Altın Portakal Film Festivali'nde En yi Belgesel ödülü aldı. 2005'te sinema eğitimi almak üzere Sorbonne Üniversitesi'ne kabul edildi. 2008 yılında Can Kılcıoğlu'yla DeliCe Film'i kurdular.

Born in 1980 in zmir, Doğa Kılcıoğlu graduated from Galatasaray University. While she was a student at the university she made a documentary film, With Three Ears (2003) went on to win the Best Documentary Award at the 2003 Golden Orange Film Festival. In 2005, she attended Paris Sorbonne University to study film. She and Can Kılcıoğlu formed DeliCe Film in 2008.

Filmleri/Filmography
Kamerayla zdivaç (2010), 1 2 3 TIP (2006), Üç Kulaklı (2003)

KAÇAK GEL N
BRUDHLAUP
THE RUN OF THE BRIDE

NORVEÇ/NORWAY, 2009, betacam, renkli/color, 9'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Karin Pennanen
SENARYO/SCREENPLAY: Karin Pennanen
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Anders Øvergaard
KURGU/EDITING: Karin Pennanen
OYUNCULAR/CAST: Maria Salomaa, Håvard Arnhof, Frida Serine Pedersen
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Nordland kunst- og filmfagskole
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Nordland kunst- og filmfagskole
ÖDÜLLER/AWARDS:
Minimalen Kısa Film Festivali "Mansiyon Ödülü"/*Minimalen Short Film Festival "Honorable mentions"*, 2010

Anna için o gün, hayatının en büyük günüdür. Tam da o gün kendi gerçek benliğine bir adım daha yakınlaşır. Filme adını veren 'Brudhlaup' eski bir deyiş olup, 'kaçak gelin' anlamına geliyor. skandinav dilinde evlilikle ilgili kavramlar genellikle bu sözcükten devşirilir. Brudhlaup, eski zamanlardan yadigar Lofoten Adaları'ndan görüntüler eşliğinde bir kadının kendi düğün gününde yaptığı zihinsel bir yolculuğu anlatıyor.

Anna is on the verge of one of the biggest days in her life, the day when she takes a step closer to her real self. The title 'Brudhlaup' is old norse and originally meant 'the run of the bride'. The scandinavian words for wedding derive from this word. The film Brudhlaup is a mental trip seen through the eyes of a woman on her wedding day in the ancient scenery of Lofoten Islands.

Karin Pennanen
1977'de Finlandiya'da dünyaya geldi. 1999-2005 yılları arasında Helsinki'deki Sanat ve Tasarım Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesi aldı. Norveç'te iki yıl film yönetmeni olarak çalıştı.

She was born on 1977 in Finland. Between the years 1999-2005 she got masters degree at University of Art and Design, Helsinki. She worked as a film director in Norway.

Filmleri/Filmography
Listening to Orcinus orca (2009), Brudhlaup (2009), sceNOgraphy (2005)

KISAYOLDAN ADALET
SHORTCUT TO JUSTICE

ALMANYA/GERMANY, 2009, betacam, renkli/color, 41'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Sybille Fezer
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Daniel Burkholz
KURGU/EDITING: Julian Isfort
MÜZ K/MUSIC: Rajasthan Drums
YAPIMCILAR/PRODUCERS:
YAPIM/PRODUCTION CO.: Roadside Dokumentarfilm
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Roadside Dokumentarfilm

"Kadına yönelik şiddet karşıtlarının verdiği mücadelenin muhteşem ve cesur örneklerinden biri". Eski Birleşmiş Milletler Kadına Yönelik Şiddet Özel Raportörü Yakın Ertürk, Hindistan'ın kuzeybatısında, Pakistan sınırında uzanan Vadodara kentini konu alan bu film için böyle diyor. 'Kadınlar için Adalet' ayrımcılığa şiddete maruz kalan kadınlar için mücadele eden bir dernek. Polis ve adli kurumlardan destek almak kolay olmadığından, dernek çalışanları kendi kendilerine yardım etmek ve bir alan yaratmak zorunda kalıyorlar. Her hafta Kalyan Nagar kentinin kuş uçmaz kervan geçmez bir noktasındaki bir ağacın altında buluşarak adalet dağıtmaya çalışıyorlar.

"A wonderful and encouraging example for women's initiatives against violence." Yakin Ertürk, United Nations Special Rapporteur on Violence against Women Shortcut to Justice tells about the courageous "Women for Justice" from the sprawling city Vadodara in the northwest of India, close to the Pakistan border.The "Women for Justice" fight against injustice and violence, many women there are suffering from. Because Police and Justice hardly give any shelter or aid, they founded a court themselves. Every week they gather under a tree, on a dusty place on the edge of the poor quarter Kalyan Nagar and dispense Justice.

Sybille Fezer
1969'da Almanya'da dünyaya geldi. Brezilya Sao Paulo'da gazetecilik yaptı. Sosyal gelişim ve insan hakları konusunda yedi yıl çalıştı. Almanya'ya döndükten sonra sosyal hizmetler alanında görev yaptı. 2001'den itibaren Medica Mondiale adlı kadın ve insan hakları örgütünün çalışmalarında yer aldı.

Sybille Fezer, born 1969 in Heidenheim/Germany, was first working some years as a journalist before she headed to Sao Paulo/Brasil, where she was doing community development and human rights work for more than 7 years. After returning to Germany, she studied social work.

Filmleri/Filmography
Shortcut to Justice (2008)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

ÖTEK TAR H

THE OTHER HISTORY

EYLÜL ÇOCUKLARI
CHILDREN OF SEPTEMBER

ALMANYA-FRANSA/GERMANY-FRANCE, 2009, betacam, renkli/color, 74'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Hülya Karcı, Meltem Öztürk
SENARYO/SCREENPLAY: Hülya Karcı
CANLANDIRMA/ANIMATION: Deniz Keskin
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Meltem Öztürk
KURGU/EDITING: Meltem Öztürk, Nil Fırat
MÜZ K/MUSIC: Raminta Kurklietyte
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Nihat Kentel, Hülya Karcı
YAPIM/PRODUCTION CO.: Payiz Film

'Masal Ülkesi'nin çocukları Güneş, Emek, Ebru, Savaş ve Hasan, bir sonbahar günü, hayatlarını bilinmeze dönüştüren postal sesleriyle uyanıp, yerinden yurdunda edilen, aynı kaderi paylaşan çocuklar... Beş genç, dört kentte (Berlin, Kopenhag, Zürih ve Paris) darbenin derin izlerini, yılların sessizliğini *Eylül Çocukları*'yla bozuyorlar. Yönetmenler Hülya Karcı ve Meltem Öztürk bugüne kadar dillendirilemeyen mağdurların hikayesine tanıklık ediyor. "Bir gece ansızın askerler geldi eve... Ne kadar tanıdık değil mi! Bu dönem anne baba yoktu. Annemle ilişkilerimiz sıcaktır. Ben babamı 12 yaşına kadar görmedim. O zaman zaman kavramı yok. Babam, Metris cezaevinde. Döndüğünde memur olarak çalışamadı. Köyden tüm erkekleri götürdüler. Hepsi döndü ama onlar değişmişti." Sancılı kaçış hikayeleri ve geride kalan çocuklar... Çocukların yurt dışına çıkış hikayeleri de bir o kadar can yakıcı. Eylül çocukları acılardan yeniden doğup kendilerine yeni hayatlar kurabilmişler. Belgeselde çocukların dünü anlatırkenki hüznü, acısı derinden hissediliyor. 12 Eylül'ü çocukların gözünden anlatan *Eylül Çocukları*, yakın tarihi unutmamak ve unutturmamak için herkesin izlemesi gereken bir belgesel. Beş başlı canavar hâlâ etrafımızda. Gökten bizim payımıza düşen elma mutlaka demokrasi olmalı.

Berrin Balay

Güneş, Emek, Ebru, Savaş and Hasan children of a dreamland, on a September day they wake up by the sounds of military boots. And they are the children who are displaced from their homeland and they all share the same destiny. Five young children live in four different cities (Berlin, Copenhagen, Zurich and Paris), break the silence of these years and delete the memories of coup d'etat with the documentary called *Children of September*. Directors Hülya Karcı and Meltem Öztürk witness the stories of the aggrieved ones have not been let to tell their stories since then.

'Soldiers come our home all of sudden at one night. Is it that well-known, isnt it? There are no mother and father at those years. We have warm relationship with my mother. I didn't see my father until I was twelve. He was in Metris prison. He couldn't work as a civil servant when he came back. All the young men from the village are marched off. All of them come back but they were not the same anymore.'

Painful escapes and the children are left behind...Their going abroad stories are also distressing. Children of September are reborn from their sours and they could start a new life. Children' s narrating the past make audience feel their grief and pain deeply. September of 12th (military coup) is told from children point of view. *Children of September* is a documentary should be watched in order not to forget our near past. The five headed monsters are still around us. Three apples fell from heaven and our share must be absolutely democracy...

Hülya Karcı
Dokuz Eylül Üniversitesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Dramaturg, tiyatro pedagogu, yazar ve rejisör olarak tiyatro ve sinema alanında çalışmalarını Berlin ve Türkiye'de sürdürüyor.

After her graduation from the School of Drama at Dokuz Eylül University, she works as a dramaturge and theatre pedagogue in Berlin and Turkey. She writes and directs for the theatre and film.

Meltem Öztürk
Dokuz Eylül Üniversitesi Sinema Bölümü'nden mezun oldu. Paris'te sinema alanında çalışmalarını ve felsefe eğitimini sürdürüyor.

She graduated from the Department of Film Design at Dokuz Eylül University (Izmir). She studies philosophy and cinema in Paris

FIRÇA DARBES
BRUSH STROKE

TÜRK YE/TURKEY, 2010, betacam, renkli/color, 29'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Nihan Belgin
SENARYO/SCREENPLAY: Nihan Belgin
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Dimitris Kasimatis
KURGU/EDITING: Nihan Belgin
MÜZ K/MUSIC: Gökhan Tütün, Nihan Belgin
OYUNCULAR/CAST: Umut Beşkırma, Metin Belgin, Şebnem Köstem
YAPIMCI/PRODUCER: Nihan Belgin
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sinevizyon Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sinevizyon Film

Şubat 1980... Sağ ve sol çatışmalarının doruğa tırmandığı zamanlar... TDKP'li bir grup genç, arkadaşları Sinan'ın öldürülmesini protesto etmek istedi. Askerler yürüyüşü engellemek, gençleri dağıtmak için uyarı ateşi açtı. Ankara'nın karanlık, puslu havasına barut kokusu karıştı. Kaçma-kovalamaca paniğinde Erdal da silahını çekip ateş etti. Ölen askeri vuranın o olduğu gerekçesiyle tutuklandı Erdal. Havaya ateş ettiğini söyleyerek kendini savunduysa da yeterli kanıt bulunamadığı için idam cezasıyla yargılandı. 16 yaşındaki Erdal Eren yaşı büyütülerek asıldı!

February 1980... The struggle between the right and left groups reached its peak point... A young group of TDKP (Revoloutionary Communist Party of Turkey) protest their friend, Sinan's death. Then soldiers arrive and make warning shots to dispense the young. The foggy air smells gunpowder, there appears panic among young students insist to protest. While escaping, one of the students, Erdal takes his gun and shoots to the sky and then he gets arrested. Although Erdal is 16 years old, his age is increased to 18 and he is sentenced to death by military court.

Nihan Belgin
1986'da İstanbul'da dünyaya geldi. Okul yıllarında müzik, resim ve tiyatroyla uğraştı, senaryolar yazdı. Pera Güzel Sanatlar'da gitar eğitiminin yanı sıra Diyalog'ta kamera önü oyunculuğu, Tiyatro Gerçek'te oyunculuk eğitimi aldı. 2004 yılında *Ayın Karanlık Yüzü* filmiyle sinemaya profesyonel olarak adım attı. Sinema ve reklam sektöründe birçok projede yönetmen yardımcılığı yaptı. Sinevizyon Film bünyesinde ortak yapımlara imza attı.

She was born in 1986 in İstanbul. During her education she was interested in music, painting, and was involved in theater besides she wrote screenplays. She studied guitar and also had acting lessons. She, professionally started working as an asistant director in the movie Dark Side of the Moon in 2004. She has worked in movies and commercials as an asistant director. She took part in co-production projects within Sinevizyon Film Company.

Filmleri/Filmography
Fırça Darbesi (2010), Kaçış (2005)

K TUTAM SAÇ "DERS M' N KAYIP KIZLARI"
TWO WISPS OF HAIR "THE MISSING GIRLS OF DERSIM"

TÜRK YE/TURKEY, 2010, betacam, renkli/color, 55'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Nezahat Gündoğan
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Nezahat Gündoğan
KURGU/EDITING: Elif Ergezen, Ufuk Tambaş
MÜZ K/MUSIC: Mikail Aslan, Şevval Sam
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Kazım Gündoğan, Nezahat Gündoğan
YAPIM/PRODUCTION CO.: Kazım Gündoğan, Nezahat Gündoğan
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Kazım Gündoğan, Nezahat Gündoğan

Dersim sürgünleri. Zorla yola koyuldukları göçlerde arkada kalanlar. Veya haksız ve tatsız bir hikayeden arta kalanlar. Dersim'in kayıp kızları onlar. Geride bıraktıkları iki tutam saçı nicedir göğsünde saklayanların hep onların yolunu gözlediği bir sır değil. Nezahat Gündoğan, 1938'de Kürtler Dersim'den sürülürken mecburen geride bıraktıkları, yeni doğmuş kedi yavruları gibi subay ailelerine verilen Kürt kızların saklı tarihini, o tarihin un ufak olmuş kapılarına üfleyerek anlatmaya koyuluyor. Bir halkın acısını kız çocukların yok edilmiş tarihiyle görünür kılmaya çalışıyor. O kayıp kızları bir ömür boyu bekleyen Huriye ninenin sözleri bu hikayedeki acıyı özetlemeye yetiyor: "Taş olsaydım erirdim, toprak oldum dayandım..."
Nezahat Gündoğan'ın üç yıllık çalışmasının ürünü olan bu filmin malzemesi hakkında bir röportajında şöyle diyor: "Ortada bir travma var. O sizin benliğinize işliyor ve "Beni işle, gün yüzüne çıkar" diyor. Kadınların öykülerini dinlediğinizde kendinizi insani olarak sorumlu hissediyorsunuz. Kızların dramı herkesin bir şekilde vicdanına hitap ediyor."

They are the exiles of Dersim. They are the ones forced to migrate and left behind or the ones left behind from a sad and unfair story. They are the lost girls of Dersim. It is not a secret anymore that there are the ones who keep the lost girls' two wips of hair on their chests and the ones wait for the girls. Nezahat Gündoğan, sets about to tell the secret stories of the Kurdish girls who were given to army officer families while the Kurds were being displaced from Dersim in 1938. Gündoğan attempts to narrate this story by blowing the doors of history which were crumbled to pieces. She makes a community's grief visible through telling the girls' abated history. Huriye nany who has waited for the girls throughout her life says that: 'If I were a stone I could melt. I became soil therefore I have resisted'.
Nezahat Gündoğan talks about the content of her film which is a product of her three years work: 'There is trauma. It seizes you from inside and the story says 'Make me out of it and make me visible' . When you listen to these women's stories you feel responsible. These girls' tragedy directs our conscience'.

Nezahat Gündoğan
1968'de Erzincan'da dünyaya geldi. stanbul'da büyüdü. Politik düşünceleri nedeniyle 6.5 yıl hapishanede yaşamak zorunda kaldı. Halen Trakya Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nde öğrenci.

She was born in 1968 and she is still an architecture student. She spent 6.5 years in prison because of her political toughts.

Filmleri/Filmography
ki Tutam Saç: Dersim'in Kayıp Kızları (2010), Munzur Akmazsa (2005)

SESLER
DENG
VOICES

TÜRK YE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 20'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Filiz Işık Bulut
SENARYO/SCREENPLAY: Filiz Işık Bulut
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: İker Berke
KURGU/EDITING: Oykun Asyalıoğlu
OYUNCULAR/CAST: Zelal Bulut, Selahattin Bulut, Kısmet Bulut
YAPIMCI/PRODUCER: Gökçe Işıl Tuna
YAPIM/PRODUCTION CO.: Gökçe Işıl Tuna
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Gökçe Işıl Tuna

Diyarbakır 5 No'lu cezaevi, 1980. Cezaevine komşu bir müstakil ev. Tek katlı. Tek göz oda denebilecek kadar küçük. Dört kişilik bir ailenin çatısı burası: Zelal, Hüsamettin ve iki çocuk. Cezaevinde kalanların aileleri her görüş gününde akın akın gelip önce bu evde soluklanır, sobanın üzerinde demlenmiş birer bardak çayla ısınır, oradan görüşe giderler. Gitmeden önce Türkçe çalışırlar, görüş saatinde Kürtçe konuşmaları içeridekilere daha çok zarar vermesin diye! Dönüşte yine buluşma yeridir bu güzel ev. Ve onun güzel ev sahipleri yine sahip çıkar ziyaretçilere. Evin küçük çocukları uyurken gece vakti cezaevinden gelen işkence seslerini duymasın diye kulaklarını bezle bağlar babaları. Yetmez ama. O sesi duymamak mümkün olmaz. Ev halkı o sesi aklından da, kalbinden de söküp atamaz... Filiz Işık Bulut'un bu kısa filmi 12 Eylül üzerine yapılmış en etkileyici filmlerden biri. çerisinden yükselen çığlıklarıyla 'ünlü', tarihin insan vicdanını betonlara gömdüğü 5 No'lu cezaevi hiç görünmediği halde bu filmde başrolde!

Diyarbakır 5th Prison, 1980. There is an one storey detached house next to the prison. The house is so smalll like a one-eyed room. Its a four member family house: Zelal, Hüsamettin and two children. The families whose akins are in prison, come in raids to this house in every visiting days. They come to this house to relieve, have a cup of tea and then go to visit their akins. Before going there, they practice their Turkish in order not to harm prisoners by talking in Kurdish! This beautiful house is a hang out place on the way back home. The beautiful houseowners claim the visitors again. Father attaches a piece of cloth to the children's ears so as not them to hear the torture cries coming from the prison. Its not enough. Its impossible not to hear their cryings. Family members can not stub these cries not only from their minds but also from their hearts... Filiz Işık Bulut' s short movie is one of the most impressive films that narrate the story of September the 12th Coup d'Etat. The 5th prison is a place in which history buries human consicience in concrete and this place is also well-known with the cries. The 5th prison plays a leading role although it is not shown in the movie.

Filiz Işık Bulut
1970'de Gümüşhane'de dünyaya geldi. Beykent Üniversitesi Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetmenliği bölümünden mezun oldu. Özel bir okulda drama dersleri veriyor.

She was born on 1970 in Gümüşhane, studied Performing Arts Management at Beykent University. She works as a drama teacher f a private school.

Filmleri/Filmography
Deng (2009), Legerin (2009)

NAH DE'N N TÜRKÜSÜ
HUSH!

TÜRK YE/TURKEY, 2009, 35 mm, renkli/color, 52'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Berke Baş
GÖRÜNTÜ YÖNETMEN /DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Berke Baş, Mehmet Zengin
KURGU/EDITING: Catherine Gouze
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Berke Baş, Dorian Lesley Jones, Belma Baş
YAPIM/PRODUCTION CO.: Berke Baş, Dorian Lesley Jones, Belma Baş
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Berke Baş, Dorian Lesley Jones, Belma Baş

Berke Baş büyükannesinin hikayesini anlattığı belgeselde, Türkiyeli Ermenilerin izini sürüyor. Ordu'da o büyükannenin doğduğu evin bugünkü sakinleri, hanelerinin geçmişinde taşıdığı hikayelerden belki bihaber. Belki de çok iyi biliyorlar o dört duvarı kimden emanet aldıklarını. O emanetin de peşinden gidiyor yönetmen. Bir zamanlar Ermeni yurttaşların yaşadığı Ordu'da bugün onlardan sadece birkaç kişi var. Göç yolları çoğunlukla Arjantin'e taşımış kentin Ermenilerini. Hem çok kişisel hem de toplumsal bir film bu. Yönetmenin büyükannesinin komşuları, çocuklar ve torunlar onunla ilgili anılarını anlatırken, bir zamanlar çok sayıda Ermeni'nin yaşadığı Ordu'da bugün sayılarının niçin bir elin parmaklarını geçemediği de sorgulanıyor. nsan huzuru yerindeyse niçin terk etsin yaşadığı toprakları?
Festival seyircisinin geçen yıl, yönetmenlerinden biri olduğu 'Bu Ne Güzel Demokrasi' belgeseliyle hatırlayacağı Berke Baş, kamerasını 'memleketine' çeviriyor bu kez. 1915'teki 'sevkiyat' sırasında küçük çocuklarını taşıyamayıp oracıkta bırakmak zorunda kalan aileler, ötekileştirilmiş tarihlerinin bugün yeniden bir 'milli mesele'ye dönüştürüldüğünü bilseler geri dönüp çocuklarını canları pahasına alırlardı herhalde. Hele duysalardı Hrant Dink'in cenazesindeki öfkeli kalabalığımızın çığlıklarını.

Yönetmen filminin bir yerinde kadrajına aldığı evin önünde oynayan çocuklarla söyleşiyor:
-Bu ev benim büyükannemin evi.
-Ama biz oturuyor burada!
-Eskiden büyükannem oturuyordu. 1903 yılında bu evde doğmuş.
-Anaaa! Beşiktaş'ın kuruluş yılı!!!

Hadi onlar çocuk, büyüklerde belleksizlik niye? Bellek tazelemek ve kimliklerin ördüğü duvarları yıkmak için bir türkü tutturmalı şimdi. Çok geç olmadan!

Selen Doğan

Berke Baş tells her grandmother's story in her documentary and she follows the traces of Turkish Armenians in this film. People who live in the house of her grandmother may not know the history of their house in Ordu . Perhaps they know from whom they got their custody. The director chases after that custody. There are few Armenians survivors in Ordu where many Armenian citizens lived then. They had to migrate mainly to Argentina. The film is both personal and social. While her grandmother's neighbours, children and grandchildren talk about the memories of the grandmother, the film questions why there are few Armenians left in Ordu. Why does one want to leave her homeland if s/he peacefully lives there?
Berke Baş who is the one of the directors of the documentary called "What a Beautiful Democracy!" and she focuses on her homeland now. If the families, who could not carry their little children with them and had to leave behind, had known their othered history has been turned into a 'national issue', they would have taken their children at the hazard's of their lives. What if they would have heard the cries of mourning crowd at Hrant Dink's funeral?
The director has a chat with children who play outside of the house:
-This house belongs to my grandmother.
-But we live here!
-Once my grandmother used to live here. She was born in that house in 1903.
-That year was the year that Beşiktaş (football team) was established!!!

Berke Baş
Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası lişkiler bölümünde lisans, New School'da Medya ncelemeleri programında yüksek lisans eğitimi gördü. 1998'den beri çeşitli medya projelerinde yapımcı, yönetmen ve editör olarak çalışıyor. 2002'den bu yana stanbul Bilgi Üniversitesi'nin Sinema TV ve Kültürel ncelemeler yüksek lisans programlarında ders veriyor.

She studied political science and international relations at Bogazici University and received her masters degree in media studies at New School for Social Research. She co-founded inHouse projects, a media collective, in New York in 1998 and has worked in various documentary projects and publicity videos dealing especially with individual and public rights. Now located in Istanbul, she is a part-time lecturer at the Cultural Studies and Film-TV graduate programs of Istanbul Bilgi University.

Filmleri/Filmography
Beton Park (2009), Nahide'nin Türküsü (2009), Bu Ne Güzel Demokrasi! (2008), Transit (2005), Brooklyn'i Geçmek (2002)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

ERKEKLER MAT NES

MEN UNDER THE GAZE

GEL PORNO ÇEVİRELİM
HUMPDAY

ABD/USA, 2009, 35 mm, renkli/color, 95'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Lynn Shelton
SENARYO/SCREENPLAY: Lynn Shelton
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Benjamin Kasulke
KURGU/EDITING: Nat Sanders
OYUNCULAR/CAST: Mark Duplass, Joshua Leonard, Alycia Delmore, Lynn Shelton
YAPIMCI/PRODUCER: Lynn Shelton
YAPIM/PRODUCTION CO.: Magnolia Pictures
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Magnolia Pictures
ÖDÜLLER/AWARDS:
Bağımsız Ruh Ödülleri "John Cassavetes Ödülü"/*Independent Spirit Awards "John Cassavetes Award"*, **2010**
Gijón Uluslararası Film Festivali "En İyi Yönetmen", "En İyi Erkek Oyuncu" (Mark Duplass, Joshua Leonard)/*Gijón International Film Festival "Best Director", "Best Actor"*, **2009**
Sundance Film Festivali "Jüri Özel Ödülü"/*Sundance Film Festival "Special Jury Prize"*, **2009**

Evliliğin tüm toplumlarca kutsandığı dünyada herkes evlenme hayalleri kurar, ama evli çiftler bazen pek sıkıcı gelir bize. Sıradan bir evliliğin çatırdadığını, tatsızlıkların başladığını görmek gerçek hayatta komşuların, beyazperdede ise seyircinin ağzını sulandıran soslar, sıradanlığı ortadan kaldıran tatlardır. Tıpkı bu filmdeki sıkıcı yeni evli çift Ben ve Anna'nın hayatına aniden giren Andrew'un yaptığı gibi. Pembe panjurlu evlerinde bebek yapma hayalleri kuran çift, arzularına göre değil Anna'nın yumurtlama dönemlerine göre ilişkiye girerler. Gece sabaha karşı, yorgunluktan sevişemedikleri için birbirlerinden gayet nazikçe özür dileyen bu çiftin hayatına eski bir arkadaş olan Andrew girer aniden. Hayatında hiçbir sanat projesini tamamlayamamış bir sanatçı olan Andrew, kaybedenler kulübünün sıradan bir üyesidir aslında, bir 'loser'dır. Ancak, Andrew'un kendi hiçliğini öyle kolay kolay kabullenmeye hiç niyeti yoktur. Sırf sanat yapmak için bir gazetenin her yıl düzenlediği 'Humpday' (ev pornosu) festivaline katılma kararı alır. Gizli eşcinsel duygularını yıllar önce zorla da olsa bastırmış arkadaşı Ben'den de dahiyane bir işbirliği teklifi gelir: Birlikte bir 'heteroseksüel erkek erkeğe ev pornosu' çekeceklerdir. Kimse bunun 'sanat' olduğundan kuşku duymaz, Anna hariç. Bu durum Andrew'un projesini hüsrana mı uğratacaktır, yoksa tam tersi mi olacaktır? Bu sorunun yanıtı, pornografik filmlerde iki kadının bedenini kolayca sömürü malzemesi yapanlara yönetmenin verdiği yanıtla aynı! Bu bilmeceyi çözmenin yolu ise, festivalin merakla beklenen filmlerinden olan *Gel Porno Çevirelim*'in içinde!..

Cemal Akyüz

In modern world which glorifies marriage, almost everyone dreams of getting married. However, sometimes we all find married couples boring. Seeing crashes and bitterness in marriages are mouthwatering sauces for neighbours in real life and for audience in the cinema. Just like the fall of an old friend Andrew like a bomb into the happily married couple of our characters in *Humpday*, Anne and Ben. They live in a posh house, dreaming of having a baby and kindly apologize each other when they are too tired to have sex to produce their dream like baby. Andrew is a loser who was never successful to complete any art project he took. But he is not ready to give up and decides to participate in a home porn art festival called 'Humpday' which is annually organized by a newspaper. Meanwhile Ben comes up with a brilliant idea of making a male to male heterosexual porn film. None of the characters has any doubt that porn film idea is 'art' except Anna. What will happen eventually is a woman director's answer to male dominant porn film industry who generously exploits the female body. Will that help to succeed Andrew's project or vice versa? The answer of the question is present in the film which rouses high curiosity in the festival: Humpday!

Lynn Shelton
Uzun süre Seattle ve New York'ta sahne üzerinde oyunculuk yaptıktan sonra, New York'taki Görsel Sanatlar Okulu'nda fotoğraf üzerine eğitim aldı. Kendisine ait ilk uzun metrajlı filmi çekmeden önce on yıl kadar deneysel ve belgesel film yapımcılığı alanlarında çalıştı. *We Go Back* filmi Slamdance Festivali'nde gösterildi ve Jüri En İyi Anlatı ve Kodak En İyi Sinematografi Ödüllerine layık görüldü.

After several years of acting for the stage in Seattle and New York, Lynn Shelton attended the MFA program for Photography at the School of Visual Arts in NYC. She then spent a decade as an experimental and documentary filmmaker and as an editor before writing and directing her first feature-length film. The result, We Go Way Back, premiered at Slamdance 2006 where it picked up the Grand Jury Award for Best Narrative Feature and the Kodak Vision Award for Best Cinematography.

Filmleri/Filmography
Humpday (2009), My Effortless Brilliance (2008), What the Funny (2008), We Go Way Back (2006)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

PEMBESİZ/MAVİSİZ

BEYOND PINK AND BLUE

12

11

10

9

BEN VE NURİ BALA
ME AND NURI BALA

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, 35 mm, renkli/color, 42'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Melisa Önel
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Melisa Önel
KURGU/EDITING: Melisa Önel
YAPIMCI/PRODUCER: Melisa Önel
YAPIM/PRODUCTION CO.: Melisa Önel
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Melisa Önel
ÖDÜLLER/AWARDS:
Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali "En İyi İlk Belgesel"/*International Antalya Golden Orange Film Festival "Best First Documentary"*, (2009)

Ben ve Nuri Bala, toplumsal cinsiyet ve ayrımcılık konusunda radikal bir ses olan feminist transeksüel Esmeray'ın hayatından yola çıkarak, doğup büyüdüğü Kars ve şu an yaşadığı İstanbul'daki toplumsal cinsiyet, ayrımcılık, ötekileştirme ve göçü konu alan bir film. Yola çıkışı ve konusuyla belgesel, hem beden hem de coğrafyalar içinde yaşanan ötekileştirmeyi tartışmaya açmayı hedefliyor. Belgeselin Esmeray'ın hayatından yola çıkılarak ele alınmasının sebepleri arasında, kendisinin hem Kars hem de İstanbul'daki toplumsal cinsiyet, sınıf politikaları ve normlarına karşı geliştirdiği direnişçi duruşu, bu bağlamda kimlik kategorilerinin özelliklerinden bağımsız kendini ifade etme arzusu ve şiddet karşıtlığı sıralanabilir. Esmeray, Kars'ta geçirdiği ilk gençlik yıllarında cinsel kimliğinin farkına vararak daha özgür yaşayabilmek için on sekizine girmeden İstanbul'a göç etti. Burada çeşitli işlerde çalıştıktan sonra, önce eşcinsel ve ilerleyen zamanlarda transeksüel olarak seks işçiliği yaptı. Kadın hareketi ve feminizmle tanışınca seks işçiliğini bıraktı. Halen toplumsal cinsiyet ayrımcılığına ve şiddete karşı çalışmalar yürüten sivil toplum kuruluşu Amargi'de yarı zamanlı çalışan Esmeray, akşamları Süslü Saksı Sokak'ta midye satarak ve haftada bir 'Cadının Bohçası' adlı tek kişilik gösterisi yaparak geçimini sağlıyor. Film Esmeray'ın yaşam öyküsünü kronolojik olmayan bir şekilde anlatıyor. Bunun için günlük hayatını, oyunları ve kendi sesi zamanlar arası atlayarak hayatındaki dönüm noktalarından bahsediyor.

Esmeray is a 38 year old woman; transvestite who decided that she wanted to become a woman in her early twenties. Not being accepted in her village in the far East city of Kars, she was sent to work in Istanbul at an early age. Soon after she arrived in Istanbul, realizing that there was "something wrong" with her, she left her relatives house and started living in the streets. This hostile environment, that forces transvestite women into prostitution with absolutely no legal protection against people and police as well – transformed Esmeray. After 10 years of working as worker she became affiliated with left oriented political parties and then with feminism. While working as a street vender – at times selling newspaper in the street she manages to earn money. Although well received and supported in her politically conscious circle like the NGO Amargi where she holds a part-time job, she is well aware that certain streets, certain shops, districts are not safe for her. But what challenges peoples perceptions about gender prejudices despite her street jobs is her daring stand-up show where she talks about her own life – her Kurdish identity – what it means to be a man and a woman -- . The film while a biography of a person is also about longing and struggling for belonging. Esmeray's story epitomizes what internal migration has meant to millions of people in Turkey, it reflects the collective imagination of the city Istanbul, its wonders and dumps. As Esmeray says "I still don't know what womanhood is... If it is what society forces upon us then yes I am a woman, but is that what being a woman really is?
Can we define it?"

Melisa Önel
1980 yılında İzmir'de dünyaya geldi. Lisans eğitimini ABD'de Tufts Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünde tamamladı ve ardından İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema ve Televizyon bölümünde yüksek lisans yaptı. Fotoğrafları birçok uluslararası sergide yer aldı. Film alanında yapımcı ve yönetmen olarak çalışmalarına devam ediyor.

Born in Izmir, Melisa Önel studied at Tufts University, Boston, USA and graduated with a degree in International Relations. She's completed her Masters degree in Film Studies at Istanbul Bilgi University. She is involved in producing and directing films and photography. Living and working in Istanbul her photography has participated in many exhibitions local and international.

Filmleri/Filmography
Ben ve Nuri Bala (2009), Omega Tilki (2007-08)

TOPP İKİZLERİ: DOKUNULMAZ KIZLAR
THE TOPP TWINS: UNTOUCHABLE GIRLS

YENİ ZELANDA/NEW ZEALAND, 2009, 35 mm, renkli/color, 84'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Leanne Pooley
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Leon Narbey, Wayne Vinten
KURGU/EDITING: Tim Woodhouse
MÜZİK/MUSIC: Jools Topp, Lynda Topp
YAPIMCI/PRODUCER: Arani Cuthbert
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Rialto
ÖDÜLLER/AWARDS:
Melbourne Uluslararası Film Festivali "En Popüler Belgesel"/*Melbourne International Film Festival "Most Popular Documentary"*, 2009
Yeni Zelanda Film ve TV Ödülleri "En İyi Film"/*New Zealand Film and TV Awards "Best Feature Film"*, 2009
Toronto Uluslararası Film Festivali "Halkın Seçimi Ödülü"/*Toronto International Film Festival "People's Choice Award"*, 2009

Yeni Zelanda'nın en sevilen, en eğlenceli, zapt edilemez performans ikilisi, bu kez Leane Pooley'nin son filmi *Topp İkizleri* ile beyazperdeye taşınıyor. Röportajlar, performans çekimleri, evde çekilmiş videolar ve gerçek haber kaynaklarından bir derlemeyle seyircisini dünyanın tek tirol şarkıları söyleyen country ve western şarkıcıları lezbiyen ikizler Jools ve Lynda Topp'un hikayesine çağırıyor yönetmen.

Film, savaş sonrası Yeni Zelanda'da genellikle parodi ve satir yöntemlerini kullanarak direnme yolunu seçen iki kız kardeşin öyküsünü içten, yapmacıksız ve keyif verici bir sahnelerle izleyicisine yansıtmayı başarıyor. Öyküleri 50 yılık bir sürece yayılan ikizlerin, son derece mütevazı bir çiftlik evinde dünyaya gözlerini açmalarıyla başlayan hikayeleri, bugün uluslararası turlarla ziyaretçi kabul etmeleriyle sürüyor. Yönetmen, ikizlerin sahnedeki varlıklarının hiçbir çaba göstermeseler de komik olabileceğini çok başarılı bir şekilde gözler önüne sererken aynı zamanda Jools'un meme kanseriyle mücadelesi ve onu alt etmesini de işleyerek, ikizlerin gündelik yaşamına göz kırpmaktan da geri durmuyor.

Film ilerledikçe, yönetmenin asıl niyeti de ortaya çıkıyor: Son otuz senenin Yeni Zelanda'da nasıl sismik değişimlere sahne olduğunu, ülkenin kendi ulusal kimliğini bulmak ve bunu tanımlamak için ne gibi mücadeleler verdiğini de perdeye yansıtmak.

The story of one of New Zealand's most cherished and charmingly irrepressible performing duos finally reaches the big screen in Leanne Pooley's latest feature, *The Topp Twins*.

Through a compilation of interviews, performance footage, home videos and newsreel archives, Pooley's documentary introduces audiences to Jools and Lynda Topp, the world's only yodelling, lesbian, country-and-western-singing twins. The film combines an array of artful filmic formats, making audiences privy to an honest, intimate and entertaining portrait of two sisters who resist, often through satire and parody, the political and sexual norms of post-war New Zealand. Their story spans fifty years, starting with their humble upbringing on a small dairy farm and leading to their internationally acclaimed present-day tours. While Pooley undoubtedly succeeds in demonstrating the twins' effortlessly comical stage presence, the film also acknowledges Jools's fight with and recovery from breast cancer, offering a glimpse past the superficial details of their public lives.

Interviews with the girls' onstage alter egos – Ken and Ken, Camp Mother and Camp Leader, and Prue and Dilly – steadily inject the story's biopic digressions with lighthearted humour, reminding audiences that their talents exceed and ultimately subvert the traditional preconceptions that could define or categorize their theatrical antics. The sisters maintain an aversion to classification that has allowed for limitless possibilities over the years. As they wittily put it, "We're not comedians, we're just singers who are funny." As the film progresses, it becomes clear that its real task goes beyond a simple showcasing of the twins' considerable skills.

Through the use of newsreel footage and photography, Pooley charts their provocative careers alongside thirty years of seismic social change in New Zealand, demonstrating how the country struggled to find and define its national identity.

In this elegantly compiled work – part biopic, part concept film, part comedy – Pooley provides a strong reminder that what resists classification may be the very thing that has the power to restore unity, understanding and compassion in a tumultuous world.

Leanne Pooley
Winnipeg-Manivbota'da dünyaya geldi. Ryerson Üniversitesi'nde radyo ve televizyon sanatları üzerine eğitim gördü. 1980'lerin ortasında Yeni Zelanda'ya göç etti.

She was born in Winnipeg, Manitoba, and studied radio and television arts at Ryerson University. She immigrated to New Zealand in the mid-eighties.

Filmleri/Filmography
The Topp Twins: Untouchable Girls (2009), Being Billy Apple (2007), Try Revolution (2006), The Promise (2005), Haunting Douglas (2003)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

BELGESELLER
DOCUMENTARIES

40'INDA 40 KADIN
40 WOMEN AT 40

TÜRKİYE/TURKEY, 2010, betacam, renkli/color, 52'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Tuluhan Tekelioğlu
KURGU/EDITING: Beran Pekol
MÜZİK/MUSIC: Balkan Tekelioğlu
YAPIMCI/PRODUCER: Sinan Çetin
YAPIM/PRODUCTION CO.: Plato Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Plato Film

"40 yaş, öyle bir dönüm noktası ki etkisi ta derinde hissediliyor. 40 yaş, daha evvel hiçbir yaşın yapmadığı kadar etkiliyor kadınları. Tutup silkeliyor. Kırkına gelen kadının algıları, sihirli bir değnek değmişçesine değişiyor. Kendine, hayata, en yakınında olanlara ve aşka bakışı yenileniyor. Kırkına basan kadın, önce moralini bozuyor, sonra başlıyor küllerinden doğmaya, kendini yeniden oluşturmaya" diyor yönetmen. Bu filmde İstanbul'da yaşayan 40 yaşındaki 40 kadının hikayelerinden kesitler var. İlk bakışta bambaşka hayatlar süren, çocuklu ya da çocuksuz, evli veya bekar, farklı kesimlerden gelen, farklı sorunları olan, ama sanılanın aksine, ortak duyguyu yaşayan kadınlar bunlar. Cesur, tanıdık, mütevazı ve iddialılar. "Ben değiştim her şey değişti. Bu değişim de nereden çıktı deseydi eşim, onu da değiştirirdim" diyor kadınlardan biri. Sanayici Zehra Korumaz, manikürcü Mayram Kabe, anaokulu öğretmeni Ceni Kanditan, haberci Banu Güven, hasta bakıcı Semiye Erel, oyuncu Bennu Yıldırımlar, temizlik görevlisi Nurten Kalkan, hemşire Ayşe Soydan, memur Fatma Tuncer, eski seks işçisi Ayşe Tükürükçü, eski manken Ebru Ürün... Tanıdık tanımadık, apayrı sorunları olan 40 kadın bu belgeselde konuştu.

The age of 40, a time of profound change, and one which is felt not on the outside but deep inside. The age of 40 affects women like no other age. It grabs and shakes them. When a woman gets to 40 her perceptions are altered as if by a magic wand. Her views of herself, of life, of the people closest to her and of love are all renewed. When a woman gets to 40 she is demoralised at first, but then she begins to rise from her ashes, to rebuild herself. In this film you will find cross-sections of the lives of 40 women aged 40, living in Istanbul. At first glance these appear to be women leading completely dissimilar lives –married, single, divorced, childless or with children; from different backgrounds and social strata and with different problems. But, contrary to appearance, these are women who share a common bond. Brave, ubiquitous, modest and yet forceful. "I changed and everything did as well. If my husband had questioned this, I would have changed him, too" says one of the women. Industrialist Zehra Korkmaz, manicurist Mayram Kabe, kindergarden teacher Ceni Kanditan, news anchor Banu Güven, nurse Semiye Erel, actress Bennu Yıldırımlar, sanitation worker Nurten Kalkan, civil servant Fatma Tuncer, former prostitute MP candidate Ayşe Tükürükçü, former model Ebru Ürün. 40 women, familiar and obscure, all with their different issues.

Tuluhan Tekelioğlu
1970'de Fransa'da dünyaya geldi. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü bitirdi, Paris'te Sipa Press'te çalıştı. 1994–2001 yılları arasında Hürriyet gazetesi dizi ve araştırma servisinde özel röportajlar yaptı, yazı dizileri hazırladı. CINE 5, Habertürk, TGRT ve Kanal D televizyonlarında çalıştı. 2009'da TRT 2'de kendi hazırladığı bir kültür sanat programını sundu. Halen Sabah gazetesinde röportajlarına devam ediyor.

She was born in France in 1970. Tekelioglu studied journalism in Communicative Studies at Ankara University and then she started to work for Sipa Press Agency in Paris. She made interviews and prepared a series of articles for Hürriyet newspaper between 1994-2001. She stepped into tele-journalism in 2001 and worked for CINE 5, Habertürk, TGRT, Kanal D channels. Tekelioglu presented a culture-art program which she arranged for channel TRT 2. She is still making interviews for Sabah newspaper.

Filmleri/Filmography
40'ında 40 Kadın (2010)

ARJANTİN GECELERİ
AVENIDA ARGENTINA
ARGENTINA AVENUE

ALMANYA/GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 84'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Lucia-Milena Bonse
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Nikolai von Graevenitz
KURGU/EDITING: Anja Pohl
MÜZİK/MUSIC: Console
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Maren Luethje, Florian Schneider, Andreas Hoerl
YAPIM/PRODUCTION CO.: Luethje & Schneider Filmproduktion
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Luethje & Schneider Filmproduktion GbR

Buenos Aires'de bir gece. Gün doğumundan gün batımına kadar geçen sürede gençler çöp, aşk, adalet ve bir gelecek için arayışa giriyorlar. Birbirine uğramadan geçen dört hayat çizgisi. Nico, hükümete kızgınlığını gecenin karanlığında duvarlara çizdiği politik mesajlı grafittilerle ifade etmektedir. İmzası evlerin duvarlarından aşabilen bir örümcek olup, Ester'in gece hayatına da aynı şekilde sızıvermiştir. Annesi ve küçük oğluyla birlikte başka insanların 'çöp' dediği şeylerden kendilerine bir hayat çıkarmaya çalışmaktadırlar. Natalia ise kameralara soyunup internet başındaki meraklılarına zevkli saatler yaşattığı işini bugünlük bitirmiş, evine dönmektedir. Kendisini gerçekten sevecek bir erkeği düşlemekte ve olmak istediği kadına dönüşmek için kendisini hazır hissetmektedir. Ancak, bunun yerine gidip bir kulüpte dans etmek ve kendini biraz olsun unutmak istemektedir. Ani, Hilde ve Mechi'nin gitmek istedikleri tek bir yer vardır: Amerika. Kokteyllerini içmiş, süslenip püslenmiş dolanırken, akıllarında erkeklerle ilgili düşler olan bu üç kadın geceye doğru yürümektedir... Lucia Milena Bonse, krizdeki bir ülkenin gündeminden irkiltici kareler sunduğu filminde günümüz Arjantin'indeki sosyal sınıflar arasındaki derin farklılıkları zengin ve yoksul, iyi eğitimli olan ve olmayan, yerli halk ile Avrupa kökenliler üzerinden anlatıyor.

A night in Buenos Aires. Young people between sunset and sunrise, in search of trash, love, justice, a future. Four life lines that will cross but won't touch each other. Nico sprays, under the cover of darkness, political graffiti against his anger at the corrupt government. His trademark is the spider, climbing over house walls and thus into Estér's nightlife. Together with her mother and her little son, she uses the hours before garbage removal trying to turn other people's waste into their living. Natalia is coming home from her webcam-stripping-job. She is dreaming of a man who loves her and of finally becoming the woman on the outside that she feels she already is. But right now she wants to go out, dance in a club and forget all about everything. America is also the place Ani, Hilde and Mechi are heading for. Drunk with cocktails, styling and the thought of boys, the three girlfriends take off into the night. Avenida Argentina explores four opposite worlds along the social striplines of today's Argentina, between poor and rich, unschooled and studied, indigenous and European descent. An irritating snapshot of a society in crisis.

Luci-Milena Bonse
1981'de Almanya'da dünyaya geldi. ABD ve İspanya'da uzun süre yaşadıktan sonra 2001'de Münih Üniversitesi'nde Film ve Televizyon Belgeselciliği eğitimi aldı. 2005-2006 döneminde Buenos Aires Sinema Okulu'nda öğrenim gördü. 2008'den beri ZDF'nin 'Das kleine Fernsehspiel' programının genel yayın yönetmenliğini yapıyor.

Lucia-Milena Bonse was born 1981 in Bielefeld/Germany. After longer stays abroad in USA and Spain, she enrolled at the Munich Universtity for Television and Film in 2001 to study in the Film and Television Documentary department. Beside her first documentaries she also shoots journalistic tv-features at home and abroad. From 2005 to 2006 she spent 2 semesters at the Universidad del Cine in Buenos Aires/Argentina. Since 2008 Lucia-Milena Bonse is working as a commisioning editor for the ZDF's "Das kleine Fernsehspiel"

Filmleri/Filmography
Avenida Argentina (2009), Berlinaletaxi (2008), Bob Jones University (2007), Königsblau (2004), Nahostkonflikt Ganz Nah (2003), Die Münchner Freiheit (2002)

BAĞDAT
BAGHDAD

TÜRKİYE/TURKEY, 2010, betacam, renkli/color, 24'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Berrak Samur
SENARYO/SCREENPLAY: Berrak Samur
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Cemil Demiralp
KURGU/EDITING: Baybora Atav
MÜZİK/MUSIC: Taner Tarık Taşkaya
YAPIMCI/PRODUCER: Berrak Samur
YAPIM/PRODUCTION CO.: Berrak Samur
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Berrak Samur
ÖDÜLLER/AWARDS:
Ankara Uluslararası Film Festivali "Üçüncülük Ödülü – Amatör Belgesel"/*Ankara International Film Festival "Third Award – Amateur Documentary"*, **2010**

Yıllar boyunca dışlanmaya ve yalnız bırakılmaya rağmen mücadeleyi bırakmayan bir kadının, bir "öteki"nin hikâyesi.

A story of the "other"; of a woman who doesn't give up the struggle in spite of exclusion and isolation which continues over the years.

Berrak Samur
1984 yılında Ankara'da doğdu. 2009 yılında Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü'nden mezun oldu.

She was born in Ankara in 1984. Graduated from Ankara University the Faculty of Communication, Radio, Television and Cinema Department in 2009.

Filmleri/Filmography
Ayraç (2007)

BİR BEBEK İÇİN BİR ÖKÜZ
EEN OS VOOR EEN BABY
AN OX FOR A BABY

HOLLANDA/THE NETHERLANDS, 2007, Betacam, renkli/color, 50'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ayfer Ergün
SENARYO/SCREENPLAY: Ayfer Ergün
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Rob Brouwer and Abraham Hale Biru
KURGU/EDITING: Jan-willem Looze
YAPIMCI/PRODUCER: Ayfer Ergün
YAPIM/PRODUCTION CO.: Ayfer Ergün
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Ayfer Ergün

Etiyopya'nın Bahir Dar bölgesinde yaşayan Yezina ve kocası Mesganow'un hikayesindeki anahtar sözcükler; evlilik, hamilelik, fistül, ve tedavi masrafları için satılan bir öküzden ibaret. Hollanda'da yaşayan yönetmen Ayfer Ergün, bu hikayeyi odağa alarak, fistül olan kadınları ve bir sağlık sorununun nasıl toplumsal dışlanmaya yol açtığını anlatıyor. Tedavi edilebilir bir hastalık olan fistülün en büyük nedeni, erken evlilik ve erken hamilelik. Bedensel gelişimini henüz tamamlamadan hamile kalan kadınlar, leğen kemikleri bu yükü kaldıracak kadar gelişmediğinden, doğum sırasında çeşitli sorunlar yaşıyor. Doğum sancıları geldikçe güçlenen bebek dışarı çıkmaya çalışırken annenin idrar torbasını delebiliyor. Sonuç: İdrar tutulamıyor, sürekli akıyor. Fistülün en genel açıklaması bu. Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu fistül için "kadınlarda hamileliğe bağlı sorunların en tahrip edici olanı" diyor. Dünya sağlık örgütüne göre, dünyada yaklaşık 2 milyon kadın fistülden mustarip ve her yıl 100 bin civarında kadın bu hastalığa yakalanıyor. Ergün'ün filminde, o binlerce kadından biri olan Yezina'nın yaşadıkları var. Yönetmen, 12 yaşında nişanlanıp 15'inde evlendirilen annesinden yola çıkarak, daha büyümeye fırsat bulamadan 'evli barklı kadın' olan çocuklar üzerine bir belgesel yapmayı kafasına koyunca, filmine ilk nefesi nereden üfleyeceğine karar vermeye çalışırken Etiyopya'daki Fistül Hastanesi'nden haberdar olmuş. Bu tatsız dert ilgisini çekince de soluğu da başkent Addis Ababa'da almış. Film için konuşacak kadınları bulmak öyle kolay olmamış. İdrar koktukları için dışlanan kadınlar, tabulaştırılan bu hastalıktan konuşmaya yanaşmamış. Yönetmen buradan umudu kesip başka bir yerleşime gidecekken tanıştığı bir adamın sözleri filmin çıkış noktası olmuş: "Hastane ücretsiz ama yol için para gerekiyor. Bir öküzüm var, onu satacağım." 10 yaşında evlendirilen Yezina Yingerew bugün 28 yaşında. Uzun tedavilerden sonra iki çocuk dünyaya getirdi. Artık kimse onu dışlamıyor. Çocuk veremedi diye ona kızıp hakaret eden kocası da artık mutlu!!!

Selen Doğan

Yezina and her husband Mesganow live in Bahir Dar region and the key words of their story are: marriage, pregnancy, fistule and an ox that is sold to pay the cost of treatment. Director Ayfer Ergün who lives in the Netherlands puts this story at the focal point, she depicts women who are fistulated and how such a health problem can cause marginalization. Fistul could be cured and its main reason is marriage and early pregnancy. Women who got pregnant without completing their physical development, might have problems during the delivery because their pelvis is not grown yet to carry that weight. Baby's labours grow stronger, might stab mother's bladder while coming out of the body. Result: The urine cannot be hold. It continuously leaks. That is the most common explanation of the fistule. United Nations Population Fund states that 'fistule is the most devastating problem related to pregnancy'. According to World Health Organization all around the world approximately two million women suffer from fistule and every year almost one hundred thousand women catch this disease. Yezida is one of the thousands of women who got the disease and in Ergün's film displays her experiences. The director sets out from her mother got engaged at 12 and got married at 15 years old. When she decides to make a documentary about women who are forced to get married before having chance to grow up, she heard about the Fistule Hospital in Ethiopia which gives her a starting point for her movie. When she got interested in that dreary sickness, she went to Addis Ababa. It was not easy to find the women who would talk on the film. The women are marginalized because they smell urine, they did not agree to talk about that taboo sickness. When the director gave up for that region and decided to go to another one, she met a man who told these sentences: 'The hospital is free. But I need money for the road. I have an ox. And I will sell it'. These sentences became the film's initial point. Yezina Yingerew, who were forced to get married at 10 years old, now is 28 years old. She gave birth to two children after long treatments. No one marginalizes her anymore. Her husband, who used to be angry with her because she could not give him children, is happy now!!!

Ayfer Ergün
Türkiye'de dünyaya geldi. Hollanda'da yaşıyor. Bağımsız belgeselci. Amsterdam Üniversitesi'nde Televizyon ve Görüntü Yönetmenliği eğitimi aldı. Çeşitli yayın kuruluşlarında çalıştı. 1999'dan beri Uluslararası Af Örgütü'nde yapımcı ve yönetmen olarak çalışıyor.

She was born in Turkey, lives in the Netherlands. She studied at the University of Amsterdam Television and Cinematography. After her study she worked for several broadcast companies as a director and journalist. Since 1999 she works for Amnesty International as a producer and filmmaker. She also makes as a independent documentary director her own films.

Filmleri/Filmography
An Ox For A Baby (2007), Against My Will (2002), Illegal Dreams (2000), Cumartesi Anneleri (1998)

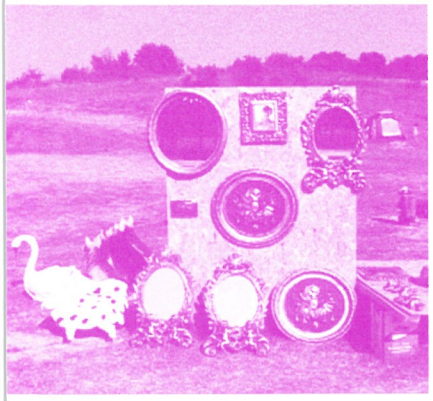

BU SAHİLDE
ON THE COAST

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 22'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Merve Kayan, Zeynep Dadak
SENARYO/SCREENPLAY: Merve Kayan, Zeynep Dadak
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Merve Kayan
KURGU/EDITING: Merve Kayan, Zeynep Dadak
MÜZİK/MUSIC: Carolyn Chen
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Jeffrey Grieshober, Merve Kayan, Zeynep Dadak
YAPIM/PRODUCTION CO.: Jeffrey Grieshober, Merve Kayan, Zeynep Dadak
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Jeffrey Grieshober, Merve Kayan, Zeynep Dadak
ÖDÜLLER/AWARDS:
Akbank Kısa Film Festivali "Belgesel dalında Özel Mansiyon"/*Akbank Short Film Festival – Documentary Special Mention*, **2010**

Bu Sahilde, Türkiye'nin Ege kıyılarındaki Erikli kasabasında yaz mevsiminin kendini azıcık gösterip kaybolmasıyla ilgili bir kısa film. Türkiye'de tıpkı Akdeniz ikliminin hakim olduğu diğer coğrafyalardaki gibi, yaz geldiğinde kıyı şeridine doğru seyahat etmek ve orada geçici olarak kalmak alışılmış bir durumdur. Mevsimsel yerleşmelere bağlı olarak, ticaret, iş kolları ve hatta ilişki biçimleri de bu yaz ayları boyunca yakın kentlerden kıyı şeridine taşınır. Bu yön değiştirme 'geçici' bir yaşam tarzını da beraberinde getirir.
Bu Sahilde filmi, tatil durumuna uygun görüntülere kurgusal eklemelerin yapıldığı ve gerçeğin kışın büyülü bir tamamlayıcısı olarak yansıtıldığı bir belgesel özelliğini taşıyor.

On the Coast is a short essay film on the ephemeral feeling of summer, as observed in Erikli, a small coastal town on the Aegean Sea in Turkey. It is common in Turkey, like in most Mediterranean climates, to travel to the coasts for the summer, and settle temporarily. Because of the seasonal relocating of people on the coastline, goods, businesses, and even relationships are transplanted from nearby towns and cities for the summer months. This shift creates an interim lifestyle, a 'transformed reality' that shapes the nature of vacation for many people.
On the Coast, a documentary with fictive interruptions, reflects on the nature of vacation, as it is a transformed version of reality, the fantastical counterpart to winter.

Zeynep Dadak
1978'de Balıkesir'de dünyaya geldi. New York Üniversitesi Film Çalışmaları Bölümü'nde doktora yapıyor. Altyazı Aylık Sinema Dergisi'nin yayın kurulu üyelerinden. 2001'den beri kısa film ve belgesel çekiyor.
Born in 1978, Zeynep Dadak has been producing short films and documentaries since 2001. Currently, she is a doctoral candidate in the Cinema Studies department at New York University. She has been on the editorial board of Altyazı.

Merve Kayan
1981'de Uzunköprü'de dünyaya geldi. California Üniversitesi'nde Görsel Sanatlar Bölümü'nde yüksek lisans yapıyor. Kurgucu olarak çalıştı. 1999'dan beri kısa film ve video üretiyor.
Born in 1981, Merve Kayan grew up in Uzunköprü, Turkey. She has been making films and videos since 1999. Having spent the last few years as a video editor in New York, currently she is pursuing her Masters in Fine Arts at University of California.

Filmleri/Filmography
Merve Kayan: Work (2008), Ah (2006), Sweet Split (2005), The Gift (2003), Aud (2003)
Zeynep Dadak: Tarihe Şerh: Irak Dünya Mahkemesi (2007), Gidiş Geliş Gidiş (2004), Çalıştır Saksıyı (2001)

CANGIL RADYOSU
THE JUNGLE RADIO

ALMANYA/GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 90'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Susanne Jäger
SENARYO/SCREENPLAY: Susanne Jäger
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Frederik Walker
KURGU/EDITING: Claudia Gleisner, BFS
MÜZİK/MUSIC: Gerriet K. Sharma
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Sonja Ewers, Susanne Jäger
YAPIM/PRODUCTION CO.: A Jägerfilme / Arielfilms
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: A Jägerfilme / Arielfilms

Nikaragua'nın kırsal bölgelerinden birinde, cangılın derinliklerinde, Yamileth Chavarria oldukça özgün bir misyon taşıyan bir sivil radyo kurmuştur. Buna göre amaç bölgede hakim olan her türlü ev içi şiddete karşı mücadele vermektir. Kendine özgü bir tarzı olan "tatlı, geveze cadı" Yamileth, her gün canlı yayında eşlerine ve çocuklarına şiddet uygulayan erkekleri deşifre etmeye kararlıdır. Radyoda gönüllü olarak çalışanların bundan beklentisi, cinayetle dahi neticelense çok az sayıda vakanın yargı önüne getirildiği ve yanlış kararlar alındığı ülkede alternatif bir ses üretmektir. Yamileth, genellikle tehdit alsa da yaptığı işten caymamaya kararlıdır: "Eğer mikrofon başında vurulacak olursam, bunu herkes duyacaktır!"

In heart of rural Nicaragua, deep in the jungle, Yamileth Chavarria has founded a citizens' radio station with a unique mission: the fight against the all-prevalent domestic violence. A self-styled "talkative witch", Yamileth goes on the air daily to chattily denounce the local men who abuse their wives and children. In doing so, the radio host hopes to take a stand against the failure of the judicial authorities, who seldom if ever bring charges in cases like these - even when they end in murder. Yamileth herself has often been threatened, but refuses to be intimidated. As she puts it - "If they have to shoot me down in front of the microphone, everyone will hear".

Susanne Jäger
1972'de Almanya'nın Kassel kentinde dünyaya geldi. Essen Üniversitesi'nden 2001 yılında görüntü yönetmenliği ve film yapımı diploması aldı. Köln Medya Sanat Yüksek Okulu'nda yüksek lisansını tamamladı.

She was born in Kassel-Germany in 1972. She got a diploma in photography and film at the University in Essen, Germany in 2001. After that the director got a postgraduate degree in film and television at the Kunsthochschule für Medien in Köln, Germany in 2004.

Filmleri/Filmography
Jealous (2009), My marvelous Self (2007), Leben für 8 Cent (2006), Father and Enemy (2005), Basic Instructions Before Leaving Earth (2004), Fünf Minuten bis zur Bombe (2003), Ein halbes Leben (2002), Kunsthochschule für Medien (2002)

DUŞ
PEAU NEUVE
NEW SKIN

FRANSA/FRANCE, 2008, betacam, renkli/color, 13'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Clara Elalouf
SENARYO/SCREENPLAY: Clara Elalouf
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Philippe Ayme
KURGU/EDITING: Laurent Samama
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Ron Dyens, Aurélia Prévieu
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sacrebleu Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sacrebleu Productions
ÖDÜLLER/AWARDS:
Clermont-Ferrand Uluslararası Film Festivali "Özel Mansiyon"/*Clermont-Ferrand International Short Film Festival "Special Mention"*, **2009**
Aye Aye Festivali "İkincilik Ödülü"/*Aye Aye Festival "2nd Prize"*, **2009**
Siroki Brijeg Film Festivali "İkincilik Ödülü"/*Siroki Brijeg Film Festival "2nd Prize"*, **2009**

Birçok erkek ve bazı kadınlar ile çocuklar umumi banyolara giderler. Bazıları ihtiyaçtan bunu yapar, çünkü yıkanabilecekleri bir yerleri yoktur. Bazıları da evde banyoları olsa bile herkese açık bir yerde yıkanmayı tercih ederler.

A lot of men, some women, and children push the door of public baths. Some of them because of necessity, these don't have shower at their place. And then others, who have a shower, prefer coming to wash themselves in that public place.

Carla Elalouf
Televizyon dizileri ve belgeseller için senaryo yazarlığıyla işe başladı. *Duş*, onun yönetmen olarak ilk kısa filmi.

Clara Elalouf started as a writter of TV series and documentaries. New Skin is her first short film as a director.

Filmleri/Filmography
Peau Neuve (2008), Ecriture (2005), Ecriture et réalisation (2004), Ecriture (2004)

KAFESTE KUŞ GİBİYDİK: DESA DİRENİŞİNDEKİ KADINLAR
LIKE A BIRD IN A CAGE: WOMEN IN DESA RESISTANCE

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 30'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Güliz Sağlam, Feryal Saygılıgil
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Güliz Sağlam
KURGU/EDITING: Güliz Sağlam, Feryal Saygılıgil, Umut Sakallıoğlu
MÜZİK/MUSIC: Cem Ulu
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Güliz Sağlam, Feryal Saygılıgil
YAPIM/PRODUCTION CO.: Güliz Sağlam, Feryal Saygılıgil
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Güliz Sağlam, Feryal Saygılıgil

Bu belgesel film, çalıştıkları Desa firmasının Sefaköy fabrikasından sendikalı oldukları için işten çıkartılan Emine Arslan ve Düzce fabrikasındaki kadın işçilerin bir yıllık direnişlerinin öyküsünü anlatıyor. Bu direniş öyküsü aynı zamanda kadın işçilerin çalışma koşullarını, örgütlenme deneyimlerini, direnişin işçilere katkılarını, kadın işçilerin sendikayla ilişkisini, beklentilerini ve Desa Direnişiyle Dayanışma İstanbul Kadın Platformu'nun kuruluşu ve direnişe desteğini gözler önüne seriyor.

This is a documentary about the resistance of Emine Arslan who was fired from the Desa Sefaköy factory and the female workers who were fired from the Düzce factory. All the women who were fired are union members. The documentary reveals the working conditions of women, the experience they gain while organizing, the advantages of resistance, their relationship with the union, their hopes and expectations and the Istanbul Women's Platform who is in solidarity with them throughout resistance strike.

Güliz Sağlam
Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümünü bitirdi. On yıla yakın bir süre yerli ve yabancı sinema filmi ve belgesellerde yönetmen yardımcılığı yaptı. Bir süre Filmmor Kadın Kooperatifi'nde gönüllü çalıştı.
She studied at the University of Marmara, Department of Social Sciences and Administration. She has been working as assistant director for several feature films and as director for documentaries. She was involved in Filmmor for a while.

Feryal Saygılıgil
İstanbul'da dünyaya geldi. Lisans eğitimini Fizik, lisansüstü eğitimini Tıp Tarihi ve Deontoloji ile Kadın Araştırmaları bölümlerinde tamamladı. Mimar Sinan Üniversitesi'nde sosyoloji doktorası yapıyor.
She was born in İstanbul. She received her B.S. in the department of Physics and her M.A. in the department of History of Medicine and Deontology and Women Studies. Saygılıgil, who is a doctoral candidate in sociology at Mimar Sinan University.

Filmleri/Filmography
Feryal Saygılıgil: Novamed Grevi (2008)

MUHTAR HANIM
LADY MUKHTAR

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 21'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Didem Şahin
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Didem Şahin
KURGU/EDITING: Didem Şahin, Kamil Koç
YAPIMCI/PRODUCER: Didem Şahin
YAPIM/PRODUCTION CO.: Didem Şahin
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Didem Şahin

New York'ta yaşamakta olan nöropsikolog Gülay Dayıcan, emekli olur ve ailesinin yaşadığı Akbaş köyüne yerleşir. Bir süre sonra köylünün teşvikiyle yerel seçimlerde muhtarlığa adaylığını koyar. Seçimi kazanır ancak 'bir' oy farkla. Köyün diğer yarısı dışarıdan gelen bu muhtara pek de sıcak bakmayacaktır.

Gülay Dayıcan completed her education on neuropsychology in New York State and she worked there in this field for long years; then she retired and returned back to her village, Turkey to live. After a while, with the villagers' support she declared her candidature for the mukhtar elections. She won the elections, but with a difference of "one" vote because the other half of the villagers did not welcome this modern, urban woman with the same hospitality.

Didem Şahin
Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo TV ve Sinema Bölümü'nden mezun oldu. İngiltere Birkbeck Üniversitesi'nde senaryo eğitimi aldı. British Council bursuyla Belgesel Film Yapım ve Yönetimi yüksek lisansı yaptı. Uzun süre Türkiye ve İngiltere'de televizyon ve dizi film sektöründe yardımcı yönetmen olarak çalıştı. Çeşitli kısa film öyküleri yazdı, uzun metraj senaryo çalışmaları yaptı.

After she graduated from the TV and Cinema Department of the Faculty of Communication of the Marmara University, went to England, completed a scenario education at the Birkbeck University. Afterwards, she completed MA on Documentary Film Production and Direction of the Brunel University in London, with the scholarship awarded by the British Council. She worked for a long time as an assistant director in the TV series sector in Turkey and in England. She wrote several short film stories and worked on several feature film scenarios.

Filmleri/Filmography
Beyrut'a Gittiğimi Anneme Söylemeyin (2007)

TEK GECELİK
THE LINE

ABD-İSRAİL/USA-ISRAEL, 2009, 35 mm, renkli/color, 24'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Nancy Schwartzman
SENARYO/SCREENPLAY: Nancy Schwartzman
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Isaac Mathes
KURGU/EDITING: Marin Sander-Holzman, Nancy Schwartzman
MÜZİK/MUSIC: Aaron Albano
YAPIMCI/PRODUCER: Nancy Schwartzman
YAPIM/PRODUCTION CO.: Nancy Schwartzman
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Nancy Schwartzman

Evden uzakta yaşanan tek gecelik ilişki tam bir kabusa dönüşür. Yönetmen kendi deneyimlerini yansıttığı bu filmle ona şiddet uygulayan kişiyle yüzleşmek istiyor. New York'ta büyüyen ve kendini MTV ile feminizm ekolünün bir ürünü olarak gören Schwartzmann, özgür ve canının istediğiyle birlikte olan bir kadındır. Tabii ki, büyük bir zarar görülmediği sürece, tek gecelik ilişkilerde bir şeyler yolunda gitmediğinde başvurulacak bir mercii yoktur. Saldırıya uğrayan bir kadının, kendisine saldırıda bulunan kişiyle kamerada yüzleşmesi olması bakımından bir ilk olan bu kısa film, yönetmenin gözünden bugünün dünyasında cinsellikte rızayı ve sınırları tartışıyor. Özgür bir kadın olarak sınırlarımızı nasıl çizebiliriz? Cinsel şiddete karşı nasıl duyarsızlaşırız? Filmde avukatlar, eğitimciler, seks işçileri, üniversite öğrencileri ve benzeri deneyimlere maruz kalanların görüşlerine de büyük oranda yer veriliyor. Film izleyicisine özellikle de erkek izleyicisine kendi davranışlarını ve yaklaşımlarını yeniden gözden geçirmeleri için bir fırsat sunuyor. *Tek Gecelik*, cinsel kimlik, güç ve şiddet ile tarifi zor rıza çizgisinin iç içe geçtiği o alanları keşfe çıkıyor.

A one night stand far from home turns into a sexual nightmare. As the filmmaker unravels her experience, she decides to confront her attacker. Coming of age in New York City, a product of feminism and MTV, filmmaker, Nancy Schwartzman was a liberated, promiscuous sexual woman. Certainly not a 'perfect victim' she is left with no recourse when a one night stand goes horribly wrong. The first film of its kind where a woman confronts her attacker on camera, *The Line* takes the filmmaker's own experience as the point of departure to examine sexual boundaries and consent in today's world. How do we negotiate our boundaries as liberated women? How are we desensitized to sexual violence? The film includes a range of perspectives from lawyers, educators, prostitutes, college students, and survivors. The film enables the audience, especially men, to examine their own behavior and attitudes, without feeling judged. *The Line* explores the intersection of sexual identity, power and violence, and the elusive line of consent.

Nancy Schwartzmann
On üç yıldır cinsel şiddetle mücadeleye kamu desteğinin arttırılması için çalışıyor. Cinsel saldırıya maruz kalmış bir insan olarak, kamusal açıdan sözcü ve eğitimci yönüyle pek çok üniversitede cinsel ayrımcılık ve rıza meselesi üzerine konuşmalar yaptı.

She is working for over thirteen years to create community solutions to combat sexual violence and promote public debate. A survivor of sexual assault, she is a public speaker and educator and has toured dozens of Universities discussing sexual boundaries and consent.

Filmleri/Filmography
The Line (2009)

TÜLAY GERMAN: KOR VE ATEŞ YILLARI
TÜLAY GERMAN: YEARS OF FIRE AND CINDERS

TÜRKİYE/TURKEY, 2010, 35 mm, renkli-siyah&beyaz/color-b&w, 50'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Didem Pekün, Barış Doğrusöz
SENARYO/SCREENPLAY: Didem Pekün, Barış Doğrusöz
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Barış Doğrusöz
KURGU/EDITING: Didem Pekün
MÜZİK/MUSIC: Tülay German
YAPIMCI/PRODUCER: Didem Pekün
YAPIM/PRODUCTION CO.: Didem Pekün
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Didem Pekün

Kor ve Ateş Yılları Didem Pekün'ün gözünden Tülay German'ı anlatıyor. Pekün onu ziyaret için birkaç kez Paris'e gidip gelir. Fakat bütün ısrarlarına rağmen Tülay German'ı filmde gözükmeye ikna edemez, ancak onu da bir şekilde filme katkıda bulunmasını sağlar ve German filmde kendi otobiyografik kitabından seslendirdiği metinlerle, yani sesiyle yer alır... Belgeselde, *"Düşmemiş Bir Uçağın Kara Kutusu"* adlı otobiyografisi temel alınarak Tülay German'ın müzik ve fotoğrafları, ayrıca çeşitli arşiv görüntüleri kullanılıyor. Film aslında, tarihsel bir süreci bir sanatçının müzikal gelişimi üzerinden irdeliyor ve aynı zamanda da geçmişin bugünle ilişkisini keşfetmeye çalışıyor.

"Film süresince Tülay German'ı filmde gözükmeye ikna etmeye çalışırken bana hep aynı şeyi söyledi, 'Didemciğim, tarih hep önümüzü kesiyor' dedi. Bahsettiği sadece jenerasyon farkımız ve benim ona yetişmek için bir şekilde 'geç kalmış' olmam değildi; tarihsel olayların aramıza girmesinden ve bugünümüze etkisinden bahsediyordu. Ama bence, tam da bu sebepler bizi birbirimize bağlıyordu ve tam da bu sebeplerden dolayı bu film yapılmıştı. Benim için bu film, yani Tülay German'ın hikayesi, bir tarihe hesap sorma, geçmişi sorgulama süreciydi."
Didem Pekün

"Bu filmin başında dikkatimi ilk çeken şey bu iki kadının birbirleriyle ilişkisiydi, bir 'saygıdeğer kadın' ve onun hikayesine hassas ve feminence yaklaşan bir yönetmen. Birbirlerini az tanır gibi gözüken iki jenerasyondan gelen iki kadın. Bu ikinci jenerasyondan gelen biz ise maalesef bu sesi kaçırmıştık."
Barış Doğrusöz

In *Years of Fire and Cinders* we watch Tülay German through Didem Pekün's point of view. Pekün goes to Paris a few times to visit German. However, despite all her efforts she can not convince German to appear in the film. But she convinces her to contribute through her voice by reading excerpts from her autobiographical book. In this documentary, Tülay German's autobiographical book *"The Black Box of The Plane Which Never Crashed"* is taken as a basis in the film and her music, photographs and some visual materials from her archive are used. The film is actually telling a historical period through an artist's musical evolution and questions the past's relation to todays. While the film is telling us Tülay German's story in a personal manner, at the same time tells her native country's history since the 1960s by the creative usage of the archive images.

"During the filming process Tülay German always told me "My dear Didem, history always keeps us apart." She wasn't only talking about our age difference and that I was somehow 'delayed' to meet her. She was talking about how the historical events affected our todays and yesterdays. But for me, it was exactly for these reasons that this film was made."
Didem Pekün

"The first thing that attracted me to this film was the relationship between these two women; a 'respectable lady' and a director who had a feminine and delicate approach to her story. Two women from two generations that seemed to not know one another well. And us from that second generation unfortunately missed this voice."
Barış Doğrusöz

Didem Pekün
1978'de İstanbul'da dünyaya geldi. Londra SOAS'ta etnomüzikoloji, Goldsmiths'de Belgesel Film Master'ı yaptı. Çeşitli belgesellerde ve kurumsal filmlerde kurguculuk yaptı. Bilgi Üniversite'sinde montaj dersi verdi.
She was born in 1978 in Istanbul. Turkish/British national Didem, took her BA on Ethnomusicology at SOAS and her MA on Documentary in Goldsmiths College, London. She worked as editor for documentaries and corporate commercial films. She teaches editing at Bilgi University.

Barış Doğrusöz
1978'de İstanbul'da dünyaya geldi. doğumlu 'Le Quai', Ecole Superieur des Beaux Arts of Mulhouse'dan Güzel Sanatlar mastırıyla mezun oldu. 2004'te en iyi Çağdaş Sanat Eseri Ödülü'nü aldı. Bilgi Üniversitesinde 'Found Footage' dersi verdi.
He was born in 1978 in Istanbul. Baris did his MFA at 'Le Quai', Ecole Superieur des Beaux Arts, France. He teaches 'Found Footage' course at Bilgi University in Istanbul.

ZİYARETÇİLER
THE VISITORS

ABD-TÜRKİYE/USA-TURKEY, 2009, 35 mm, renkli/color, 64'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Melis Birder
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Melis Birder, Suat Kuluğ
KURGU/EDITING: K.A. Mille
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Melis Birder
YAPIM/PRODUCTION CO.: Melis Birder
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Melis Birder
ÖDÜLLER/AWARDS:
Antalya Altın Portakal Film Festivali "En İyi Belgesel Film Ödülü"/*International Antalya Film Festival "Best Documentary"*, 2009
Urbanworld Film Festivali, New York "Mansiyon"/*Urbanworld Film Festival, New York "Honorable Mention"*, 2009

Amerika'nın New York eyaletinde tam 70 adet hapishane var ve her hafta bu hapishanelere sevdiklerini görmeye giden yüzlerce kadın... Her Cuma akşamı otobüse binip yüzlerce kilometre ötedeki hapishanelere doğru, bazen 25 saat süren bir yolculuğa çıkıyorlar. Çoğu siyah veya Latin kökenli. *Ziyaretçiler*, bu kadınları anlatıyor, özellikle de on yıldır, sevdiği adamı birkaç saatliğine görmek için yollara düşen Denis'i; başlangıçta bu otobüslerin bir yolcusu olan ve yıllar içinde bunların koordinatörlüğünü üstlenen Denis'i.

In New York, there are 70 prisons and hundreds of women visiting these prisons for their intimates. Every Friday, they get on buses and take the road to the prisons; hundreds of kilometers of road, gone 25 hours on occasions. Most of the women are black or Latino... *The Visitors* presents these women's stories focusing on Denise, who takes that road for ten years, just to see the man she loves for a few hours and who is now the coordinator of the buses.

Melis Birder
1971'de İstanbul'da dünyaya geldi. St. Michel Lisesi ve İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre reklam yazarlığı yaptıktan sonra New York'a gitti. New School'da yüksek lisansını tamamladı, belgesel film ve dijital teknolojiyle tanıştı. Kütüphaneler ve sivil toplum kuruluşları için belgeseller hazırladı. Filmist Kolektifi ve InHouse Projects'in kurucularından.

Melis Birder was born in Istanbul in 1971. Moved to New York, after her native studies in Turkey, she has worked as an educator and realized video programs in the low income neighborhoods of New York for about 5 years. During the same period, she has directed documentaries for social service agencies and libraries.

Filmleri/Filmography
Ziyaretçiler (2009), Onuncu Gezegen-Bağdat'ta Tek Başına (2005)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

HARİKALAR DİYARI

WONDERLAND

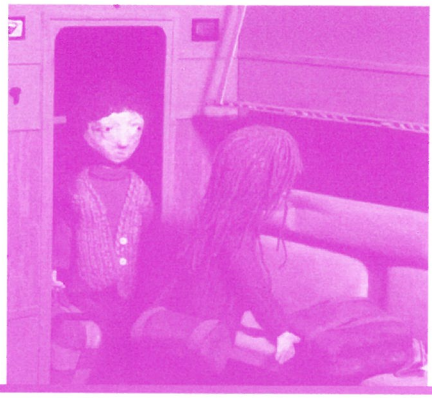

BİR MASAL
A TALE
TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 5'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Defne Tesal
SENARYO/SCREENPLAY: Defne Tesal
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Murat Yıldız
KURGU/EDITING: Efe Ersoy
MÜZİK/MUSIC: Melodium
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Defne Tesal
YAPIM/PRODUCTION CO.: Defne Tesal
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Defne Tesal

Masalda bir kız ile bir oğlan vardır, yaşadıkları dünyayı, öğrendikleri doğruları, güzellikleri terk eder, yeni bir yer arayışına çıkarlar. Yolculukları boyunca gördükleri bir sürü yeri reddederler. Sonunda koca bir beyazlığa varırlar.

In the film "The Tale", a boy and a girl leave the world in which they are grown up and set out for a journey in order to find an alternative reality. During the journey, they reject the places they come across and at the end both reach an ultimate whiteness.

Defne Tesal
1985 yılında doğdu, İstanbul'da yaşıyor. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sahne Dekor, Kostüm, Kukla bölümünden 2009 yılında mezun oldu.

Defne Tesal was born in 1985. She lives in İstanbul. She is graduated from Stage Scenery, Costume and Puppetry Department in Mimar Sinan Fine Arts University in 2009.

Filmleri/Filmography
Bir Masal (2009)

BLOODY MARY
BLOODY MARY
YUNANİSTAN/GREECE, 2007, betacam, renkli/color, 1'6"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Zina Papadopoulou
SENARYO/SCREENPLAY: Zina Papadopoulou
CANLANDIRMA/ANIMATION: Zina Papadopoulou
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Zina Papadopoulou
KURGU/EDITING: Zina Papadopoulou
MÜZİK/MUSIC: Gregory Grigoropoulos
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Zina Papadopoulou
YAPIM/PRODUCTION CO.: Zina Papadopoulou
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Zina Papadopoulou
ÖDÜLLER/AWARDS:
Anifest "En İyi İnternet Filmi Seyirci Ödülü"/*Anifest "Audience Prize for the Best Internet Film"*, **2007**

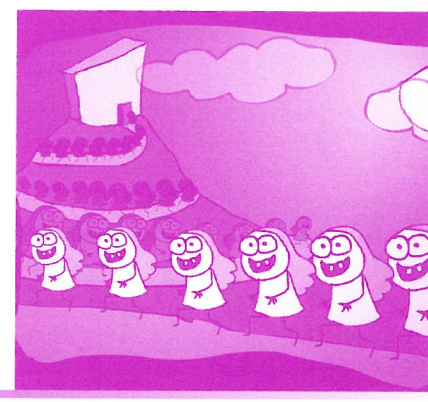

Bir kapı açılır. Mary, heyecan ve merak dolu olarak tuhaf bir oda ile yüzleşir. Her şey farklı görülebilir mi, yoksa bir ineğe mi dönüşmüştür!

A door opens. Mary faces the strange room with mixed feelings of excitement and greed.
Could things seem different, had she been a cow?

Zina Papadopoulo
Atina'da doğdu. 2009 senesinde, Petros Papadopoulos ile "Oval Image Animasyon ve Dizayn" şirketini kurdu.

Zina Papadopoulou was born in Athens, Greece. In 2009, she founded the company "Oval image Animation & Design" together with Petros Papadopoulos.

Filmleri/Filmography
Lena Platonos: Moving House (2009), Lena Platonos: Date (2008), Bloody Mary (2007), Reincarnation (2006), My dad (2004), Safe Surf (2004)

DÖRT
STYRI
FOUR

SLOVAKYA/SLOVAKIA, 2007, betacam, renkli/color, 16'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ivana Sebestova
SENARYO/SCREENPLAY: Ivana Sebestova
CANLANDIRMA/ANIMATION: Ivana Sebestova
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Leevi Lehtinen
KURGU/EDITING: Matej Benes
YAPIMCI/PRODUCER: Ivana Zajacova
YAPIM/PRODUCTION CO.: Feel Me Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Feel Me Film
ÖDÜLLER/AWARDS:
Arcipelago Uluslararası Kısa Film ve Yeni Görüntü Festivali "En İyi Avrupalı Kısa Film"/*Arcipelago International Festival of Short Films and New Images "Best European Short Film"*, **2008**
Animateka: Uluslar arası Canlandırma Film Festivali "Büyük Ödül"/*Animateka: International Animation Film Festival "Grand Prize"*, **2008**

Dört kadının gözünden bir aşk ve kadar öyküsü. A story about love and destiny, seen through the eyes of four women.

İvana Sebestova
1979 senesinde Slovakya'nın Popard kentinde doğdu. 1998 senesinden itibaren Bratislava'da bulunan Güzel Sanatlar Akademisi'nde (VMU) eğitim gördü. Şu anda yüksek lisans öğrencisidir. Pek çok Sloven animasyon filminde de görev almıştır.

Ivana Sebestova was born in 1979 in Poprad, Slovakia. Since 1998 she studied at Academy of Arts (VSMU) in Bratislava, at the moment as a postgraduate student. She has cooperated at several Slovak animated films.

Filmleri/Filmography
Four (2007)

GIBBONS ADASI
WYSPA GIBONÓW
GIBBONS ISLAND

POLONYA/POLAND, 2010, betacam, renkli/color, 8'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Małgorzta Bosek
SENARYO/SCREENPLAY: Małgorzta Bosek
CANLANDIRMA/ANIMATION: Małgorzta Bosek
KURGU/EDITING: Robert Rząca
MÜZİK/MUSIC: Maciej Majewski
YAPIMCI/PRODUCER: Marek Serafiński
YAPIM/PRODUCTION CO.: Serafiński Studio
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Polski Instytut Sztuki Filmowej

Hayvanat bahçesine yapılan küçük bir ziyaret aslında erkek ve kadının birlikte yaşarken karşılaştıkları zorlukları, pişmanlıkları, anlayış eksikliklerini ve aşk üzerine yaklaşımlarını gösteren küçük bir kesittir de.

A visit in zoo is a pretext for reflections on common life of man and woman-about dificulties and hardship of being together, about resentments, untolerancy and love.

Malgorzata Bosek
1968'de Varşova'da doğdu ve Güzel Sanatlar Fakültesi'nin resim bölümünden mezun oldu, 1995 senesinde Miniatur Filmowych Stüdyosu'nda bir animasyon kursuna devam etti.

She was born in 1968 in Warsaw, where she graduated from Arts College, painting at Academy of Fine Arts and in 1995 an animation course at Studio Miniatur Filmowych.

Filmleri/Filmography
'Pucuł i Grzechu', 'Dokumanimo', 'Krol Macius Pierwszy', 'Zawodowiec', 'Himilsbach. Prawdy, bujdy', 'Czarne dziury', 'Eden', 'Triumf pana Kleksa'.

GÖBEK BAĞI
FÄST VİD DİG
ATTACHED TO YOU

İSVEÇ/SWEDEN, 2009, 35 mm, renkli/color, 9'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Cecilia Actis, Mia Hulterstam, Carin Bräck
SENARYO/SCREENPLAY: Carin Bräck
CANLANDIRMA/ANIMATION: Mia Hulterstam, Cecila Actis
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Mia Hulterstam, Cecila Actis
KURGU/EDITING: Mia Hulterstam, Cecila Actis
YAPIMCI/PRODUCER: Maria Karlsson Thörnqvist
YAPIM/PRODUCTION CO.: Anagram Produktion AB
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Anagram Produktion AB

Bu canlandırma, bir annenin hayatı üzerine... Çocukluk mefhumu ile başlayarak, çocuğunun büyümesini ve evden ayrılarak kendi çocuğuna sahip olmasına kadar geçen süreyi konu ediniyor.

A clay animation about the life of a mother. It starts with the conception of the child, we follow her and her kid through childhood until her child has grown up, leaves home and has a child of his own.

Carin Back 1963'te doğdu. Resim, Oyunculuk ve Senaryo yazarlığı üzerine öğrenim gördü. 1976 doğumlu olan **Cecillia Actis** ve 1976 doğumlu olan **Mia Hulterstam** 2002 senesinden beri birlikte çalışmaktadır. Cecillia ve Mia, filmleri *Blue, Karma, Tiger* ile 2006 senesinde, Uppsala'da En İyi Kısa Film Ödülü'nü kazanmışlardır.

Carin Bäck born 1963, has studied Art, Acting and Script writing. Cecilia Actis born 1976, and Mia Hulterstam, b 1976, are both animators who have been working together since 2002. In 2006 Cecilia and Mia won the award for Best Swedish short film at Uppsala with the film Blue, Karma, Tiger.

KELEBEK
SYLFIDDEN
THE SYLPPHID

DANİMARKA/DENMARK, 2008, 35 mm, renkli/color, 7'35"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Dorte Bengtson
SENARYO/SCREENPLAY: Dorte Bengtson
CANLANDIRMA/ANIMATION: Lise Vestergård, Jeanette Nørgaard, Sylvester Rishøj, Rasmus Hansen, Nicole Callagher, Ásta Sigurdóttir, Rune Ryberg
KURGU/EDITING: Peter Winther
MÜZİK/MUSIC: Jes Schyum, Rasmus Dalsgaard
YAPIMCI/PRODUCER: Caroline Blanco
YAPIM/PRODUCTION CO.: The National Filmschool of Denmark
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: The National Filmschool of Denmark

Kelebek küçük, dolambaçlı bir aile fablıdır ve her şeyin sosyal normlara ve davranışlara uygun olma zorunluluğundan ötürü rüyalar delik deşiktir.

The Sylpphid is a quirky family fable, where dreams are shattered because everything must fit in with the social norms or behaviors.

Dorte Bengtson
1971'de Danimarka'da dünyaya geldi. Ulusal Film Okulu'ndan 2008'de mezun oldu. 1996-2004 yılları arasında, tv dizileri, kısa ve uzun animasyon filmler yapan A-Film Animasyon Şirketinde çalıştı. 1998-2000 yılları arasında da Ipsen & Partners reklam ajansında görev yaptı.

Born 1971, Denmark. Graduated in animation direction at the National Film School of Denmark, 2008. Worked with the animation company A-Film from 1996-2004 (TV-series, short and feature animations). Creative Consultant at the advertising agency Ipsen & Partners 1998-2000.

Filmleri/Filmography
The Sylpphid (2008)

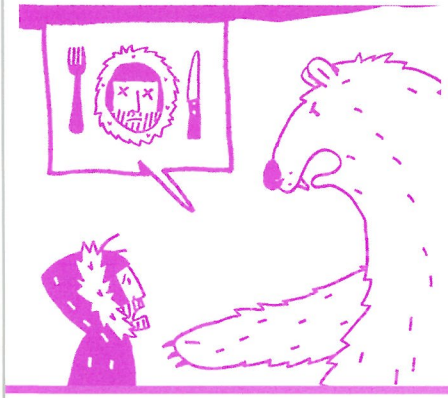

KROAK: AYIYA DÖNÜŞ
KROAK: RETURN TO BEAR

FRANSA/FRANCE, 2008,betacam, renkli/color, 3'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
SENARYO/SCREENPLAY: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
CANLANDIRMA/ANIMATION: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sacrebleu Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sacrebleu Productions

Kroak, akşam yemeği için deli gibi bir iştahla yiyecek peşine düşmüştür. Buzu deldiğinde bir deniz ayısı ile karşı karşıya gelir.

Kroak is looking for food, with a craving for a walrus for dinner. He digs into the ice and comes face to face with a bear.

Julie Rembauville 1982 senesinde Paris'e yakın bir yerde doğdu. Sorbonne'da edebiyat üzerine eğitim aldıktan sonra Odiovizüel teknikleri üzerine yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır.
Julie Rembauville was born in 1982 close to Paris. She studied literature at La Sorbonne, and has a master in Audiovisual methods. At the same time, she directed short films, especially animations.

Nicholas Bianco-Levrin 1979'da Paris'te doğdu. Paris'teki Duperré Grafik Sanatı Okulu'nda eğitim gördü.
Nicolas Bianco-Levrin was born in Paris in 1979. He studied at Graphic Art School Duperré, in Paris.

Filmleri/Filmography
Julie Rembauville: Kroak – Fishing Trip (2008), Kroak – Return to Bear (2008)
Nicolas Bianco: Kroak – Fishing Trip (2008), Kroak – Return to Bear (2008), Monsieur Jean (2004), Baptistin l'imbattable (2006)

KROAK: BALIK AVI
KROAK: FISHING TRIP

FRANSA/FRANCE, 2009, 35 mm, renkli/color, 3'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
SENARYO/SCREENPLAY: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
CANLANDIRMA/ANIMATION: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Julie Rembauville, Nicolas Bianco
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sacrebleu Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sacrebleu Productions

Kroak, erkenden uyanıp balık avlamaya gider. Sepetinden balık avlama teçhizatını çıkartarak, bir türlü gelmek bilmeyen balığı beklemeye başlar. Sonunda oltasının ucundaki yeme bir şey takılır ama bu bir balık değil de, ilkinde bir buz dolabı, ikincisinde kullanılmayan bir masa, sonunda ise son derece ilginç bir "balık" olacaktır.

Kroak goes fishing early in the morning. From its bundle, he takes a whole panoply of tools, and waits for the fish that doesn't come. When, finally, something takes the bait, it's not a fish but a fridge that goes out from the sea, then a laid out table, and then a strange fish.

Julie Rembauville 1982 senesinde Paris'e yakın bir yerde doğdu. Sorbonne'da edebiyat üzerine eğitim aldıktan sonra Odiovizüel teknikleri üzerine yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır.
Julie Rembauville was born in 1982 close to Paris. She studied literature at La Sorbonne, and has a master in Audiovisual methods. At the same time, she directed short films, especially animations.

Nicholas Bianco-Levrin 1979'da Paris'te doğdu. Paris'teki Duperré Grafik Sanatı Okulu'nda eğitim gördü.
Nicolas Bianco-Levrin was born in Paris in 1979. He studied at Graphic Art School Duperré, in Paris.

Filmleri/Filmography
Julie Rembauville: Kroak – Fishing Trip (2008), Kroak – Return to Bear (2008)
Nicolas Bianco: Kroak – Fishing Trip (2008), Kroak – Return to Bear (2008), Monsieur Jean (2004), Baptistin l'imbattable (2006)

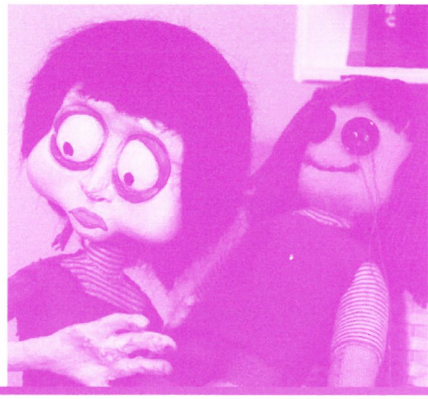

KUKLALAR
LOUTKY
THE PUPPETS

ÇEK CUMHURİYETİ/CZECH REPUBLIC, 2009, 35 mm, renkli/color, 4'30"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Özlem Akın
SENARYO/SCREENPLAY: Özlem Akın
KURGU/EDITING: Özlem Akın
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Özlem Akın
YAPIM/PRODUCTION CO.: Özlem Akın
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Özlem Akın

Bazı hayaller gerçek olur, bazıları olmaz. Ve bazıları vardır ki, uğurlarında her şey gözden çıkarılabilir.

Some wishes come true, some do not. And then there are some for which one could sacrifice anything...

Özlem Akın
1986 yılında Adana'da doğdu. 2008 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi, Sinema-TV Bölümü'nden mezun oldu. Mezuniyet filmi *Gemeinschaft* 2008 ve 2009 yılı boyunca festivallerde çeşitli ödüller aldı. Eğitimine Çek Cumhuriyeti'ndeki Film School Zlin'in Canlandırma Bölümü'nde devam ediyor.

She was born in Adana, Turkey in 1986. She grew up in Izmir and graduated from the Department of Cinema and Television at Istanbul Bilgi University in 2008. Her graduation film Gemeinschaft (Community) won several awards in festivals during 2008 and 2009. She continues her studies at the Department of Animation at Film School Zlin in Czech Republic.

Filmleri/Filmography
Gemeinschaft (2008), Self-un-conscious (2007), Eleven Daughters (2007), The First Bite (2007), Hand-made (2007), Self-motion (2007), Sanaloğlan (2006)

PALTO
LE MANTEAU
THE COAT

FRANSA/FRANCE, 2007, betacam, renkli/color, 7'47"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Orlanda Laforet
SENARYO/SCREENPLAY: Orlanda Laforet
CANLANDIRMA/ANIMATION: Eric Montchaud
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Sylvie Petit, Cédric Ascencio
KURGU/EDITING: Orlanda laforet
MÜZİK/MUSIC: Cécile Philippin
YAPIMCI/PRODUCER: Bianca Films
YAPIM/PRODUCTION CO.: Bianca Films
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Bianca Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Barcelona – Alternatif Bağımsız Filmler Festivali "En İyi Kısa Canlandırma"/*Barcelona - Alternativa Independent Film Festival "Best Animated Short Film"*, **2007**

Sarah'ya Roissy havalimanından bir telefon gelir. On yıl önce kaybolan bir çantayı bulmuşlardır. İçinde artık hayatta olmayan babasının paltosu vardır. Paltoyu gören Sarah duygusal bir sarsıntı geçirir.

Sarah receives a call from the airport of Roissy. They have just found a bag mislaid ten years before. Inside the coat of her deceased father. The vision of the coat causes in Sarah an

Orlanda Laforet
1971'de doğdu. Fotoğraf ve resim çalışmalarından sonra

Orlanda Laforet was born in 1971. After trying photography and painting, Orlanda entered the world of editing.

Filmleri/Filmography
The Coat (2007)

SİYAH KEMİKLER: TOPLU MEZAR
HEZURBELTZAK, UNA FOSA COMÚN
HEZURBELTZAK, A COMMON GRAVE

İSPANYA/SPAIN, 2007, GÖSTERİM FORMATI, renkli/color, 4'30"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Izibene Oñederra
SENARYO/SCREENPLAY: Izibene Oñederra
KURGU/EDITING: Eduardo Elosegi
MÜZİK/MUSIC: Xabier Erkizia
YAPIMCI/PRODUCER: Pello Gutierrez
YAPIM/PRODUCTION CO.: T(arte)an
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: T(arte)an

Bask diline ait bir kelime olan "hezurbeltzak" sözlüklerde görülmez. Sosyal açıdan görünmez olan grupları tarif etmek üzere kullanılır. Birebir çevirisi "siyah kemikler" şeklinde olabilir.

The Basque word *hezurbeltzak* does not appear in dictionaries. It is a non-existing word used to describe socially invisible groups. Its literal translation would be "black bones".

Izibene Oñederra
1979 senesinde Azkoitia'da doğdu. Bask Bölgesi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde resim ve animasyon sinemacılığı konusunda uzmanlaştı. Anti kahraman figürü ve çağdaş sanatlarda temsili üzerine bir tez yazmaktadır. Zaman zaman eserleri Bilbao'daki Epelde-Mardaras Galerisi'nde sergilenmektedir.

Azkoitia, 1979. She got a degree in Fine Arts at the University of the Basque Country and she specialized in painting and in animation cinema. She wrote a thesis on the figure of the antihero and how it has been represented in contemporary art. She exhibits her work regularly with the Epelde-Mardaras gallery from Bilbao.

Filmleri/Filmography
Hezurbeltzak, A Common Grave (2007)

UYUYAN ADAM
L'HOMME QUI DORT
THE MAN WHO SLEPT

FRANSA/FRANCE, 2009, betacam, renkli/color, 12'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Inès Sedan
SENARYO/SCREENPLAY: Inès Sedan
CANLANDIRMA/ANIMATION: Inès Sedan, Patrick Cohen
KURGU/EDITING: Inès Sedan
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Ron Dyens, Aurélia Prévieu
YAPIM/PRODUCTION CO.: Sacrebleu Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Sacrebleu Productions

Sofia kendisini gerçekten çok seven kocası ile yaşamaktadır. Ancak, her zaman uyuyan bir adamdır ve Sofia onun hiçbir zaman uyanmayacağına kanaat getirir sonunda.

Sofia lives with her husband and really loves him. But he sleeps all the time ; and Sofia has to admit that he will maybe never wake up...

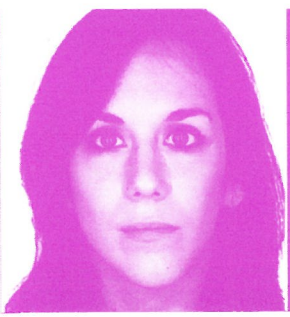

Inès Sedan
1976'da La Plata, Arjantin'de doğdu. Güzel sanatlar üzerine eğitim gördü ve La Plata Güzel Sanatlar Okulu, Resim Bölümü'nden 1995'te mezun oldu. 1996-1998 seneleri arasında da National University'de ve Buenos Aires Film Enstitüsü'nde sinema üzerine eğitim gördü. Buradan canlandırma film yönetmeni olarak mezun oldu. 1999'dan itibaren Fransa'da pek çok çalışmada 2D ve 3D canlandırmacı olarak görev aldı.

She was born in 1976 in La Plata, Argentina. She studied fine arts and graduated from La Plata Fine Arts school "Francisco A. de Santo" in Artistic Drawing in 1995. Between 1996 and 1998, she studied Cinema at the National University, as well as Animated Cinema at Buenos Aires Film Institute. She graduated in Animated cinema Direction. She arrived in France in 1999, as a 2D and 3D animator.

Filmleri/Filmography
Cinema Veritas (2003), Question d'Habitude (1999), Le Miroir Imaginaire (1998), El Sueño (1997)

YOLCULUK
PASSAGES

FRANSA/FRANCE, 2008, betacam, renkli/color, 24'30"
YÖNETMEN/DIRECTOR: Marie-Josée Saint-Pierre
SENARYO/SCREENPLAY: Marie-Josée Saint-Pierre
CANLANDIRMA/ANIMATION: Brigitte Archambault
KURGU/EDITING: Kara Blake
YAPIMCI/PRODUCER: Marie-Josée Saint-Pierre
YAPIM/PRODUCTION CO.: Marie-Josée Saint-Pierre
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: MJSTP Films
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Brooklyn Uluslararası Film Festivali "En İyi Canlandırma Film"/*Brooklyn International Film Festival "Best Animation Film"*, 2009
Créteil Kadın Filmleri Festivali "En İyi Yabancı Kısa Film"/*Créteil's Woman Film Festival "Best Foreign Short Film Award"*, 2009
Sapporo Uluslararası Film Festivali "En İyi Belgesel Film"/*Sapporo International Film Festival "Best Documentary Film"*, 2009
Atlantic Film Festivali "En İyi Kanadalı Kısa Film"/*Atlantic Film Festival "Best Canadian Short Film"*, 2008

İlk çocuğumun dünyaya gelmesini beklerken çok heyecanlanmıştım. Bütün çektiğim bu çilelerin meyvesini alacağımı düşünürken, onca zahmetin kabusa dönüşeceğini, ben ve bebeğimin kendimizi ölümün kapısında bulacağımızı bilemezdim.

It was with great enthusiasm that I found out that I was expecting my first child. While I was awaiting the arrival of my bundle of joy, I never expected my labour would turn into a nightmare and that my baby and I would end up at death's door...

Marie-Josée Saint-Pierre

Kanada'da dünyaya geldi. Concordia Üniversitesi Sinema Okulu'ndan mezun oldu. 2002'de Animasyon Film dalında lisans, 2005'te Film Yapımı dalında yüksek lisans yaptı. Belgeselleri, belgesel ve drama arasındaki çizgilerin belirsizleştiği yeni bir yaklaşım getirdi.

Born in Canadian. She has a B.F.A. Honors in Film Animation (2002) as well as an M.F.A. in Film Production (2005), both degrees from The Mel Hoppenheim School of Cinema (Concordia University). Saint-Pierre's documentary work shows new approaches in documentary film, blurring the lines between documentary and drama.

Filmleri/Filmography
Passages (2008), McLaren's Negatives (2005), Post-Partum (2004), Ombilicus (2002), Natural Selection (2001)

ZAHİRİ
IDYLL

ALMANYA/GERMANY, 2009, betacam, siyah&beyaz/b&w, 3'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Astrid Busch
SENARYO/SCREENPLAY: Astrid Busch
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Astrid Busch
KURGU/EDITING: Astrid Busch
MÜZİK/MUSIC: J. U. Lensing
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Astrid Busch
YAPIM/PRODUCTION CO.: Astrid Busch
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Astrid Busch

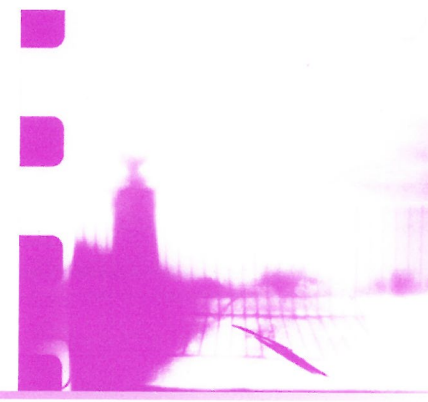

Zahiri bir ilüzyon gibidir. Parçalanmış bir gündüşünün içinden geçen düşünceler ve imgelerin parçacıklanması, bu filmi bir görüntüler ve anılar dünyasına çevirir.

Idyll being illusion. In a fragmentary daydream with shreds of thoughts and smithereens of images leads the film into a world of apparentness and memories.

Astrid Busch
1968 senesinde Homburg-Almanya'da doğdu. Film yapımcısı ve fotoğrafçı olarak çalıştı. 2003 senesinde Alman Sinematografi Derneği Ödülü'ne aday gösterildi. 2000 senesinden beri de Dortmund Üniversitesi'nde uygulamalı bilimler ve sanatlar dalında öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Kendisi de aynı bölümün sinematografi dalından mezun olmuştur.

Astrid Busch was born 1968 in Homburg / Germany. She works as a filmmaker and cinematographer. 2003 she was nominated for the German Cinematographers Award. Since 2000 Astrid Busch teaches as university lecturer at the University for applied sciences and arts in Dortmund/Germany. She completed her degree with a diploma cinematography at the university of applied sciences and arts Dortmund.

Filmleri/Filmography
Idyll (2009), displaced persons - Kosovaren berichten (2000), Nichts (1994)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

KISA OLMAZSA OLMAZ

SHORT IS A MUST

BALKON ÇOCUK
NIÑO BALCÓN
BALCONY BOY

İSPANYA/SPAIN, 2008, betacam, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Pilar Palomero
SENARYO/SCREENPLAY: Pilar Palomero
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Patricia Prat Torres
KURGU/EDITING: Andrés Gil
MÜZİK/MUSIC: Andrés Acebes Tosti
OYUNCULAR/CAST: Joaquín Murillo, Pepe Lorente, Noelia Llorente, Kieran Stokes Corral
YAPIM/PRODUCTION CO.: Trapper John SL
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Trapper John SL

Balkon çocuk, zavallı balkon çocuk, bu Balkon Çocuk'un hikayesidir. Tek suçu büyük kulakları olmasıdır. Kötü alışkanlığı ise başını olmadık işlere sokmasıdır.

Balcony boy, poor balcony boy, this is the story of the Balcony Boy. His fault, having big ears. His bad habit, putting his head where he shouldn't have.

Pilar Palomero
Zaragoza Üniversitesi'nde İspanyol Dili üzerine lisans eğitimi aldı. Madrid'deki ESCAM (Escuela de Cinematografía de la Comunidad de Madrid) Okulu'nun film fotoğrafçılığı bölümünden mezun olmuştur. Küba Uluslararası Film ve Televizyon Okulu'nda ve Barcelona Autonomus Üniversitesi'nde kurgu yazarlığı konusunda uzmanlaşmıştır. Uzun seneler reklamcılık ve televizyonculuk sektöründe çalışmıştır.

A Bachelor of Hispanic Philology from the University of Zaragoza. A graduate from the ECAM (Escuela de Cinematografía de la Comunidad de Madrid), in the speciality of photography for film. Trained in script writing at Internacional Film and Television School in Cuba (EICTV) and at the Autonomous University of Barcelona (Master of Film and TV script).

Filmleri/Filmography
Sonrisas (2005), Fotogramas (2007), Niño Balcón (2008), Sin Agua (2008)

BU O!
THIS IS HER

YENİ ZELANDA/NEW ZEALAND, 2008, 35 mm, renkli/color, 12'
YÖNETMEN/DIRECTOR: Katie Wolfe
SENARYO/SCREENPLAY: Kate McDermott
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Ginny Loane
KURGU/EDITING: Lisa Hough
MÜZİK/MUSIC: Geoff Maddock
OYUNCULAR/CAST: Mia Blake, Fraser Brown, Sara Wiseman, Michele Hine
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Felicity Letcher, Rachel Lorimer
YAPIM/PRODUCTION CO.: NZ Film – Juliette Veber
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: NZ Film – Juliette Veber
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Aspen Kısa Film Festivali "En İyi Kısa Komedi"/Aspen Shortsfest "*Best Comedy Short*", **2009**
Palm Springs Kısa Film Festivali "Geleceğin Yönetmeni Ödülü"/Palm Springs Shortfest "*Future Filmmaker Award*", **2009**
Prag Uluslararası Kısa Film Festivali "Seyirci Ödülü"/Prague International Short Film Festival "*Best Audience Film Award*", **2008**

Kendinin genç halini çocuk doğumu sırasında acılar içinde gören Evie'nin, yeni doğacak kızının ileride nasıl olup da sevgili kocasını elinden alacağına ve ilişkilerini mahvedeceğine dair ironik ve alaycı bir yorumu bu film.

As she watches her younger self in the throes of childbirth, Evie's deliciously wry commentary reveals exactly what life has in store for her new baby daughter, her loving husband - and the six-year-old 'bitch' who will one day steal his affections and destroy Evie's life.

Katie Wolfe
Yeni Zelanda'da genç kuşağın en dikkat çeken yönetmenlerinden. Kendine has ayırıcı görsel stili drama dizisi janrında (Shortland Street, Whanau), çocuk televizyonunda (Maori Show Puukoro) ve tiyatrodaki (Katherine Mansfiled Meselesi, Bolluk ve Kadınlar) bazı eserlerinde görünür hale geldi ve bu yapımlarla 2005'te Chapman Tripp Ödülleri'nde 'Gelecek Vaad Eden Genç Yetenek Ödülü'nü aldı.

She is one of New Zealand's most interesting emerging directors, with a distinctive visual style that has been demonstrated in her work in the serial drama genre (Shortland Street, Whanau), children's television (Maori show Puukoro) and in theatre (The Case of Katherine Mansfield, Plenty and The Women, for which she was named Most Promising New Director at the 2005 Chapman Tripp Awards).

DIŞARIDA
SPIEL AUS GLAS
GAME OUT OF GLASS

ALMANYA/GERMANY, 2009, betacam, renkli/color, 9'34"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Sabrina Sarabi
SENARYO/SCREENPLAY: Sabrina Sarabi
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Dominik Berg
KURGU/EDITING: Sabrina Sarabi
MÜZİK/MUSIC: Christian Sander
OYUNCULAR/CAST: Theresa Maink, Tim Schneider, Rosa van de Loo
YAPIMCILAR/PRODUCERS:
YAPIM/PRODUCTION CO.: Academy of Media Arts Cologne
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Academy of Media Arts Cologne

13 yaşındaki Maike, Sven'e aşıktır. Sven'in de onu sevdiğini hayal etmektedir. Aslında, Sven'in Maike'den haberi yoktur çünü Maike tekerlekli sandalyededir.

Maike is thirteen years old and she is in love with Sven. Sven is also in love with her - she imagines. In reality, he doesn't even know her because Maike is sitting in a wheel chair.

Sabrina Sarabi
1982'de Almanya'da dünyaya geldi. Halen Köln Kunsthochschule für Medien'de öğrenci. Hollanda Utrecht'te tiyatro, film ve televizyon eğitimi aldı. Halen uzun metrajlı filmi için çalışıyor.

Sabrina Sarabi, born in 1982 in Kassel, Germany, is currently a student of Kunsthochschule für Medien Köln. At the moment she is working on a long story for a feature film.

Filmleri/Filmography
Game Out Of Glass (2009), Rossija (2007), Luft zum Atmen (2006)

DURGUN DENİZ
STILLER SEE
SILENT SEA

ALMANYA/GERMANY, 2009, 35 mm, siyah&beyaz/b&w, 7'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Lena Liberta
SENARYO/SCREENPLAY: Susanna Leu
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Timo Moritz
KURGU/EDITING: Anne Beutel
MÜZİK/MUSIC: Albrecht Ziepert, Samir el Borno
OYUNCULAR/CAST: Thomas Sarbacher, Martin Wißner, Tessa Mittelstaedt
YAPIMCI/PRODUCER: Katharina Rinderle
YAPIM/PRODUCTION CO.: Hamburg Media School, Filmwerkstatt
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Hamburg Media School, Filmwerkstatt

Karısının ölümünden sonra otistik oğlunun bakımını üstlenmek zorunda kalan, ne var ki ve onu gerçek anlamda tanımayan bir adamın hikayesi bu.

After the death of his wife a man has to take care of his autistic son, who he doesn't really know as yet.

Lena Liberta
1981'de Erfurt'da dünyaya geldi. 1999'dan beri videoart ve kısa metrajlı film, iki sene de felsefe, sanat tarihi, tiyatroda rejisör yardımcılığı, televizyon gazeteciliği ve sunuculuk ile görsel iletişim çalışmaları üzerine Bauhaus Üniversitesi'nde çalışıyor. 2008'den beri Hamburg Medya Okulu'nda film yönetmenliği eğitimi alıyor.

Lena Liberta born 1981 in Erfurt (Thuringia), since 1999 videoart and short movies, 2 years philosophy and art history studies, assistant director for theatre, tv journalism and presenter, visual communikation studies at the Bauhaus Univesrity. Weimar (diploma 2008), since 2008 movie direction studies at the Hamburg Media School.

Filmleri/Filmography
Stiller See (2009), Hundesöhne (2008), Schokolade im Bauch (2007), Schatten Jeschuas (2001)

GÜVAH
WITNESS
TÜRKİYE/TURKEY, 2009, Betacam SP, renkli/color, 3'15"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Zeynep Ünal
SENARYO/SCREENPLAY: Zeynep Ünal
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Kenan Korkmaz
KURGU/EDITING: Zeynep Ünal, Tufan Şimşekcan, Kenan Korkmaz
MÜZİK/MUSIC: Edvard Artemyev-Stalker
OYUNCULAR/CAST: Ali Düşenkalkar, Rıza Akın
YAPIMCI/PRODUCER: Acar Filiz
YAPIM/PRODUCTION CO.: Akdeniz Sinema Amatörleri Derneği
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Akdeniz Sinema Amatörleri Derneği

Sessiz mahkemenin tek tanığı vicdanımızdır. *Our conscience is the only witness of silent court*

Zeynep Ünal
1976'da Ankara'da dünyaya geldi. Ankara Uluslararası Film Festivali'nde uzun yıllar çalıştı. Halen Adana Altın Koza Film Festivali ekibinde yer alıyor. *Güvah* ilk kısa filmi.

Born in Ankara, on 1976, Zeynep Ünal worked for Ankara International Film Festival for 12 years. She is working for Adana Golden Ball Film Festival now. "Güvah" is her first short.

Filmleri/Filmography
Güvah (2009)

HAVADA
510 METER UEBER DEM MEER
510 METERS ABOVE SEA LEVEL
İSVİÇRE/SWITZERLAND, 2008, renkli/color, 16'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Kerstin Polte
SENARYO/SCREENPLAY: Kerstin Polte
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Anina Gmur
KURGU/EDITING: Christian Wittmer
MÜZİK/MUSIC: Daniel Hobi
OYUNCULAR/CAST: Ulrike Schwab, Nicole Lippold
YAPIMCI/PRODUCER: Judith Lichtneckert
YAPIM/PRODUCTION CO.: Zurich University of the Arts
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Zurich University of the Arts
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Amirani Uluslararası Öğrenci Filmleri Festivali "En İyi Film"/*Amirani International Student Film Festival "Best Film"*, **2009**
Uluslararası Tirana Film Festivali "Özel Mansiyon"/*International Tirana Film Festival "Special Mention"*, **2008**

İsviçre'de küçük bir havaalanı. Simone babasının cenaze törenine katılmak zorundadır. Ancak, aktarmalı uçuşunu kaçırır.

A small airport in Switzerland. Simone has to attend her father's funeral. But she misses her connecting flight.

Kerstin Polte
1975'te dünyaya geldi. Quebec'teki Laval Üniversitesi'nde Drama, Film ve Edebiyat öğrenimi gördü. Karlsruhe'deki Academy of Design'da Medya İlişkileri ve Sinema diploması aldı. 2008 yılında Zürih Güzel Sanatlar Üniversitesi Sinema Bölümü'nde senaryo ve yönetmenlik alanlarında yüksek lisans yaptı. Zürih'te ve Berlin'de yaşıyor.

Born in 1975. Lives in Zurich and Berlin. She studied film and literature at Université Laval in Québec, and graduated from Academy of Design, Karlsruhe Media Arts/Film. Between 2006-2008 she attended Zurich University of the Arts Master of Arts in Film (Script/Directing).

Filmleri/Filmography
Rollin' 1985 (2009), 510 Meters Above Sea Level (2008), Wieder ein Tag (2007), Piet Melzer (2006), Grenzgänger (2005), Ein Hut, ein Stock, zwei Regenschirme (2002)

KAÇAKLAR
MOFETAS
SKUNKS

İSPANYA/SPAIN, 2008, 35 mm, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Inés Enciso
SENARYO/SCREENPLAY: Inés Enciso
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Tito Carlón
KURGU/EDITING: María Lara
MÜZİK/MUSIC: Nano Ortega
OYUNCULAR/CAST: Mostafa Abdeslam, Mohamed Maltof
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Jesús de la Vega, María Cabello
YAPIM/PRODUCTION CO.: Palermo Films and Madrugada Films

Mofetas, Tanca'da tırların altına gizlenip İspanya'ya kaçak yoldan girmeye çalışan çocuk yaştaki Araplara verilen ad. Hikayemiz iki küçük mofetas'ın bitmek tükenmek bitmeyen hayalleri üzerine...

Mofetas means young Arab who tries to enter Spain illegally by hiding under lorries. Our story is about two mofetas who have never ending dreams.

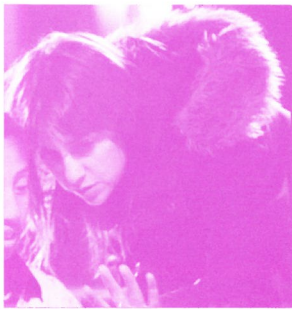

Ines Enciso
Madrid Güzel Sanatlar Fakültesi'nde eğitim gördü. Televizyonda ve sinema yapımlarında asistan olarak görev yaparken, aynı zamanda da senaryo yazarlığı yaptı. Kısa filmleri müzisyen Alejandro Sanz, Miguel Bose ve El Tiempo üzerinedir. Mofetas onun ikinci filmi.

Ines Enciso studied Fine Arts at the University of Madrid. She has worked as an assistant director in TV, film as well as a screenwriter. Her short films include work for musical artists Alejandro Sanz, Miguel Bosé, and El Tiempo. This is her second film.

Filmleri/Filmography
Skunks (2008), En lo que va de año (2004)

KALAN
HA(GY)
LE(F)T

İSPANYA/SPAIN, 2008, 35 mm, renkli/color, 8'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Szilvia Papp
SENARYO/SCREENPLAY: Julia Széphelyi, Virág Zomborácz, Vivi Papp
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Csepeli Eszter
KURGU/EDITING: Szilvia Papp
MÜZİK/MUSIC: Colorstar
OYUNCULAR/CAST: Bori Péterfy, Zsolt Nagy, Noemi Herner

Soğumuş bir ilişkide ne yaparsınız? Problemli bir durumda nasıl davranırdınız? Harekete mi geçersiniz? Siz de mi soğurdunuz?

What would you do in a disaffected relationship? How do you act in a problematic situation? You attack? Or you freezed?

Szilvia Papp
1985'te Budapeşte'de dünyaya geldi. 2000-2004 arasında Szent László Grammar School'un medya bölümünde eğitim aldı. ASA Fotoğraf Kursu'na katıldı. 2006'da Macaristan Drama ve Film Sanatı Bölümü'nde film kurgusu üzerine çalışmaya başladı.

She was born in Bucharest-Hungary. She studied at the department of media studies at Szent László Grammar School in 2000-2004. Between the years 2005-2006, she attended ASA Photography Courses. She studied on film editing in University of Drama and Film Art University in 2006-2008.

Filmleri/Filmography
LE(f)T (2009), Intimate Headshoot (2009)

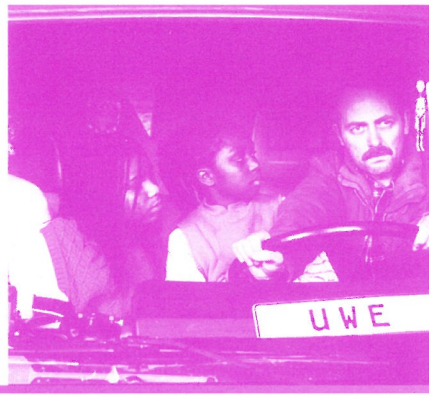

KÜÇÜK UWE
UWE+UWE
ALL CHANGE PLEASE

ALMANYA/GERMANY, 2009, 35 mm, renkli/color, 11'50"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Lena Liberta
SENARYO/SCREENPLAY: Lena Liberta
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Miriam Kolesnyk
KURGU/EDITING: Anne Beutel
MÜZİK/MUSIC: Jonas Gervink
OYUNCULAR/CAST: Samuel Weiss, David Wurawa, Lydia Tuffour, Carolin Spiess
YAPIMCI/PRODUCER: HMS, Stefan Gieren
YAPIM/PRODUCTION CO.: Hamburg Media School, Filmwerkstatt
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Hamburg Media School, Filmwerkstatt

Suratsız kamyon şoförü Uwe'ye tesadüfler öyle oyunlar oynar ki artık iyi biri olmaktan başka şansı kalmamıştır.

Grumpy lorry driver Uwe has no any other choice but being a good man after some changes of life.

Lena Liberta
1981'de Erfurt'da dünyaya geldi. 1999'dan beri videoart ve kısa metrajlı film, iki sene de felsefe, sanat tarihi, tiyatroda rejisör yardımcılığı, televizyon gazeteciliği ve sunuculuk ile görsel iletişim çalışmaları üzerine Bauhaus Üniversitesi'nde çalışıyor. 2008'den beri Hamburg Medya Okulu'nda film yönetmenliği eğitimi alıyor.

Lena Liberta born 1981 in Erfurt (Thuringia), since 1999 videoart and short movies, 2 years philosophy and art history studies, assistant director for theatre, tv journalism and presenter, visual communikation studies at the Bauhaus Univesrity. Weimar (diploma 2008), since 2008 movie direction studies at the Hamburg Media School.

Filmleri/Filmography
Stiller See (2009), Hundesöhne (2008), Schokolade im Bauch (2007), Schatten Jeschuas (2001)

OKTAN BİR AŞK HİKAYESİ
LOVE STINGS

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 12' 15"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Gizem Elçi
SENARYO/SCREENPLAY: Gizem Elçi
MÜZİK/MUSIC: Mehmet Yaranona
KURGU/EDITING: Gizem Elçi
OYUNCULAR/CAST: Deniz Özgün, Orhan Cem Çetin, Narin Demir, Doğa Can Anafarta, Cansu Aydın, Mert Alankaya
YAPIM/PRODUCTION: İstanbul Bilgi Üniversitesi
ÖDÜLLER/AWARDS:
16. Altın Koza Film Festivali Ulusal Öğrenci Filmleri Yarışması "En İyi Kurmaca Film"/*Golden Boll Film Festival National Students' Film Competiton "Best Feature"*, **2009**
3. Sinepark Kısa Film Festivali "En İyi Senaryo Ödülü"/Sinepark Short Film Festival "Best Screenplay", **2009**
Plato Film Okulu Kısa Film Yarışması "En İyi Film Ödülü"/Plato Film School Short Film Competition "Best Film", **2009**

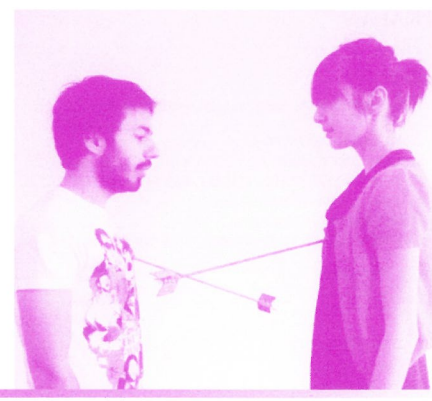

Deniz, bir sabah kalbine saplanmış bir okla uyanır. Kısa sürede hayatını alt üst eden bu oktan kurtulmak için son çare, 'Aşk ve Ayrılık Doktoru'nun yolunu tutmaktır.

Deniz wakes up with an arrow on her heart. As a last resort, she decides to visit Doctor of Love and Seperation to get rid of the arrow.

Gizem Elçi
1985'te İzmir'de dünyaya geldi. 2004'te Alman Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Sinema-Televizyon ve Sosyoloji eğitimi görmeye başladı. Bilgi Üniversitesi'nde 4. sınıf öğrencisi olarak eğitimine devam ediyor.

She was born on 1985 in Izmir. She graduated from German High School and after that, studied Cinema-Television and Sociology at Bilgi University.

Filmleri/Filmography:
Sobe (2006), Oktan Bir Aşk Hikayesi (2009)

ONLAR BİRBİRLERİNİ SEVDİLER AMA...
A SO CALLED LOVE STORY!

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, Betacam, renkli/color, 15'14"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ceylan Özgün Özçelik
SENARYO/SCREENPLAY: Ceylan Özgün Özçelik
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Ahmet Akpolat
KURGU/EDITING: Ceylan Özgün Özçelik
MÜZİK/MUSIC: Saki Çimen (Düzenlemeler)
OYUNCULAR/CAST: Ahmet Rıfat Şungar, Seden Aştı
YAPIMCI/PRODUCER: Ceylan Özgün Özçelik
YAPIM/PRODUCTION CO.: Ceylan Özgün Özçelik
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Ceylan Özgün Özçelik

Eğitimini Ankara'da sürdüren Orhan, İstanbul'da yaşayan sevgilisi Nilüfer'e sürpriz yapmak ister ve ona haber etmeden İstanbul'a gider. Ancak, bu sürpriz onun kara sevdasına gölge düşürecek bir yüzleşmeyle sonuçlanır!

Orhan, studying in Ankara, wants to make a suprise to his girlfriend Nilüfer. He, without letting her know beforehand, arrives in İstanbul. But this surprise, leads to a confrontation that shades his blind love.

Ceylan Özgün Özçelik
1980'de Rize'de dünyaya geldi. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Metin yazarı ve sunucusu olduğu En Heyecanlı Yeri adlı sinema programı 6 yıldır yayında. Sinema Yazarları Derneği üyesi.

She was born in Rize, in 1980. She is a graduate of Marmara University Law School. In 2002, she started to produce shows for radio and television and is currently hosting, writing and producing the movie show En Heyecanlı Yeri which is on air for six years. She is member of Press Board of Film Critics Association).

Filmleri/Filmography
Onlar Birbirlerini Sevdiler Ama... (2009), Nisanın Her Tarafı Vicdan Olsa... (2007)

ÖLÜM
DEATH

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, betacam, renkli/color, 18'40"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Burcu Aykar Şirin, Uygar Şirin
SENARYO/SCREENPLAY: Burcu Aykar Şirin, Uygar Şirin
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Meryem Yavuz
KURGU/EDITING: Osman Bayraktaroğlu
OYUNCULAR/CAST: Çınar Kaya, Güzin Özyağcılar, Süleyman Turan, Dilara Kurtuluş, Selen Uçer, Taner Birsel
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Ersan Çongar, Burcu Aykar Şirin, Uygar Şirin
YAPIM/PRODUCTION CO.: Bir Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Bir Film

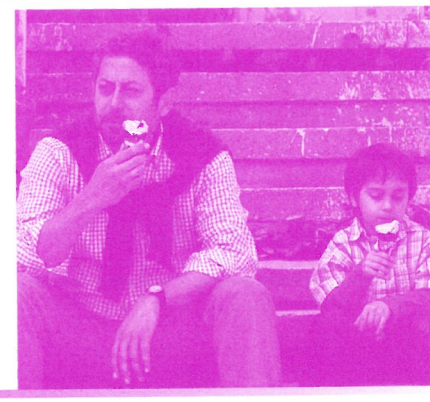

Babaannesinin vefatıyla 6 yaşındaki Emre ilk kez ölümle karşı karşıya kalır. Rahatsız edici duygulardan korunmak için hiçbir şeyin değişmediğine inanmak isteyecek, ancak değişen durumlar, insanlar ve ilişkiler buna müsaade etmeyecektir.

6 year old Emre encounters the idea and also the reality of death for the first time, when his grandmother dies. It is a reality he tries to run away from, for it leaves the first stain on his spotless childhood.

Burcu Aykar Şirin 1977, İstanbul doğumlu. Özel Üsküdar Amerikan Kız Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun olduktan sonra İngiltere'de, Southampton Üniversitesi'nde sinema üzerine yüksek lisans yaptı. Sır Film ile film dağıtımcılığı yaptı. Halen "Sinema" dergisine film eleştirileri yazmaya devam etmektedir.
Burcu Aykar Şirin graduated from the psychology department of Bosphorus University, got her master's degree in film studies at the University of Southampton. She started her own company and worked as a film distributor for two years. She continues to write film critiques for "Sinema" magazine.

Uygar Şirin 1972'de doğdu. Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Sinema yazarlığına 1993 yılında Antrakt'ta başladı, Sinema, DVD+ dergilerinde devam etti. 1997'den bu yana reklam yazarlığıyla uğraşıyor. 2010'da gösterime giren, yönetmenliğini Ümit Ünal'ın üstlendiği "Ses" adlı filmin senaryo yazarıdır.
Uygar Şirin has been a film critic since 1993 and has written for "Antrakt", "Sinema", "Film+" and "DVD+" movie magazines. He has been working as a copywriter since 1997, has two published novels and two filmed scripts, "Karışık Pizza" and "Ses".

Filmleri/Filmography
Ölüm (2009), Doğum (2008)

TOZ BULUTU
UNDER THE DUST

İNGİLTERE/UK, 2009, betacam, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Maggie Musial
SENARYO/SCREENPLAY: Amy Alexandra Ferrier
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY:
KURGU/EDITING: Maggie Musial
MÜZİK/MUSIC: Matthew Musial
OYUNCULAR/CAST: Alexa Jayne Waugh, John Cooper-Day, Duncan Wigman, Sue Appleby
YAPIMCI/PRODUCER: Jasleen Gill
YAPIM/PRODUCTION CO.: MAM Productions
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: MAM Productions

Filmde hastalığın yarattığı gerginlik sonucu ilişkileri bozulan (yara alan) baba ve kızın hikayesi konu ediliyor. Her ikisinin de birbirinden uzaklaştıkça, yakınlığı sadece birbirlerinde bulabileceklerini farkederler.

When the strain of illness warps a father daughter relationship, so that child is parent and father forgets daughter, the intimacy that is so lacking from their lives can only be found in each other.

Maggie Musial
Eğitimini onur derecesiyle tamamlayan Musial, filminde hem yönetmenlik hem kurgu hem de senaryo yazarlığı yapıyor.

Young and talented First Class Hons Graduate. Skilled as a Director, Editor and Scriptwriter.

Filmleri/Filmography
Under the Dust (2009), Brothers (2008), Strike-Breaker (2008)

RUTİN
ROUTINE

LÜKSEMBURG/LUXEMBOURG, 2009, betacam, 13'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Saesa Kiyokawa
SENARYO/SCREENPLAY: Saesa Kiyokawa
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Olivier Koos
MÜZİK/MUSIC: Emré Sevendic
OYUNCULAR/CAST: Jules Werner, Steve Preston
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Anne Schroeder
YAPIM/PRODUCTION CO.: Samsa Film
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Samsa Film
ÖDÜLLER/AWARDS:
Lüksemburg Film Ödülü "En İyi Kısa Film"/Luxembourg Film Price "Best Short Film", 2009

Kendini her gün tekrar eden rutin bir iş yaşamı, hayat mı kurtarır yoksa sonunuz mu olur? Bu kısa korku fantezi denemesi,uzun bir Japon gerilim filmi kadar heyecanlı.

Punctuality and routine may be deadly for some or may save lifes? A small masterpiece of short cinema with the perfect bland of Japanese horror films.

Saesa Kiyokawa
1976'da Japonya'da dünyaya geldi. 1998-1999 yılları arasında Kaliforniya Üniversitesi'nde Gösteri Sanatları öğrenimi gördü; Film, Televizyon, Video ve Yeni Medya konularında sertifika aldı.

Saesa Kiyowaka was born on 1976 in Japan. Between the years 1998–1999, she attended University of California, Los Angeles, CA Entertainment Studies and Performing Arts, Extension course and obtained a Certificate in Film, Television, Video and New Media.

Filmleri/Filmography
Life for Sale (2009), Routine (2009), Animal (1999), The Day in the Life of Mervin Morris (1998)

SON RAUNT
SISTE RUNDE
FINAL ROUND

NORVEÇ/NORWAY, 2009, 35 mm, renkli/color, 10'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Ingvild Søderlind
SENARYO/SCREENPLAY: Ingvild Søderlind
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Jakob Ingimundarson
KURGU/EDITING: Pål Gengenbach
MÜZİK/MUSIC: Ragnar Søderlind
OYUNCULAR/CAST: Ågot Sendstad, Ingar Helge Gimle, Trine Wiggen, Even Rasmussen
YAPIMCI/PRODUCER: Frode Søbstad
YAPIM/PRODUCTION CO.: Mediamente as
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Mediamente as

Bir kadın ringe çıkmış, kendi başına gölge boksu yapmaktadır. Aklında hayatındaki bazı insanlar ve onları haklamak düşüncesi vardır. Birden kontrolünü kaybeder ve...

A woman shadowboxes alone in a ring. In her mind she imagines people from her life and conquers them. Suddenly she loses control.

Ingvild Søderlind
1975'te dünyaya geldi. İskoç Film Okulu'ndan 2002'de mezun olurken çektiği kısa filmi *Wish* ile en iyi yönetmen ödülünü aldı. Mezuniyet filmi olan *Cage* pek çok festivalde gösterildi, Tahran Uluslararası Film Festivali'nde de bir ödül aldı. Halen belgesel çekiyor, özel şirketler için çekilen filmler ve eğitim filmlerinin yapımında görev alıyor.

Ingvild Søderlind (b. 1975) is a writer/director. She graduated from The Scottish Film School in 2002, where she received an award for best directing for her short film Wish. Her graduation film Cage has been screened at short film festivals worldwide, and has won an award at the Tehran International Film Festival. She also makes documentary films and she works as a director for commercial/corporate films and educational films.

Filmleri/Filmography
Siste Runde (2009), L'attente (2007), En Tannstikker til Kina (2006), Cage (2002), Wish (2001)

UNUTMA
FORGET ME NOT

TÜRKİYE/TURKEY, 2009, 35 mm, renkli/color, 15'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Pelin Aytemiz
SENARYO/SCREENPLAY: Pelin Aytemiz
YAPIMCI/PRODUCER: Recycle Films
ÖDÜLLER/AWARDS:
Corby Uluslararası Kısa Film Festivali "En iyi Kurgu"/*Corby International Short Film Festival "Best Editing Award"*, 2009
Uluslararası Bursa İpek Yolu Film Festivali "En iyi Ulusal Kısa Film Ödülü"/*International Silkroad Bursa Film Festival "Best National Short Film Award"*, 2009

Neden merceğin önünde durmadan kendini taklit eder ki biri? Oysa hep, kendi yerine bir başkası, gördüğü... Fotoğraf, belleğe sahip bir ayna sanki. Peki ya kendisi görüntüsüyle örtüşemiyorsa hiçbir zaman?

Photograph seems like a mirror with memory. What happens if herself never coincides with her image...

Pelin Aytemiz
1982'de Ankara'da dünyaya geldi. 2005 yılında Bilkent Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümünden 'Hayalet İmgeler: Türkiye'de Dolanımda Olan Sahipsiz Aile Fotoğrafları' başlıklı teziyle MFA derecesi alarak mezun oldu. 2007'de İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema Televizyon Bölümünden 'Efemera: Ölen Fotoğraflar Üzerine Bir Kısa Film Projesi' ile ikinci yüksek lisansını tamamladı.

Born on 1982 in Ankara. In 2005, she graduated from Bilkent University Graphic Design Department with an MFA degree with her thesis titled "Spectral Images: Dispossesed Family Photographs circulating in Antique Markets in Turkey". In 2007, she completed her second master's degree (MA) with her short film project named "Ephemera: A Short Film Project about Dying Photographs".

Filmleri/Filmography
Unutma (2009), Velovelo (2006)

ÜÇÜNÜ DE AL
TAKE 3
YENİ ZELANDA/NEW ZEALAND, 2008, 35 mm, renkli/color, 12'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Roseanne Liang
SENARYO/SCREENPLAY: Roseanne Liang
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Richard Harling
KURGU/EDITING: Roseanne Liang
OYUNCULAR/CAST: Li-Ming Hu, Katiyn Wong, Michelle Ang
YAPIMCI/PRODUCER: Owen Hughes
YAPIM/PRODUCTION CO.: Frame Up Films Ltd
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: New Zealand Film
ÖDÜLLER/AWARDS:
DisOrient Film Festivali "En İyi Kısa Festival"/*DisOrient Film Festival "Best Short Film"*, 2009
Berlin Film Festivali "Mansiyon Ödülü"/*Berlin Film Festivali "Honourable Mention"*, 2008
Valladolid Uluslararası Film Festivali "Seyirci Ödülü"/*Valladolid International Film Festival "Audience Award"*, 2008

Çekimler sırasında Prova Odası onlardan tipik"Asyalı"gibi davranmalarını ister. Ama bu, onların çok da hoşuna giden bir şey değildir.

The audition room is a minefield for three Asian actresses who are expected to be Asian in ways they're not completely comfortable with.

Roseanne Liang
2005'te ilk uzun metrajlı belgeseli *Banana in Nutshell*'i tamamladı. Yeni Zelanda Uluslararası En İyi Belgesel Ödülü'nü alan bu filmi Asya 1. Film Festivali'nden de ödülle döndü. Filmlerinde aşk hikayeleri, drama, kara film, kung-fu aksiyon türleri içinde barındıran absürdcü mizah anlayışını sürdürüyor.

In 2005 she completed a feature-length autobiographical documentary, Banana in a Nutshell. The film was one of the most notable local successes of the New Zealand International Film Festival, and was awarded Best Documentary at the New Zealand International Documentary Festival. She was also awarded Best Director of Documentary at the Asian Festival of 1st Films. Roseanne's work forms an eclectic mix of love stories, drama, noir and kung fu action- all spiced with a healthy sprinkling of absurdist humour.

Filmleri/Filmography
Take 3 (2008), Rest Stop (2005), Banana in a Nutshell (2005)

VİCDAN
FAIR LAWN
TÜRKİYE-ABD/TURKEY-USA, 2009, 35 mm, renkli/color, 14'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Esra Saydam
SENARYO/SCREENPLAY: Gerry Kim
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Zachary Galler
KURGU/EDITING: Esra Saydam
MÜZİK/MUSIC: Peter Broderick, Balmorhea
OYUNCULAR/CAST: Arturo Castro, Greg Connolly, Fermin Gaekel
YAPIMCI/PRODUCER: Gerry Kim

Göç ettiği Amerika'da baba olmak üzere olan genç Guatemalalı Jose, en sonunda, Fair Lawn, New Jersey'de dostane bir patron tanır ve iş gününe büyük hayallerle başlar...

A young Guatemalan immigrant in USA, Jose Aviles is about to become a father and finally meets a friendly contractor in Fair Lawn, New Jersey and begins his workday with big dreams.

Esra Saydam
(İstanbul, 1984) New York'ta yaşıyor. Columbia Üniversitesi Film Bölümü'nde yüksek lisans öğrencisi olan Saydam ağırlıklı olarak yapımcılıkta çalışıyor.

(Istanbul, 1984) lives in New York. Saydam, whose expertise is mostly in producing, is a second year MFA Film student at Columbia University Graduate Film Program.

Filmleri/Filmography
Glue (2009)

WU
WU

FRANSA/FRANCE, 2009, betacam, renkli/color, 12'43"

YÖNETMEN/DIRECTOR: Cécile Vernant
SENARYO/SCREENPLAY: Cécile Vernant
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Yohann Charrin
KURGU/EDITING: Franck Nakache
OYUNCULAR/CAST: Didier Menin, Marie-Anne Mestre, Océane Decaudain
YAPIMCI/PRODUCER: Alexandre Charlet
DÜNYA HAKLARI/WORLD SALES: Les Films Du Cygne
ÖDÜLLER/AWARDS:
FEMI "En İyi Kısa Film"/*FEMI "Best Short"*, **2010**
Films Brothers "Üçüncülük Ödülü"/*Films Brothers "3rd Prize"*, **2009**
Cinamazonia "Jüri Özel Ödülü"/*Cinamazonia "Jury Special Mention"*, **2009**

Evli bir çift. Uçup giden zaman. Karanlık düşünceler. Ve yaşamın getirdikleri…

A married couple. Time that flies. Dark thoughts. Life choices…

Cécile Vernant
1973'te Martinik'te dünyaya geldi. İngiliz ve Amerikan Edebiyatı üzerine eğitim aldıktan sonra, *Cours Florent* adlı oyunculuk okuluna girdi, burada kameranın hem önünde hem de arkasında çalışmaya karar verdi.

Born in 1973, Cécile Vernant grew up in Martinique. After a degree in English and American Literature, she entered the acting school « Cours Florent », worked as an actress, then decided to work on both sides of the camera.

Filmleri/Filmography
Wu (2009), Once Upon A Time… Sasha and Desire (2006) The Dinner (2006), Spin the Bottle (2005)

YALANCI
MIENTE
SHE LIES

İSPANYA/SPAIN, 2008, 35 mm, renkli/color, 15'

YÖNETMEN/DIRECTOR: Isabel de Ocampo
SENARYO/SCREENPLAY: Isabel de Ocampo
GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ/DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY: Álvaro Gutiérrez
KURGU/EDITING: Carlos Therón
MÜZİK/MUSIC: Antonio Escobar
OYUNCULAR/CAST: Sveta Zhukovska, Daniela Teneva, Fernando Valdivieso, Nikolai Chilov
YAPIMCILAR/PRODUCERS: Antonio J. García, Carlos Therón
ÖDÜLLERİNDEN BAZILARI/SELECTED AWARDS:
Goya Ödülleri "En İyi Kurmaca Kısa Film"/*Goya Awards "Best Short Film – Fiction"*, **2009**
Málaga Film Festivali "Jüri Özel Ödülü"/*Málaga Film Festival "Special Prize Of The Jury"*, **2009**
Manhattan Kısa Film Festivali "En İyi Kurgu"/*Manhattan Short Film Festival "Best Editing"*, **2009**
Toulouse Cinespaña "En İyi Kısa Film"/*Toulouse Cinespaña "Best Short Film"*, **2008**

Doina, küçük kız kardeşine bir hediye vermek ister ama o iş pek de kolay değildir.

Doina wants to give a birthday present to her young sister, but it isn't easy to get it.

Isabel de Ocampo
Görüntü Sanatları üzerine eğitim adlı ve ECAM'da sinema yönetmenliği okudu. Profesyonel kariyerine Cadena SER ve Cero'da bir radyo şovunda başladı ve daha sonra da bir reklam ajansında iki sene çalıştı. Şu anda televizyonda ve reklam çekimlerinde yönetmenlik yapmaktadır.

Isabel de Ocampo has a Complutense University Degree in Image Sciences and she studied Cinema Direction in ECAM. She started her professional career as a radio show host in Cadena SER and Onda Cero and worked as creative writer for an advertisement company for two years. Now she works as director in television and commercials.

Filmleri/Filmography
Miente (2008), EspermaZotoides (2005), Tus labios (2003), Cría zapatillas y te sacarán los cordones (1998)

13th FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIV
13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVA

KADIN MEDYASI

TARİH: 8 MAYIS, CUMARTESİ / **YER:** Ankara Goethe Enstitüsü
14:00 GÖSTERİM: CANGIL RADYOSU *(THE JUNGLE RADIO)* **15:30** ATÖLYE

Cangıl Radyosu filminin yönetmeni **Susanne Jäger** ile Uçan Süpürge editörü **Selen Doğan** alternatif kadın medyası üzerine bir atölye düzenleyecekler. Bu çalışmada, kadınların kendi seslerini duyurabilmeleri, mevcut iletişim araçlarına bağımlı kalmadan alternatif yayınlar yapabilmeleri için gerekli olan bilgiler ve deneyimler aktarılacak.

BEDEN POLİTİKALARI

TARİH: 10 MAYIS, PAZARTESİ / **YER:** Ankara Goethe Enstitüsü
17:00 GÖSTERİM: TEK GECELİK *(THE LINE)* **17:30** ATÖLYE

Tek Gecelik *(The Line)* filminin yönetmeni **Nancy Schwartzman** gösterimin ardından beden politikaları üzerine bir atölye düzenleyecek.

ATÖLYE

GOETHE ENSTİTÜSÜ ANKARA
A: Atatürk Bulvarı No: 131
Bakanlıklar-Ankara
T: 0 312. 419 52 83

ATÖLYELERE KATILIM ÜCRETSİZDİR.

KADINLARIN ADALETİ

TARİH: 11 MAYIS, SALI/ **YER:** Ankara Goethe Enstitüsü
16:30 GÖSTERİM: KISAYOLDAN ADALET *(SHORT CUT TO JUSTICE)* **17:30** ATÖL

Kısayoldan Adalet filminin yönetmeni **Sybille Fezer** Hindistan'daki kadınların aile içi şiddete karşı örgütlenme yöntemleri üzerine bir atölye düzenleyecek. Yönetmen filmin çekimi sırasın yaşadığı deneyimleri anlatacak ve başka ülkelerden/kültürlerden hikayeleri sinemaya aktarmanın zor ve kolay yanları hakkında katılımcıları bilgilendirecek.

13th FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL
13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ

PANEL

DÜŞÜMDE BİLE GÜNAHKARSIN

altyazı

AYÇA ÇİFTÇİ | GÖZDE ONARAN | SENEM AYTAÇ | ZEYNEP DADAK

12 MAYIS 2010, ÇARŞAMBA | ANKARA GOETHE ENSTİTÜSÜ | 18:00

I'm No Angel (Wesley Ruggles, 1933)

13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
13. FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL

ETKİNLİKLER
ACTIVITIES

PANEL: DÜŞÜMDE BİLE GÜNAHKARSIN
PANEL: "SINNER EVEN IN MY DREAMS"

Senem Aytaç, Ayça Çiftçi, Zeynep Dadak, Gözde Onaran

İlk *femme fatale* figürleri 1940'ların Amerikan 'kara film'lerinde (*film noir*) ortaya çıktı; sinemada "kötü kadın" deyince ilk akla gelen bu "mahveden kadınlar", "güzel" olduğu kadar "zeki", "bağımsız" olduğu kadar "fesat" olarak sunuluyordu. *Femme fatale*, içine sızdığı her bir öyküde çevresindeki herkesin arzularını uyandırdığı kadar, filmler üzerine düşünenlerin de arzu nesnesine dönüşüyordu. Ama *femme fatale*'e duyulan arzu, her zaman korku duygusunu da yanında getiriyordu. Zamanla bu tekinsiz kadın figürü kara film türünün sınırları dışına çıkıp sinema tarihi boyunca başka coğrafyalarda, dönemlerde ve türlerde yeniden üretildi ve sonuçta, sinemada kadın temsili tartışmalarının odağına yerleşti. *Femme fatale*'i hem bir arzu nesnesi olarak kuran hem de kendi kurduğu bu fanteziden korkan bakışı mercek altına almak, farklı toplumsal süreçleri ve erkeklik biçimlerini analiz etmek için olanak sağlıyor. Kovaladıkça kaçan, peşine düşeni "mahveden" bu kadınların izini sürmek erkeklik hallerinin düşsel evrenini kâbusa çeviren toplumsal arka planı anlamamıza da olanak veriyor. Kuramsal tartışmalar içerisinde neredeyse fetiş haline gelmiş bu figürü, tek başına bir arzu nesnesi olmaktan çıkarıp, eleştirel bir kavram olarak ele almanın yolları neler olabilir? *'Düşümde Bile Günahkarsın'* paneli farklı dönemler, farklı ülkeler ve farklı filmler üzerinden bu soruyu tartışmaya açmayı amaçlıyor. Erkek düşlerinin günahkâr kadınının, hangi erkeklik günahlarının gizemli temsilcisi olduğu sorusunun peşine düşüyor.

Senem Aytaç, Ayça Çiftçi, Zeynep Dadak, Gözde Onaran

First *femme fatale* figures appeared in the genre of *film noir* in the United States in 1940s. Those "evil women" are reflected as wrecking, beautiful but dangerous, independent and poisonous ones on the screen. *Femme fatales* who leaked into the films not only took the fictive characters' attentions in the scenario but they also turned out to be the *object of desire* of the audiences. However, the desire for the *femme fatale* came to mean a kind of phobia as well. In the process of time, that uncanny women figure went out of the genre (film noir). Since that concept of "evil woman" was renewed and reproduced in many different places of the world in different periods and genres of movies; representation of women on the screen finally became one of the most argumentative and questionable subjects of the history of cinema.

Analyzing *femme fatale* as an object of desire and ironically the subject matter of a phobia on the men caused by this very same desire, means to follow different social processes and mechanisms that give shape to the patriarchy and the existence of men in the society as well. The stories of women who run away when they are chased and caused the following ones to ruin enable us to understand the back grounds of different social structures which reverse the *femme fatale* fantasy into a nightmare.

What could be the new approaches to the concept of this so-called "fetish" figure and considering it as an independent critical question saving it from the narrow point of views that held the situation only as a matter of *object of desire* in the theoretical discussions? *"Düşümde Bile Günahkarsın"* (Sinner even in my Dreams) aims to bring the subject into question again in order to reveal the masculine sins behind the stage that created the "sinful woman image" on the screen. But this time within the perspectives of different time periods, countries and films.

13th FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVA
13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVA

KONFERANS Konuşmacı: FATMAGÜL BERKTAY

TARİH: 12 MAYIS, ÇARŞAMBA **YER:** Ankara Goethe Enstitüsü **SAAT:** 12:00

GOETHE ENSTİTÜSÜ ANKARA A: Atatürk Bulvarı No: 131 Bakanlıklar-Ankara

TEŞEKKÜRLER...

SIGMA PICTURES; Guurtje Buddenberg
HOLLAND FILM; Andre Naus
BONDED-CUSTOMER SERVICES; Remco
FILMS BOUTIQUE; Caharlotte Renaut, Valeska Neu
EUROPEAN CINEMA FESTIVAL-LECCE; Davide Carroza
MEMENTO FILMS INTERNATIONAL; Marion Klotz
HELSINKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL; Sonja Löfström
BARBAR FILM; Müjgan Derviş, Uğur Derviş
RIVA FILMPRODUKTION GmbH; Sibylle Klötzer
THE WORKS INTERNATIONAL; Andrea Scarso,
FINISHING POST PRODUCTION; Mark Waddell
ROGERS; Deanne Sowter
OFF PLUS CAMERA POLLAND; Renata Nowak
SNG FILM; Sjoerd Rijkeboer
YENİ SİNEMACILIK; Zümrüt Burul
COPRODUCTION OFFICE; Franka Schwabe
BUENOS AIRES FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINE INDEPENDIENTE (BAFICI); Aimé Besson
LATINOFUSION; Estrella Araiza, Carlos Muñoz Vazquez
ENTRE NOS WORLD SALES; Joseph La Morte
LALE FİLM; Necip Sarıcı
UMUT SANAT; J. Armağan Lale
İRFAN FİLM; İrfan Atasoy
PARK CIRCUS LIMITED; Nicholas Varley, Elizabeth Gault
DELUXE FILM SERVICES; Ann Scott
TRANSFAX; Karine Benzur
MK2; Saadia Karim
SHEHERAZAD MEDIA INTERNATIONAL; Navid (soyadını hiç kullanmadı!-İRAN)
WILD BUNCH; Esther Devos, Alba Fouche, Kevin Murphy
BLUELIGHT; Lee Kitchener, Burak Gencer
CPH:PIX; Nikolai Schulz, Casper Andersen
USTURA FILMS; Hani E. Kort, Intishal Al Timimi
TİGLON; Kemal Ural
MAGNOLIA PICTURES; Natsu Furuichi
LES FILMS DU CYGNE; Jonathan Hazan
ACADEMY OF MEDIA ARTS COLOGNE; Oliver Filser
ZURICH UNIVERSITY OF THE ARTS; Laura Zimmermann
ROADSIDE DOKUMENTARFILM; Daniel Burkholz
THE LINE CAMPAIGN; Sheila Aminmadani
SACREBLEU PRODUCTIONS; Colia Mégret
NORWEGIAN FILM INSTITUTE; Toril Simonsen
BIANCA FILMS; Frederic Pelle
VIDÉOGRAPHE; Denis Vaillancourt
EUSKADIKO FILMATEGIA-FILMOTECA VASCA; Txema Muñoz
SWEDISH FILM INSTITUTE; Andreas Fock
GEZİCİ FESTİVAL: Pınar Evrenesoğlu
CONSULAT GENERAL DE FRANCE A İSTANBUL; Luciano Rispoli
İKSV-ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ; Bulgu Öztürk
ULUSLARARASI GEZİCİ FİLMMOR KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ; Tuğçe Canbolat
DHL EXPRESS TÜRKİYE; Hande Ergünlü, Gülten Şen, Ahmet Erkam Gemici

FİLM DİZİNİ

11'e 10 Kala 46
40'ında 40 Kadın 95
Amrika 47
Aramızda 48
Arjantin Geceleri 96
Aşk Hikayesi 65
Bağdat 97
Balkon Çocuk 116
Ben ve Nuri Bala 92
Betondaki Yaralar 81
Beyaz İnsan 60
Bir Bebek için Bir Öküz 98
Bir Kadın Meselesi 40
Bir Masal 108
Bloody Mary 108
Bu O! 116
Bu Sahilde 99
Cadı ve İnek 64
Cangıl Radyo 100
Çinli Bir Kız 49
Dağınık Yatak 30
Derimden de İçeri 50
Dışarıda 117
Doğum 65
Dört 109
Durgun Deniz 117
Duş 101
Düz Beni 38
Erkeksiz Kadınlar 51
Evlat Edinme 69
Eylül Çocukları 84
Fırça Darbesi 85
Gel Porno Çevirelim 90
Gibbon Adası 109
Göbekbağı 110
Gözlerimi de Al 70
Güvah 118
Havada 118
Hazinem 37
Hiç 71
İki Tutam Saç: Dersim'in Kayıp Kızları 86
İlk Tutku: Şimdi ve Sonsuza Dek 65
Kaçaklar 119
Kaçak Gelin 82
Kadın Olduğum Gün 78
Kafeste Kuş Gibiydik: DESA
Direnişindeki Kadınlar 102
Kalan 119
Kamerayla İzdivaç 81
Karanlık Arzular 36
Kelebek 110
Kırık Aynalar 72
Kısayoldan Adalet 82
Kış Sessizliği 52
Köprüdekiler 53
Kroak: Ayının Dönüşü 111
Kroak: Balığa Çıkmak 111
Kuklalar 112
Kusursuz Aşk 34
Küçük Papuçlar 66
Küçük Uwe 120
Memenin Zaferi 66
Morvern Callar 73
Mucize 54
Muhtar Hanım 103
Mücadele 74
Nahide'nin Türküsü 87
Nakış Gibi 75
Nar Ağaçları 33
Natasha 67
Nora'sız Beş Gün 55
Oktan Bir Aşk Hikayesi 120
Onlar Birbirlerini Sevdiler Ama 121
Ölüm 121
Palto 112
Parlak Yıldız 61
Piyano 79
Rutin 122
Sana Bağlandım 56
Seks Olmadan Bir Yılım 57
Seremoni 39
Sesler 88
Signe ve 67
Siyah Kemikler: Toplu Mezar 113
Son Raunt 123
Tek Gecelik 104
Topp İkizleri: Dokunulmaz Kızlar 93
Toz Bulutu 122
Tülay German: Kor ve Ateş Yılları 105
Uç Uç Böceğim 35
Unutma 123
Uyuyan Adam 113
Üçünü de Al 124
Vicdan 124
Wu 125
Yalancı 125
Yolculuk 114
Yuva 58
Zahiri 114
Ziyaretçiler 106

FILM INDEX

10 to 11....46
40 Women at 40....95
510 Meters Above Sea Level....118
A Common Thread....75
A Jadgement in Stone....39
A So Called Love Story!....121
A Tale....108
Adoption....69
Amreeka....47
An Ox for a Baby....98
Argentina Avenue....96
Attached to You....110
Baghdat....97
Balcony Boy....116
Between Us....48
Birth....65
Bloody Mary....108
Bright Star....61
Broken Mirrors....72
Brush Stroke....85
Can Go Through Skin....50
Children of September....84
Close to You....56
Dark Habits....36
Death....121
Fair Lawn....124
Final Round....123
Five Days Without Nora....55
Forget Me Not....123
Four....109
Fuck Me....38
Game Out Of Glass....117
Gibbon's Island....109
Hezurbeltzak, A Common Grave....113
Home....58
Humpday....90
Hush!....87
Idyll....114
Jungle Radio....100
Judgement in Stone....39
Kroak: Fishing Trip....111
Kroak: Return to Bear....111
Lady Mukhtar....103
Ladybird Ladybird....35
Le(f)t....119
Like a Bird in a Cage....102
Lourdes....54
Love Stings....120
Love Story....65
Married to the Camera....81
Me and Nuri Bala....92
Men on the Bridge....53
Morvern Callar....73
My Year Without Sex....57
Natasha....67
New Skin....101
Nothing....71
On the Coast....99
Or, My Treasure....37
Passages....114
Perfect Love....34
Pomegranates and Myrrh....33
Routine....122
Scars in Concrete....81
She Lies....125
She, A Chinese....49
Shortcut to Justice....82
Silent Sea....117
Signe and… 67
Skunks....119
Story of Women....40
Struggle....74
Take 3....124
Take My Eyes....70
Teat Beat of Sex....66
The Coat....112
The Day I Became a Woman....78
The Line.... 104
Two Wisps of Hair: The Missing Girls of Dersim....86
The Man Who Slept....113
The Piano....79
The Puppets....112
The Run of the Bride....82
The Sylpphid....110
The Topp Twins:Untouchable Girls....93
The Very First Desire....65
The Visitors....106
The Witch and the Cow....64
This is Her....116
Tiny Shoes....66
Tülay German: Years of Fire and Cinders....105
Under the Dust....122
Unmade Bed....30
Uwe+Uwe....120
Voices....88
White Material....60
WITNESS....118
Winter Silence....52
Women Without Men....51
Wu....125

YÖNETMEN DİZİNİ
DIRECTOR INDEX

Almut Getto....56
Aslı Özge....53
Astrid Busch....114
Atıf Yılmaz....30
Ayfer Ergün....98
Barış Doğrusöz....105
Berke Baş....87
Burcu Aykar Şirin....121
Carin Bräck....110
Catherine Breillat....34
Cécile Vernant....125
Cecilia Actis....110
Ceylan Özgün Özçelik....121
Cherien Dabis....47
Clara Elalouf....101
Claire Denis....60
Claude Chabrol....39, 40
Coralie Trinh Thi....38
Daniel Burkholz....82
Defne Tesal....108
Didem Pekün....105
Didem Şahin....103
Doğa Kılcıoğlu....81
Dorotha Kedziersazska....71
Dorte Bengston....110
Dzintra Geka....67
Éleonore Faucher....75
Esra Saydam....124
Esther Rots....50
Feryal Saygılıgil....102
Filiz Işık Bulut....88
Gizem Elçi....120
Gloria La Morte....48
Gülay Dayıcan....103
Güliz Sağlam....102
Hülya Karcı....84
Icíar Bollain....70
Ingvild S? derlind....123
Isabel de Ocampo....125
Ivana Sebestova....109
Izibene Oñederra....113
Ines Sedan....113
Ines Enciso....119
Jane Campion....61, 79
Jessica Hausner....54
Juliane Engelmann....81
Julie Rembauville....111
Karin Pennanen....82
Katie Wolfe....116
Ken Loach....35
Keren Yedaya....54
Kerstin Polte....118
Leanne Pooley....93
Lena Liberta....117, 120
Lucia-Milena Bonse....96
Lynne Ramsey....73
Lynn Shelton....90
Maggie Musial....122
Malgorzata Bosek....109
Mariana Chenillo....55
Marie-Josee Saint-Pierre....114
Marleen Gorris....72
Martha Meszaros....69
Marzieh Meshkini....78
Melis Birder....106
Melisa Önel....92
Meltem Öztürk....84
Merve Kayan....99
Mia Hulterstam....110
Najwa Najjar....33
Nancy Schwartzman....104
Nezahat Gündoğan....86
Nicolas Bianco Levrin....111
Nihan Belgin....85
Orlanda Laforet....112
Özlem Akın....112
Paola Mendoza....48
Pedro Almodovar....36
Pelin Aytemiz....123
Pelin Esmer....46
Pilar Palomero....116
Roseanne Liang....124
Ruth Mader....74
Sabrina Sarabi....117
Saesa Kiyokawa....122
Sarah Watt....57
Shirin Neshat....51
Signe Baumane....64, 65, 66, 67
Sonja Wyss....52
Susanne Jäger....100
Sybille Fezer....82
Szilvia Papp....119
Tuluhan Tekelioğlu....95
Ursula Meier....58
Uygar Şirin....121
Virginie Despentes....38
Xiaolu Guo....49
Zeynep Dadak....99
Zeynep Ünal....118
Zina Papadopoulou....108

sanat daima CANLI KALIR

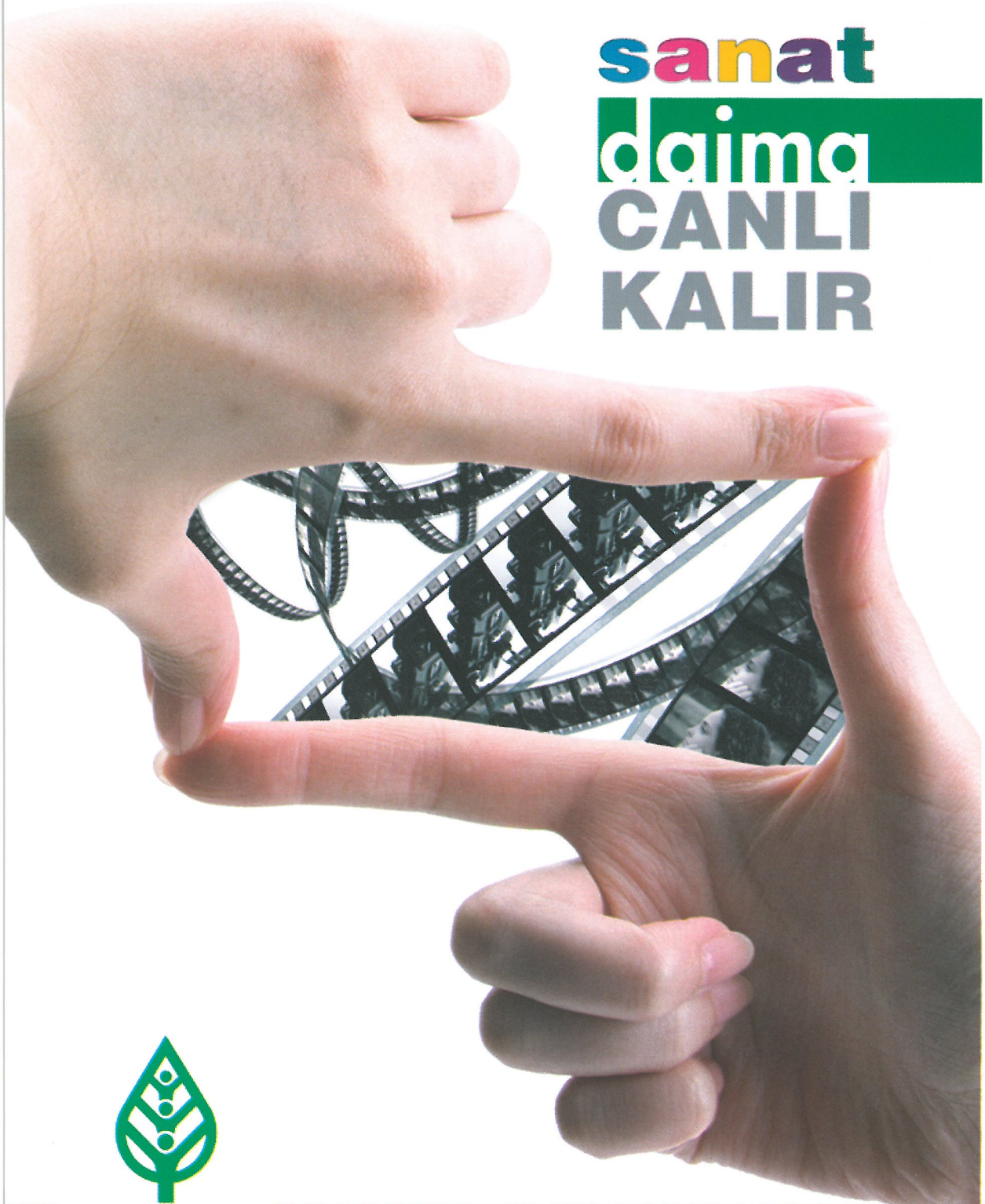

ÇANKAYA BELEDİYESİ
"Yeni Toplumcu Belediye"

sanat, kadın, üretim
daha ne olsun ki...

1973 yılında kurulmuş olan Şirketimiz, kuruluşundan beri Türkiye, Rusya, Polonya, Özbekistan, Kuveyt ve Afganistan' da yüksek teknik özellikli birçok altyapı ve üstyapı projesini başarıyla tamamlamıştır.

www.yenigun.com.tr

Ankara Moskova Perm Kabil Kandahar Kuveyt Varşova

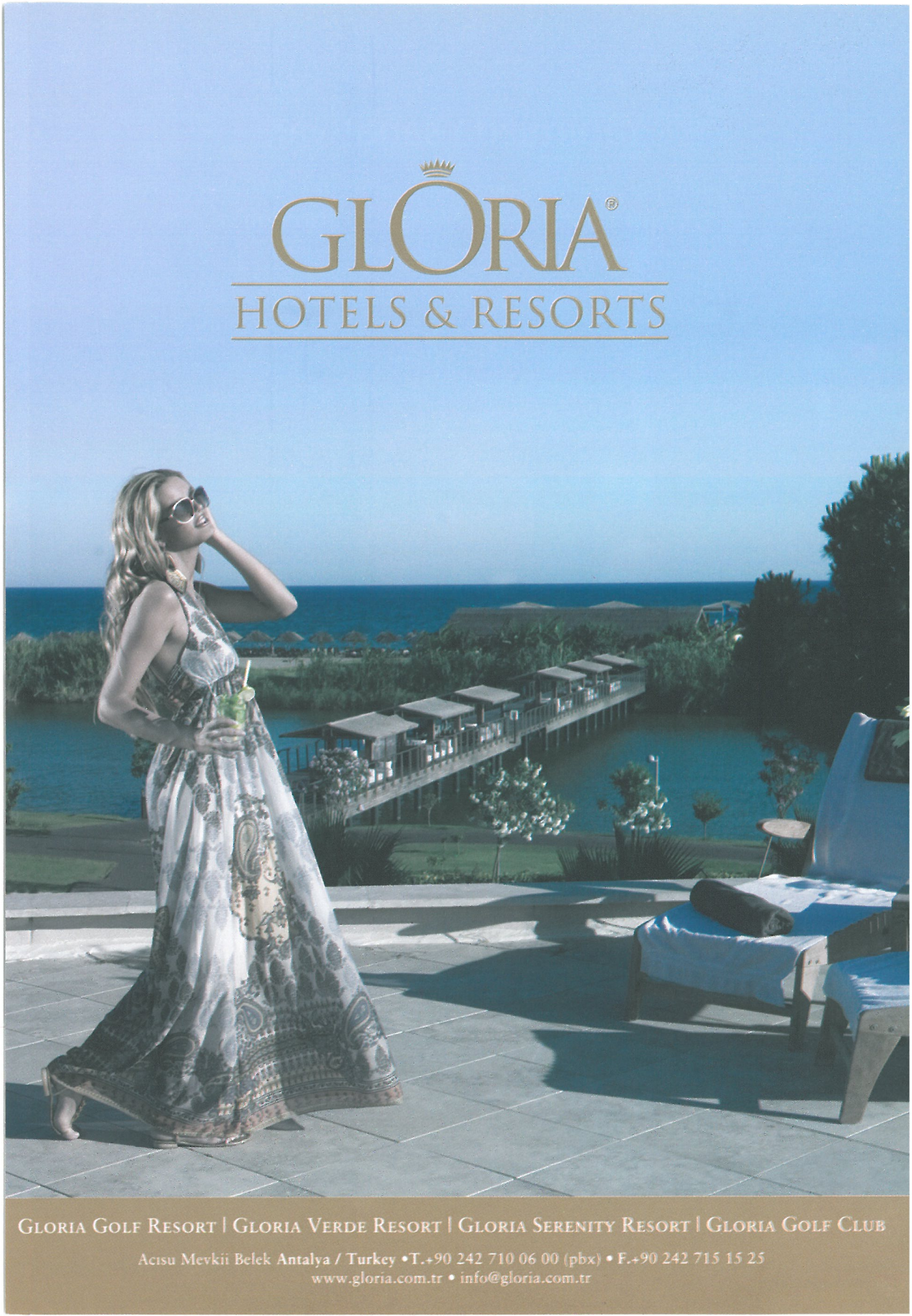

GLORIA GOLF RESORT | GLORIA VERDE RESORT | GLORIA SERENITY RESORT | GLORIA GOLF CLUB

Acısu Mevkii Belek Antalya / Turkey •T.+90 242 710 06 00 (pbx) • F.+90 242 715 15 25
www.gloria.com.tr • info@gloria.com.tr

AGE İNŞAAT ve TİCARET A.Ş.

AGE 35 yıl

www.age.com.tr

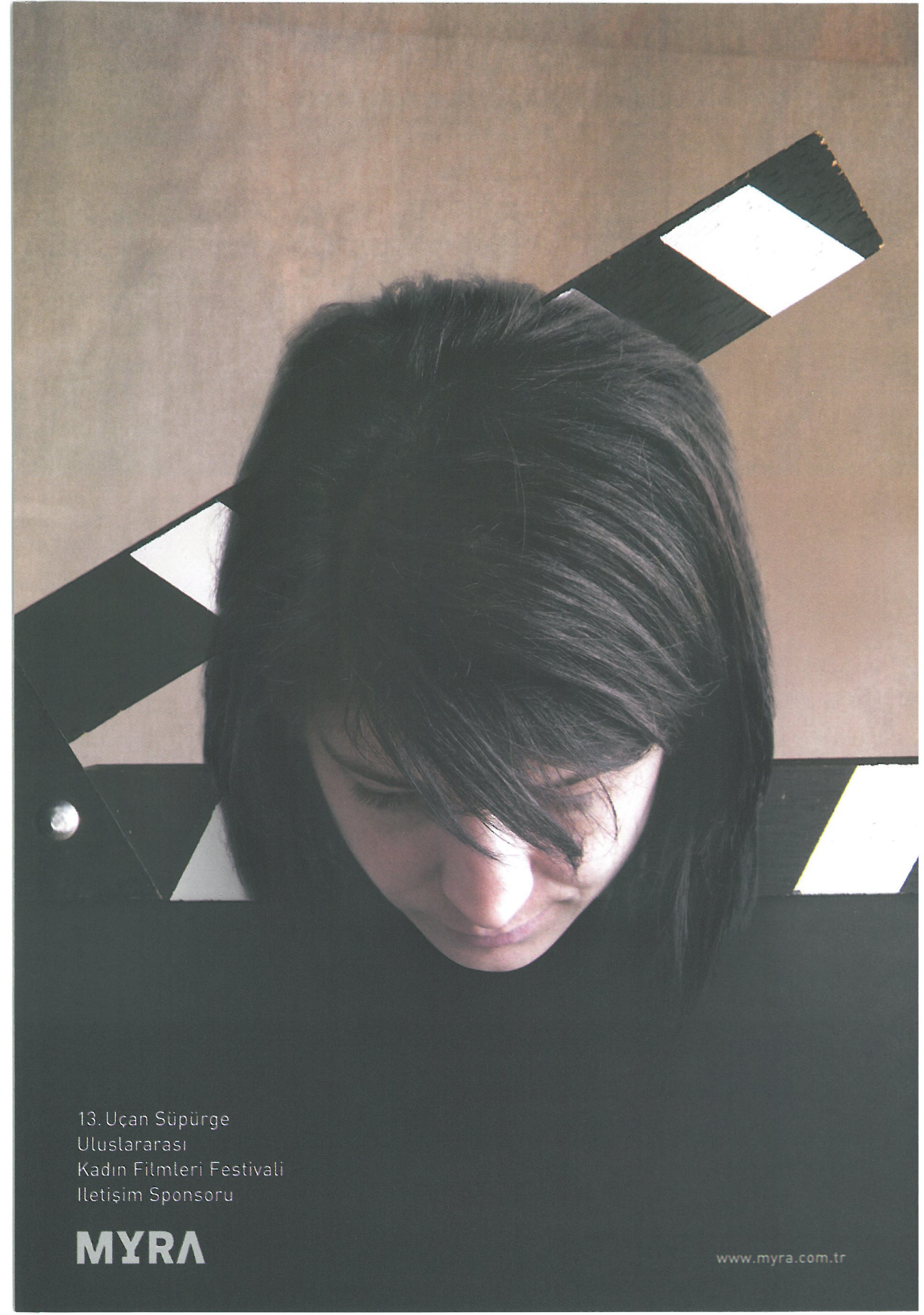
13. Uçan Süpürge
Uluslararası
Kadın Filmleri Festivali
İletişim Sponsoru
MYRA
www.myra.com.tr

sadece haberin değil
Kültür-Sanat'ın da adresi

Türkiye'nin
ve dünyanın
gündemini
her hafta

Agos'un merceğinden

takip edin

http: www.agos.com.tr • e-posta: agos@agos.com.tr

ABONE KOŞULLARI Yurtiçi 6 aylık: 75 TL - 1 yıllık: 145 TL

ABONELİK İÇİN abone bedelini TEB Kurtuluş şubesi (şube kodu: 209) 15938 no'lu
AGOS Yayıncılık TL. hesabına yatırmanız ve havale makbuzunu göndermeniz yeterlidir.

dün,
bugün,
BirGün...

BİRGÜN

HABER TÜRK

Gazete Habertürk
13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Sponsoru

ciner

Hürriyet

Aile İçi Şiddet
Acil Yardım Hattı

0212
0549 656 96 96

If you feel enlightened after reading the gossip news,

don't read us.

Hürriyet Daily News marks its 49th year.

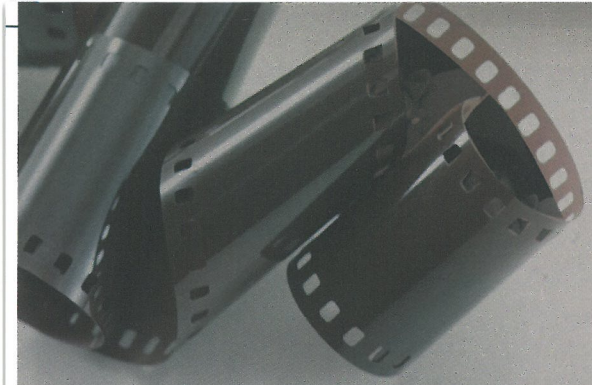

Türkiye'nin birçok bölgesinde,
okul çağındaki kızlarımızın
önemli bir bölümü hâlâ okula gidemiyor.

Toplumumuzdaki cinsiyet ayrımcılığını ve kadın sorunlarını işleyen
Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'ni destekliyoruz.
Seyredelim, ama seyirci kalmayalım.

Her karesinde
el emeği var.
Radikal, 13. Uçan Süpürge
Uluslararası Kadın Filmleri
Festivali'ne katılan herkese
iyi seyirler diler.
Radikal

Uçan süpürgeler **star**'la taçlanıyor.

star

Türkiye'nin **star**'ı.

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali
Medya Sponsoru SKYTURK İyi Seyirler Diler.

SKY
TURK

ANLAMAK İÇİN...

13.

Uçan Süpürge

Uluslararası Kadın Filmleri Festivali

Basın Sponsoru

hayatın sesini aç!

radyo odtü 103.1

www.radyoodtu.com.tr

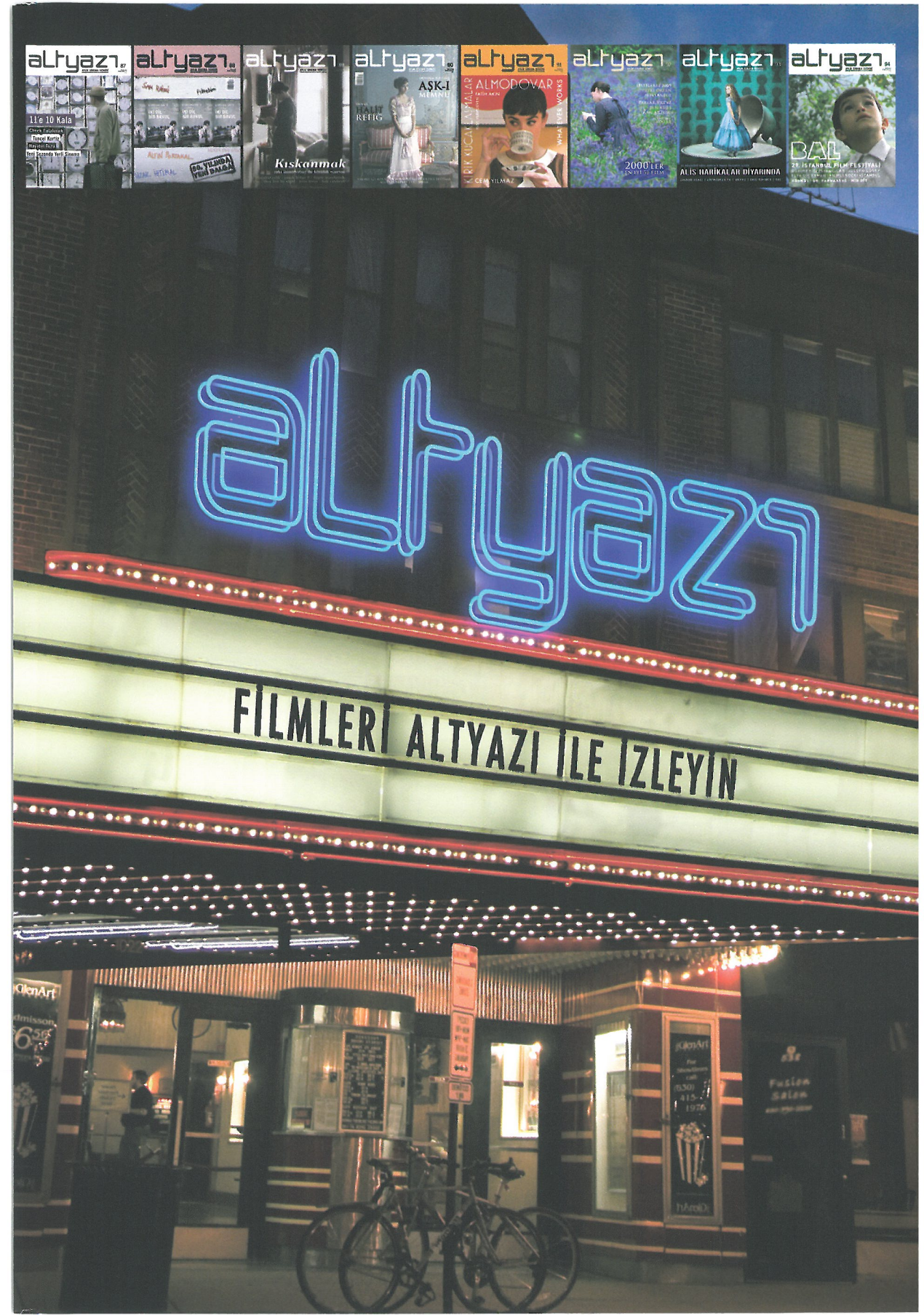
altyazı
FİLMLERİ ALTYAZI İLE İZLEYİN

Türkiye'nin **tek ulusal Kent Rehberi**

bilgi için. 0.312 442 75 10 • info@ksh.com

Fotoğraf: Serra Akcan / NarPhotos

Her yerde ezilen biziz. İşyerlerinde ezilen biziz. Eve gidince, yemektir, temizliktir, ezilen biziz. Her cefakârlığa katlanan bizler olduğumuz için direnişte de biziz. Biz içerde kafesteki kuştuk. Dışarıda ne var ne yok, hiç haberimiz yoktu. Ama dışarı çıkınca işverenin toplantıda vatan haini dediği insanların vatan haini olmadığını öğrendim.

– Emine Arslan (Express, Aralık 2008 sayısından)

Express 15 Nisan sayısında:

- Evrim Alataş'ın ardından: Evrim'ê dît
- Özlem Cankurtaran Öntaş'la "Suça İtilen Çocuklar"
- Bir "demokratikleşme sürgünü": Adana İHD Başkanı Ethem Açıkalın
- Cihan Tuğal ile AKP'nin "pasif devrim"i
- Devrimci Sağlık-İş üyesi işçiler anlatıyor: "Salça gibi, turşu gibi alınıp satılmak"
- Bilgi Üniversitesi'nde sendikalılaşma
- Kırgızistan'da "lale devrimi"nin sonu: Cambazın incelen ipi
- Reha Erdem'in "Kozmos"u: Bir ihtimalin hayali

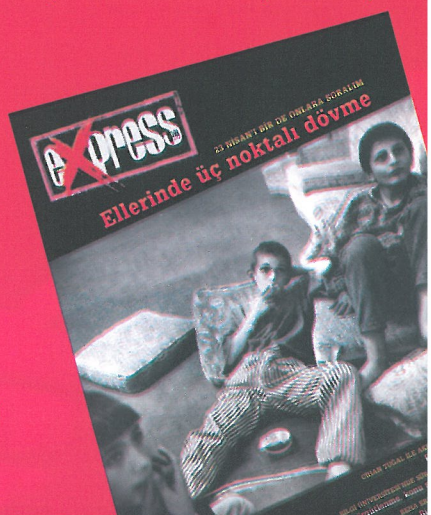

Express 15 günde bir kitabevlerinde, merkezî bayilerde...

Fiziksel güzelliğin iç güzellikten ayrı olmadığını düşünüyorum. Ruh halimiz yüzümüze yansır. İçeriden gelen bir şeydir o. Gözlerimizdeki ışık, dudaklarımızın kıvrımları ona bağlıdır. İçimizdeki enerjinin dışavurumudur.

– *Jeanne Moreau*

Bir+Bir nisan sayısında:

- Joseph Losey
- Oyunlarıyla Oğuz Atay
- Filmleriyle John Lennon, Serge Gainsbourg
- Hayko Cepkin & Hatice Gökçe
- Gorillaz
- Peter Gabriel
- Jean Ferrat
- Hindi Zahra
- Cemal Kafadar
- Kemal Safa Güntekin
- Lilian Thuram

Bir+Bir her ay bayilerde, kitabevlerinde...

arka pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ

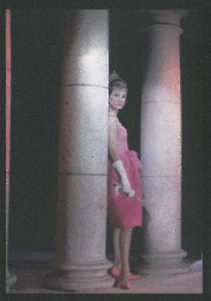

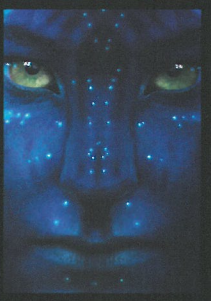
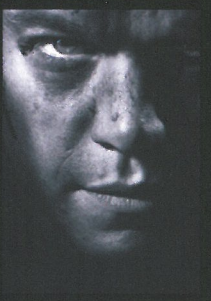

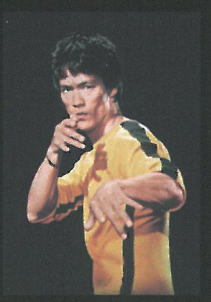
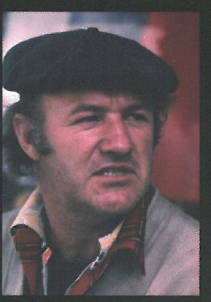

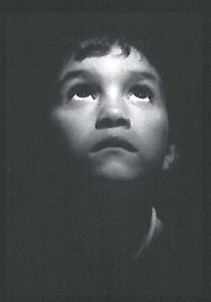

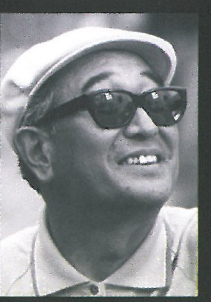

www.arkapencere.com

CINEDERGİ

13. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali Basın Sponsoru

bianet
ğımsız İletişim ağı
Bianet | News in English | BiaMag | Kadının Penceresi | Çocuk
Arşiv - Arama | Bağlantılar | Yazarlar | Künye ve
Galeriler
Haber Listesi
Ana Sayfa
Azınlıklar • Çevre/Ekoloji • Çocuk • Dünya • Eğitim • Ekonomi • Emek • İfade Özgürlüğü • İnsan Hakları • Kadın • Kriz • Kültür • Medya • Sağlık • Siyaset • T
Açılış sayfam yap | Haberlere abone ol | Eski sayfalara gi
ara
Mart 2010 getir

AYASA DEĞİŞİKLİĞİ VE KADINLAR

kkaracan: Pozitif Ayrımcılık Yetmez
ili Eşitlik İstiyoruz

n hakları savunucusu İlkkaracan, AKP'nin anayasa değişikliğinde yer alan "pozitif mcılık" vurgusunun yerine "fiili eşitlik" talebini dile getiriyor. İlkkaracan'a göre ulusal iyet eşitliği endeksinde ciddi gerilemeler yaşayan Türkiye'de kadınlar, devleti fiili eşitliği lamakla yükümlü kılacak bir düzenlemeye ihtiyaç duyuyor.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ: AKP'nin "Memura Toplu Sözleşme Hakkı" Defolu

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ VE ÇOCUKLAR: "Devlet Çocuğu Birey Olarak Tanı(ya)mıyor"

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ VE LGBTT'ler: AKP LGBTT'leri Görmezden Geldi

BUGÜNÜN MANŞETLERİ

İlkkaracan: Pozitif Ayrımcılık Yetmez Fiili Eşitlik İstiyoruz
Kadın hakları savunucusu İlkkaracan, AKP'nin anayasa değişikliğinde yer alan "pozitif ayrımcılık" ...»

AKP Anayasa Değişikliği Önerisini Açıkladı
Hükümet sözcüsü Çiçek 23 maddelik taslağı "bir uzlaşı metni" olarak tanımladı. ...»

Kazlıçeşme'de Kaç Kişi Vardı?
Miting alanında en az 280 bin kişi olduğu halde 90 bin ...»

Kurtçuklar Yumurtadan Çıkıyor
Erdoğan, Ermenistanlı göçmenleri burada iyiliğinden tutmuyor, Erdoğan'ın açlık ekonomisi göçmen emeğine ...»

"Newroz'un Mesajları: Muhataplar Meclis'te, Öcalan'sız Olmayacak"
Diyarbakır Baro Başkanı Aktar 2010 Newroz'unu yorumladı: Birkaç mesaj var. Meşru ...»

TÜRKİYE GÜNDEMİ

newroz 2010 | Anayasa | Kürt sorunu | ifade özgürlüğü | depreme hazırlık | Kriz | kadına yönelik ayrımcılık | toplumsal cinsiyet eşitsizliği |

ULTİMEDYA

nt UYGUNER'in
inden
çeşme'den
reler

İstanbul'daki Newroz Alanında 400 Bin Kişi Vardı

Sebahat Tuncel Beyoğlu'nda Newroz Bildirisi Dağıttı

LGBTT'ler Kavaf ve Akdağ'dan Özür Bekliyor

BUGÜNÜN YAZARLARI

Selami ŞAKİROĞLU
Fransa'da Solun Zaferi: 22'de 21

Hülya DURUDOĞAN
Yok (mu?) Birbirimizden Farkımız

Haberin devamı için tıklayın »

www.bianet.org

KADINLARA ÖZEL
"EN KAPSAMLI"
HABER PORTALI
COSMOTURK.com
Yaşasın Sinema,
Yaşasın Uçan Süpürge

İNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARIN
BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"
sadibey.com

Sinemayı seç. İzleyici olmakla kalmayıp fikrini söylemeyi seç. Sinema üzerine konuşmayı, sinema üzerine düşünmeyi seç. Tüm dünyadan, binlerce film ve onbinlerce sanatçı arasından dilediğini seç. Güncel olanı seç. Hızlı olanı seç. Eğlenceli olanı seç. Yüzbinlerce sinemaseverle iletişime geçmeyi seç. Seninle aynı türü seveni seç. Seninle aynı filme güleni, aynı filme ağlayanı seç. Seninle aynı puanı vereni seç. Seninle aynı filmleri sevmeyene o filmleri anlatmayı seç. Filmlere yalnız gitmemeyi seç. Gişeyi seç. Bağımsızı seç. Kısa filmi seç. Festivalleri, ödülleri, yıldızları, ışıkları, rengini seç. Alacağın DVD'yi seç. Beklediğin filmin fragmanını herkesten önce izlemeyi seç. Paylaşmayı seç. Gideceğin filmi seç. Yaşayacağın duyguyu seç. Alacağın ödülü seç. Vereceğin puanı seç. Anketlerde oy kullanmayı seç. Sinema'yı hayatının ayrılmaz bir parçası olarak görenlerin yanında olmayı seç!

Hayatı seç, Sinemayı seç!

Sinema.com'u seç!

sinema.com

Türkiye'nin lider sinema sitesi Sinemalar.com,
sinemanın cadılarına destek vermekten onur duyar.

Sinemalar.com
Türkiye'nin Lider Sinema Sitesi

LIM TOURISM
air port pickups
OTEL
CONSULTI
Koza Sok.58/3 G

Altındağ Belediyesi'nin 18 Kadın Eğitim ve Kültür Merkezi ile **24 bin Altındağlı kadına** hizmet verdiğini biliyor muydunuz?

Altındağ Belediyesi Kadın Eğitim ve Kültür Merkezleri'nde Altındağlı kadınlar, kurslar vasıtasıyla hem yeni şeyler öğreniyor hem de yeni dostluklar kuruyor. Altındağ Belediyesi Kadın Danışma Ve Hizmet Merkezi'nde pek çok seminer düzenleniyor. Altındağlı kadınlar, hem şehir içinde hem de şehir dışında gezilere, tiyatro ve sinemaya götürülüyor. Farklı kondisyon aletlerinin bulunduğu kapalı ve açık spor tesislerinde Altındağlı kadınlar, dilediğince spor yapıyor. Binlerce kadın okuma yazma kurslarından mezun oluyor.

ALTINDAĞ BELEDİYESİ

"Altındağ Değişiyor"

www.altindag.bel.tr

YENİMAHALLE BELEDİYESİ

YeniKart'la
Eğlence Elinizde...

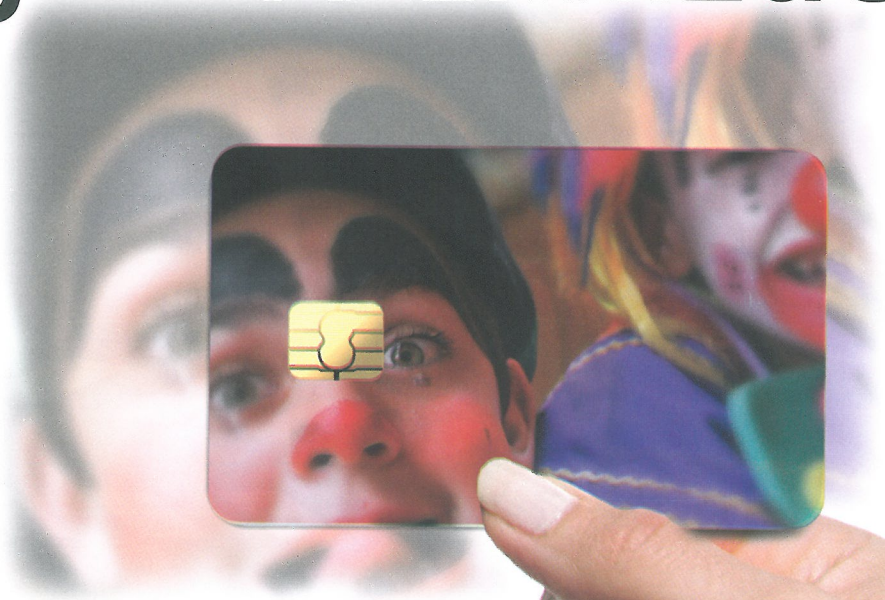

444 YE Nİ - 444 93 64

su'dem®

Restaurant

Cafe & Pub

eşsiz anların, tatların ve güzelliklerin mekanı...

Konur Sokak 63 Bakanlıklar / ANKARA

Telefon: (Restaurant) 0 312 425 20 12 - 419 35 22

(Cafe & Pub) 0 312 419 48 51

email: fatin.sudem@gmail.com

www.sudemrestaurant.com

RELIABLE PARTNER

tecimer
FOREIGN TRADE CORP.

www.tecimer.com

TECIMER MKT 200
FIELD MOBILE KITCHEN

- Meal can be repaired for 200 people within 2 hours
- Military and civil purpose using
- Hygienic construction

TEC WT G6001
POTABLE WATER TRAILER

- 2000 Liters capacity
- Accordance with international standards
- Safe travelling for many miles

OVIT
INSULATED WINTERIZED TENT

- Heating and cooking inside tent
- Easy installation
- 4x4m (for a family of 5 people)

HEAD OFFICE: 4.Cadde 1325.Sokak 7/1, 06460, Öveçler Ankara , TURKEY
Tel: +90 312 473 84 15 Fax: +90 312 473 84 17
ankara@tecimer.com, hassan@tecimer.com

AEGEAN FREE ZONE OFFICE: Akçay Caddesi, No:144/1 Yalçın İş Merkezi D:711, 35410 Gaziemir, Izmir, Turkey
Tel: +90 232 251 38 51 /122 Fax: +90 312 473 84 17
esbas@tecimer.com

RADYUM TEKSTİL

www.radyumtekstil.com

İŞ KIYAFETLERİ

İŞ GÜVENLİĞİ EKİPMANLARI

GÜVEN

KALİTE

İŞÇİ SAĞLIĞI

SAĞLAMLIK

KADINLARIN SESİNİ BEYAZ PERDEYE TAŞIYORUZ.
ANADOLU JET,
13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ
ULAŞIM SPONSORU.
ANADOLUJET
4442538
ATET
www.anadolujet.com